ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ···ରହସ୍ୟ ଆଉ ଉତ୍କଣ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାବସ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ

ଆଗ୍ରହ ଆଗ୍ରହ ଟାଣି ନେବ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ···

ଛାୟା-ସଙ୍ଗିନୀ

odia.org

ଜନସାହିତ୍ୟ ପ୍ରକାଶନ

ଏ ଉପନ୍ୟାସର ସମସ୍ତ ଚରିତ୍ର ଓ ଘଟଣା କାଳ୍ପନିକ । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି
ବିଶେଷ ଉପନ୍ୟାସବର୍ଣ୍ଣିତ ଚରିତ୍ର ସହିତ ନିଜର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ
ଦେଖିଲେ ତାହା ନିତାନ୍ତ ଆକସ୍ମିକ ବୋଲି
ଧରିବାକୁ ହେବ ।

ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହର । ଜନଗହଳି ରାଜପଥ ଉପରେ ଝଟକାଟିଏ ଚାଲିଛି ସ୍ୱାଭାବିକ ଗତିରେ । କିଛିଦୂର ଯାଇଁ ବଡବଜାରର ଏକ ସୁଦୃଶ୍ୟ ହୋମହଲ୍ କୋଠା ଆଗରେ ଝଟକାଟି ହଠାତ୍ ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା । ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ଜଣେ ଆଧୁନିକ ଶୋଭନା ତରୁଣୀ । ପରିଧାନ ବେଶ ସାଦାସିଧା ଓ ମାର୍ଜିତ । ହାତରେ ଧରିଥିବା ଷ୍ଟେଟ ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗଟି ଭିତରୁ ପଇସା ବାହାର କରି ଭଡ଼ା ଚୁକ୍ତି କରି ଦେଲା । ତାପରେ ସୁଦୃଶ୍ୟ କୋଠା ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ବିରାଟ ସାଇନ୍ ବୋର୍ଡଟି ଉପରେ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଫାଟକ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା ।

ପ୍ରଶସ୍ତ ବାରଣ୍ଡାର ଶେଷଭାଗରେ ୱେଟିଂ ରୁମ୍ । ତା' ପାଖକୁ ଲାଗି ଯେଉଁ ରୁମ୍‌ଟି, ତା ଆଗରେ କଟେଜ୍ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଜ୍ ତିଆରି ରଙ୍ଗିନ୍ ପରଦାଟିଏ ଝୁଲୁଛି । କାନ୍ଥରେ ଲାଗିଥିବା ପିତଳ ନେମ୍‌ପ୍ଲେଟରେ ଲେଖା ହୋଇଛି— ଆର୍. କେ. ମହାନ୍ତି, ପ୍ରୋପ୍ରାଇଟର, ଶିଳ୍ପଶ୍ରୀ ଏଣ୍ଡ କୋ: । ବାରଣ୍ଡା ଅତିକ୍ରମ କରି ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀଟି ବୈଠକ ରୁମ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆଗେଇ ଯିବାବେଳେ ଚପରାସିଟି ଆଗକୁ ଆସି ପ୍ରଶ୍ନବାଚକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନେଇ ରହିଲା ।

ବାବୁ ଅଛନ୍ତି ?

ହଁ, ଆଉ ଜଣେ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ! କହି ବୈଠକ ରୁମ ଆଡ଼େ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କଲା ଚପରାସୀ । ତରୁଣୀଟି କିଛି ନ କହି ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗରୁ କାଗଜଟିଏ ବାହାର କରି ଫାଉଣ୍ଟେନ୍ ପେନ୍ ଖୋଲୁଚି, ଚପରାସୀ ଅସ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲା, ତମେ ବସ, ମୁଁ ନେଇ ଆସିବି । ବାବୁଙ୍କର ହୁକୁମ, ବିପିନବାବୁ ଥିଲା ବେଳେ ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଖା କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଏଇ ମୋର ସଇଲା—କହି ତରୁଣୀଟି ଲେଖା ଆରମ୍ଭ କଲା । ଏତିକି ବେଳେ ରୁମ୍ ଭିତରେ ଚାଲିଥିବା ଅସ୍ପଷ୍ଟ କଥୋପକଥନ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ତମେ ଏପରି ବାରମ୍ବାର ବିରକ୍ତ କଲେ ବିପିନ, ମୁଁ ନାଚାର ।

ଆପଣଙ୍କ ମତଲବ ମୁଁ ବେଶ ବୁଝି ପାରୁଚି ।

ପାରୁଚ ତ ମତେ ବିରକ୍ତ କାହିଁକି କରୁଚ ? ତମେ ଜାଣନା ମୋର ଶେଷ ସମ୍ବଳ ଚାଲି ଯାଇଚି ।

ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲ୍ ଖେଳିବା ମାନେ ପରିଣତି କ'ଣ ଜାଣନ୍ତି ରଜନୀ ବାବୁ ?

ଯା, ଯା କରୁଚ କର । ଖୁବ୍ ଧମକ ଦେଖିଛି । ଯାଅ ବାହାରି । ଯାଅ ମୋ ଆଗରୁ ।

ଆଚ୍ଛା !

ଚପରାସୀଟି ପରଦା ପାଖରେ ଉତ୍କର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଶୁଣୁଥିବା ବେଳେ ତରୁଣୀଟିର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରାୟ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା । ବାବୁଙ୍କର କର୍କଶ ଗଳା ଓ ଚେୟାର ଶବ୍ଦରେ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଉଠି ତରୁଣୀଟିକୁ ଏକପ୍ରକାର ଠେଲି ଦେଇ କହିଲା, ମା' ଯାନ୍ତୁ, ସେ ଆସୁଚନ୍ତି ।

ଅଚ୍ଛା ନେ—ଟେଣ୍ଡରଟିର ସ୍ଲିପ୍‌ଟି ତରବରରେ ଧରାଇ ଦେଇ ତରୁଣୀଟି ବୈଠକ ରୁମରେ ଆସି ବସିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଦେଖିଲା ଲମ୍ବା ଶରୀର ବିଶିଷ୍ଟ ପ୍ରୌଢ଼ ଭଦ୍ରଲୋକଟିଏ ବ୍ୟସ୍ତ ମନରେ ରୁମ୍ ଭିତରୁ ବାହାର କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇଯାଉଛନ୍ତି । ଚପରାସୀଟି ଅଣ୍ଟୁଏଁରେ ତାଙ୍କ ଗତି ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିବା ବେଳେ କଲିଂ ବେଲ୍ ବାଜି ଉଠିବାରୁ ଚମକି ପଡ଼ି ଭିତରକୁ ଛୁଟିଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ବାହାରି ଆସି ବୈଠକ ରୁମକୁ ଆସିବାରୁ ତରୁଣୀଟି ପଚାରିଲା, ମତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ?

ନା, ସ୍ଲିପ୍ ଦେଇ ଆସିଛି ! ତା'ପରେ ଅଫିସ ଆଡେ଼ ଯାଇଁ କାଗଜପତ୍ର ଦେଇ ଆସି କହିଲା, ବାବୁଙ୍କ ମନ ଭଲ ନାହିଁ । ତମେ କାହିଁକି ଆସିଚ ମା !

ପୁଣି ରିଙ୍ଗ୍ ହେଲା । ସେ ଭିତରକୁ ଯାଇଁ ମିନିଟକ ପରେ ବାହାରି ଆସି କହିଲା, ଆସ ମା, ବାବୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ।

ଲୁଗାପଟା ଟିକେ ବାଗେଇ ନେଇ ଦର୍ଶନପ୍ରାର୍ଥିନୀ ତରୁଣୀଟି ପ୍ରୋପ୍ରାଇଟରଙ୍କ ଚେମ୍ବର ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା । ଫିଲଶ୍ରୀ ଏଣ୍ଡ କୋଂର ମାଲିକ ରଜନୀବାବୁ ଫାଇଲ ଉପରେ ମୁହଁ ରଖି କ'ଣ ଲେଖୁଥାନ୍ତି । ଘର ଭିତରର ଆଲୋକ ସ୍ୱଳ୍ପତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଯେମିତି ମୁହଁ ଟେକିଲେ ସେ ଦେଖିଲେ ଧଳା ଶାଢ଼ୀ ପରିହିତା ଶୀର୍ଣ୍ଣ ତରୁଣୀଟିଏ ଯୁକ୍ତ କରପୁଟରେ ନମସ୍କାର କରୁଚି । ମୁହଁର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ବେଶ ହାଲ୍କା ପ୍ରସନ୍ନତା । ସେ ତା ମୁହଁ ଉପରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣି ପାରିଲେନି । ଏ ମୁହଁ ସହିତ ଯେପରି ସେ ଖୁବ୍ ପରିଚିତ । କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଚେହେରାର ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳତା ଯାହା ପରିବର୍ତ୍ତନ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ମୁହଁର ମସୃଣ ତ୍ୱକରେ । ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି କରୁଥିବା ଓଷ୍ଠ ତଳ ତିଳ ଚିହ୍ନଟି ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ ଏ ସେ ନୁହେଁ । ମୁହୂର୍ତ୍ତିକର ସ୍ମୃତି-ବୁଦ୍‌ବୁଦ୍‌ଟି ବିସ୍ମୃତି ସାଗରରେ ବିଲୀନ ହୋଇଗଲା ।

ରଜନୀ ବାବୁ ଦଣ୍ଡାୟମାନା ତରୁଣୀଟିର ଆନତ ଦୃଷ୍ଟି ଉପରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ନମ୍ର ଗଳାରେ କହିଲେ, ବସ ।

ଟେବୁଲ-ସଂଲଗ୍ନ ଚେୟାରଟିରେ ନିସଂକୋଚରେ ତରୁଣୀଟି ବସିଲା ।

ତମେ ଦରଖାସ୍ତ ଦେଇଚ ? ରଜନୀବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

ଆଜ୍ଞା !

ତମ ନାଁ ?

ମିସ୍ ମଣିବାଲା ଘୋଷ !

ହୁଁ ! କ୍ଷଣିକ ନୀରବତା ପରେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ, କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଟାଇପିଷ୍ଟ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନିଯୁକ୍ତ କରିବା ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହେଁ । କେବଳ···

ଏତିକିବେଳେ ଟେଲିଫୋନ ରିଙ୍ଗ୍ ହେବାରୁ ସେ କଥା ବନ୍ଦ କରି ରିସିଭର ଧଇଲେ, ହାଲୋ ! ଓ ମି· ପାଲ ! ହଁ ସେ ଆସିଚନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦୁଇଟି ଟାଇପିଷ୍ଟ୍ ରଖିବା ମୋର ଦରକାର ବା କ'ଣ ?······ଆଚ୍ଛା ! ଆପଣଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ତ ଏଡ଼ି ହବନି । ହଁ ତା ନିଶ୍ଚୟ ! ବେକାରି ସମସ୍ୟା ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ଦେଶରେ ।

ସେ କିଛିକ୍ଷଣ ଶୁଣି ପୁଣି କହିଲେ, ପୋଲିସ ସାହେବ ଏ ବିଷୟରେ ବିଶେଷ କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ କହିଲେ । କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନ ପାଇଲେ···ହଁ, ସେମାନେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବେ । କିଛି ଅଳ୍ପ ଟଙ୍କା ନୁହେଁ ପାଲ ବାବୁ ! କଲିକତା ଜୁଟ୍ ମାର୍କେଟରେ ଯେପରି ଅକାଳ ପଡ଼ିଚି ମୋର ଏ ପାର୍ଟିଟା ଗୋଟାଏ ମୋଟା ରକମ ଆଣିଥାଆନ୍ତା । ଫସଲ ପୂର୍ବରୁ ନଳିତା ଗୃହୀଙ୍କୁ ହାତ କରିବା ମୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା—ଛାଡ଼ନ୍ତୁ, ସେ ସବୁ ଭାଗ୍ୟକଥା—ହଁ ନମସ୍କାର···କ'ଣ କହିଲେ ? ଆଚ୍ଛା ! ଆଚ୍ଛା ! ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଫୋନରୁ ମୁହଁ ଟେକି କହିଲେ, ମିସ୍ ମଣିବାଲା !

ତମକୁ ମି. ପାଣ୍ଡେ ଫୋନରେ ଡାକୁଛନ୍ତି···ମିଷ୍ଟର ଅଜୟଚନ୍ଦ୍ର ପାଣ୍ଡେ, ପାଣ୍ଡେ ମୋଟର୍ସଙ୍କ ପୁଅ ।

ମଣିବାଲା ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଉଠି ରିସିଭରଟି ଧରି କହିଲା, ହାଲୋ ! ହଁ···ଆପଣଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସି ସିଧା ଏଠିକି ଆସିଲି । ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଦେଖାହେଲା·····ହଉ ଆପଣଙ୍କ ଦୟା···ଆପଣ ସାହାଯ୍ୟ ନ କରିଥିଲେ ···ଆପଣଙ୍କ କଥା ଯଦି ସତ ହୁଏ ମତେ ଗୋପାଳପୁର ଯିବାକୁ ହବ । ମୋର ସବୁ ବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଜିନଷ ରଫୁଜି କ୍ୟାମ୍ପରେ ଅଛି । ଏଁ ଆପଣ ଆସିବେ ? ହଉ ଧନ୍ୟବାଦ । ମଣିବାଲା ଫୋନ ରଖିଦେଇ ଚେୟାରରେ ଯାଇ ବସିଲା ।

ପାଣ୍ଡେବାବୁଙ୍କ ସହିତ ତମର କିପରି ପରିଚୟ ହେଲା ?

ଗୋପାଳପୁର ଆଶ୍ରୟପ୍ରାର୍ଥୀ କ୍ୟାମ୍ପରେ ।

ତମେ ଯେପରି ଓଡ଼ିଆ କହି ପାରୁଚ, ମୋର ମନେ ହୁଏ ତମେ ଖାଣ୍ଟି ଓଡ଼ିଆ ।

ମୋର ଅନେକ ବନ୍ଧୁ ସେଇଆ ଭାବନ୍ତି । ଅମର୍ଦା କ୍ୟାମ୍ପରେ ଥିଲାବେଳେ ମୁଁ ଓଡ଼ିଆ ପଢ଼ିଥିଲି ! ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଓଡ଼ିଆ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ ବେଶୀ ସମୟ କଟାଏ ।

ଏ ଦେଶରେ ରହିଲେ ଏ ଦେଶର ଶିକ୍ଷା ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆୟତ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତମେ ସେ ସବୁ ପାରିବ ଶୁଣି ଖୁସି ହେଲି । ପୂର୍ବ ପାକିସ୍ଥାନରେ କେଉଁ ଜିଲ୍ଲାରେ ତମ ଘର ?

ଢାକା ସହରରେ ଆମ ଘର ଥିଲା । ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ସଙ୍ଘର୍ଷବେଳେ ଆମେ ଦେଶ ଛାଡ଼ିଲୁ ।

ଓଃ, କି ନୃଶଂସ ସେ ଦୃଶ୍ୟ । ସେ ସବୁଥିରେ ମୋର ଗୃହସୁଖ ଅନୁଭୂତ ରହିଛି...ସେଥିପାଇଁ ଆଶ୍ରୟପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ସମବେଦନା ସବୁବେଳେ ଥାଏ । ତମେ ରିଫ୍ୟୁଜି ନହୋଇ ଥିଲେ ଅଧିକା ଟାଇପିଷ୍ଟ୍ ଟିଏ ନିଯୁକ୍ତ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଆଦୌ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳେଇ ନଥାନ୍ତି ।

ଦେଶର ଗଣ୍ୟମାନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣମାନେ । ଅରକ୍ଷିତ, ନିରାଶ୍ରୟମାନଙ୍କୁ ଆପଣମାନେ ସାହାଯ୍ୟ ନକଲେ କିଏ କରିବ ? ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସରକାର କେବଳ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ବୋଲି ଅନାଇଁ ରହିଲେ କ'ଣ ଦେଶ ଚଳି ପାରେ ? ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆପଣମାନଙ୍କ ପରି ମହତ୍ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ସହାନୁଭୂତି ଯଥେଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟବାନ । ରିଫ୍ୟୁଜି ଆସୋସିଏସନର ସମ୍ପାଦିକା ଥାଇ ଯେଉଁ ଜଘନ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ମୁଁ ପାଇଛି, ଆମର ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନରେ ସେ ସବୁ କହିବାର ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା ! ଆଜି ପ୍ରତ୍ୟେକ ରିଫ୍ୟୁଜି ନିଜ ନିଜର ସଂସ୍ଥା ନଦେଖିଲେ, ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଛିଡ଼ା ନ ହେଲେ, ପକ୍ଷୁପରି ମରିବାହିଁ ସାର ହେବ......

ତରୁଣୀଟି ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି କଣ କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲା, ରଜନୀବାବୁ ଆଶ୍ୱାସନା ବାଣୀ ଶୁଣେଇ କହିଲେ, ହଉ ମିସ୍ ମଣି, ତମେ ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ଯେ ଭାବି ପାରୁଛ ଏତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ! ତମର ନିଯୁକ୍ତ ହେଲା ! କାଲିଠାରୁ ମୋ ପାଖ ରୁମ୍‌ରେ ତମ ସିଟ କରି ଦିଆଯିବ ।

ଆଜ୍ଞା... ! କୃତଜ୍ଞତାରେ ମଣିବାଲା ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ଅନେଇ ଥିବାବେଳେ ରଜନୀବାବୁ ପୁଣି କହିଲେ, ଉପର ମହଲାରେ ତମର ରହିବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ମଧ୍ୟ କରି ଦେଉଛି ।

ଟେଷ୍ଟ କେବେ ନେବେ ? ଅନ୍ତତଃ ମୋର ସ୍ପିଡ୍‌ଟା ତ ଦେଖନ୍ତୁ !

ସେ ସବୁ ଦରକାର ନାହିଁ, ଟାଇପ୍ ହେଲେ ହେଲା...

ମୁଁ ଡେଟେକ୍ କାଲଠ ଆସୁଛି !

ହଁ ଯାଅ…ହଁ ନମସ୍କାର… । ତା ପରେ ସେ ଫୋନ ଉଠେଇ ଡାକିଲେ, ହାଲୋ ! ପୋଲିସ ଅଫିସ୍ ପ୍ଲିଜ୍ !

ମିସ୍ ମଣିବାଲା ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ଚେମ୍ବର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସି ରାଜପଥର ଜନଗହଳୀ ଭିତରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ । କିନ୍ତୁ ତା ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଜଣେ ଲୋକ ଯେ ତା ପଛ ଧରିଛି, ତାହା ସେ ଧାରଣା ବି କରିପାରିନି । ସେ ହେଉଛି ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ନବନିଯୁକ୍ତ ଘରୋଇ ଗୁଇନ୍ଦା ଅବିନାଶ ମାନସିଂ ।

ଆଜି ଦଶଟାରେ ଅବିନାଶ ମାନସିଂ ପୋଲିସ୍ ସାହେବଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲେ । ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ପଚିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ହରଣଚାଲ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ପୋଲିସ ଯେଉଁ ତଦନ୍ତ ରିପୋର୍ଟ ତିଆରି କରିଚନ୍ତି, ତାକୁ ପଢ଼ି ସେ ବେଶ ଅନୁମାନ କରି ନେଇ ପାରିଲେ ଯେ ବହୁଦିନ ଧରି ଗୋଟାଏ ଦଳ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ପଛରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । କଲିକତା ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ ବ୍ୟାଙ୍କରୁ ଟଙ୍କା ଉଠେଇ ମେଲ୍‌ରେ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଫେରୁଥିବା ବେଳେ ବାଲୁଗାଁ ପାଖାପାଖି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ସବୁ ଲୁଟ୍ ହୋଇଗଲା । ମେଲ ହାଠରୁ ଛାଡ଼ା ହୋଇଯିବାକୁ ଗାର୍ଡ ସାହେବ ଆସି ଦେଖିଲେ ରଜନୀବାବୁ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଅଚେତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଷ୍ଟେସନରେ ଚେତା ହେବା ପରେ ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଜଣାଗଲା ଯେ ତାଙ୍କର ଟଙ୍କା ଚୋରି ହୋଇଯାଇଛି । ଦସ୍ୟୁ ଚେନ୍ ଟାଣି ପଳେଇଛି । ସେଇ ରାତି ଶେଷ ପ୍ରହରରେ ଛତ୍ରପୁର ପୋଲିସ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ଟ୍ରଙ୍କରୋଡ଼ରେ କାରରେ ଆସୁ ଆସୁ ବାଲୁଗାଁ ପରେ ଗୋଟିଏ କାର୍ ଭେଟିଥିଲେ । ସେଥିରେ ବ୍ରହ୍ମପୁରର ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଜୟଚନ୍ଦ୍ର ପାଣି ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ସସ୍ତ୍ରୀକ ସେ କଟକରୁ ଫେରୁଥିଲେ । ତା ଛଡ଼ା ଆଉ କୌଣସି ଲୋକ ବା କାର୍ ପୋଲିସ ଭେଟି ନାହାନ୍ତି । ସାଧ୍ୟମତେ ତଦନ୍ତ କରି ଡକାୟତ ଦଳର କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରମାଣ ନ ପାଇବାରୁ ପୋଲିସ୍ ଏ ବିଷୟରେ ଉତ୍ସାହ ନେଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଣିକିରେ ଡକାୟତଦଳର ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ ବନ୍ଦ ହେଲା ନାହିଁ । ଘଟଣାର କିଛିଦିନ ପରେ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ନାଁରେ ଧମକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିଠି ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସେ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ଏ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ସେ ଏକ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ—ତାଙ୍କ ଆତତାୟୀକୁ ଧରି-ପାରିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଭଲ ଭାବରେ ପୁରସ୍କୃତ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏ ଘୋଷଣା ସେତେ ଫଳପ୍ରଦ ହେଲା ନାହିଁ । କେତେଦିନ ପରେ କଲିକତା ଗୁଇନ୍ଦା ମାନଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି ରଜନୀବାବୁ କୃତୀ ଅବିନାଶଙ୍କ ପରିଚୟ ଯେତେବେଳେ ପାଇଲେ ସେ ତାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଡକେଇ ଆଣିଥିଲେ ।

ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରି ସବୁପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପାଇ ଫେରୁଥିଲା ଅବିନାଶ । ଶିଲ୍ପଶ୍ରୀ ଏଣ୍ଡ୍ କୋ: ଅଫିସରୁ ଏ ସୁଦର୍ଶନା ଯୁବତୀକୁ ବାହାରି ଆସୁଥିବା ଦେଖି ଦୂରରୁ ସେ ତାକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ନିରେଖି ଦେଖିଲା । ତରୁଣୀଟି କିଛିଦୂର ଆଗେଇ ଯିବା ପରେ ଜନଗହଳି ଭିତରେ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ବେଶୀ ଦୂର ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରି ପାରିଲାନି । ବାରିକ୍ସ ମଠର ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ପାଖରେ ଅଜୟଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର ତାକୁ କାରରେ ବସେଇ ନେଇ ଷ୍ଟେସନ ଅଭିମୁଖେ ଛୁଟିଲେ । ଦ୍ରୁତଗତିଶୀଳ ଯାନକୁ ପଦବ୍ରଜରେ ଅନୁସରଣ କରିବା ସାଧ୍ୟାତୀତ । ଅବିନାଶ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଫେରି ଆସିଲା । ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଆବର୍ଜନା ଭିତରୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରତ୍ନର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲା ପରି ତା'ର ବୁଦ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । ପୋଲିସ୍ ରିପୋର୍ଟରେ ପଢ଼ିଥିବା ସେ କଥାଟିକୁ ଅବିନାଶ ବାରମ୍ବାର ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା 'ସେ ରାତି ଶେଷ ପ୍ରହରରେ ଅଜୟଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର ସସ୍ତ୍ରୀକ କଟକରୁ ଫେରୁଥିଲେ ।'

ସେଇ ରାତି । ଉପର ମହଲାର ବୈଠକ ରୁମ୍‌ରେ ରଜନୀ ବାବୁ ଅବିନାଶ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରୁଥାନ୍ତି । କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଅବିନାଶ ପଚାରିଲା, ଆଚ୍ଛା ! ସେଦିନ ଠିକ୍ କେଉଁ ଷ୍ଟେସନରେ ସେ ଚଢ଼ିଥିଲେ ବୋଲି ଆପଣଙ୍କ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ପଶିଲା ?

ବାଲୁଗାଁ ଷ୍ଟେସନ ପରେ ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖିଲି ।

ତାପରେ ?

ରଜନୀବାବୁ କହି ଚାଲିଲେ—ଖଟ୍ ଖଟ୍ ଶବ୍ଦରେ ମୋ ନିଦ ଯେତେବେଳେ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ଦେଖିଲି ସ୍ତ୍ରୀଟିଏ ମୋ ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ବେଶ ଫିଟ୍‌ଫାଟ୍ ଭଙ୍ଗୀରେ । ଆଖିରେ କାଳି ଚଷମା, ନାକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁହଁରେ ଗୋଟାଏ କଳା କନା ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଏ ।

କେତେ ଫୁଟ ଉଚ୍ଚ ହବ ?

ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ଫୁଟ ।

ହୁଁ ! ଅବିନାଶ ଟିକିଏ ଭାବି ପୁଣି ପଚାରିଲା, ଦେହର ଗଠନ କିପରି ?

ଗୁଡ଼ାଏ ଡ୍ରେସ ପିନ୍ଧିଥିବାରୁ ବେଶ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ ଜଣା ଯାଉଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଦେହ ତା'ର ପତଳା ।

ହୁଁ କହନ୍ତୁ, ତାପରେ ?

ସାହସ ବାନ୍ଧି ମୁଁ ତକିଆ ତଳେ ଯେପରି ହାତ ଦେଇଛି ସେ ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ରିଭଲଭର ବାହାର କରି ମୋ ମୁହଁ ପାଖରେ ଟେକି ଧରିଲା । ତାପରେ ମୁଁ ହଠାତ୍ ହାତଟା କାଢ଼ି ଆଣି ତାକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଅନେଇବା ମାତ୍ରେ, ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ମୋ ତକିଆତଳୁ ପିସ୍ତଲଟା ବାହାର କରି ନେଇ ମତେ କହିଲା, ସୁଟକେଶ ଚାବି କାହିଁ ? ମୁଁ ଟିକେ ହେଲେ ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ଚେକ୍‌ବହିଟା କାଢ଼ି ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ ବ୍ୟାଙ୍କର ଚେକ୍‌ଟା ଲେଖିବାକୁ ଯାଉଛି, ସେ ଗୋଟାଏ ଝାମ୍ପରେ ବହିଟା ଫୋପାଡ଼ିଦେଇ କହିଲା, କଷ୍ଟ କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଏ ପ୍ରାପ୍ୟଟା ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଥାଉ । ଆଜି ମୋର କିନ୍ତୁ ନଗଦ ମୁଦ୍ରା ଦରକାର । ଜାଣନ୍ତି କେତେ ? ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ମାନେଜରଙ୍କ ପାଖେ ବସି ଯେଉଁ ଫର୍ଦ୍ଦଟି ଲେଖିଥିଲେ ସେଇଟି ମୁଁ ମୁଖସ୍ଥ କରି ନେଇଛି, ଶୀଘ୍ର କରନ୍ତୁ ।' କହୁ କହୁ ତାଙ୍କ ଡୋଳା ଦୁଇଟି

ଅପେକ୍ଷ କୃତ ବିସ୍ଫାରିତ ହେଇଗଲା । ତାଙ୍କ ମୁହଁର ଶିରାଗୁଡ଼ାକ ସଙ୍କୁଚିତ ହେଇଗଲା । ଗଳା ଶୁଖି ଆସିଲା ପରି ଜଣାଗଲା ।

ରଜନୀ ବାବୁ, ଏ କଣ ? ଅବିନାଶ ଚମକି ପଡ଼ିଲା ।

ଅବିନାଶ, ହୁଁ—ସେ ଦୃଶ୍ୟ ଏବେ ବି ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରୁଛି । ତା ପରେ କ'ଣ ହେଲା ଜାଣ ଅବିନାଶ ? ପକେଟରୁ ଗୋଟାଏ ରୁମାଲ ବାହାର କରି ମୋ ନାକ ପାଖରେ ଯେପରି ସେ ଦେଖେଇଛି ମୋ ଦେହ ଝିମ୍ ଝିମ୍ ହୋଇଗଲା । ତା ପରେ ମୁଁ ଆଉ କିଛି ଜାଣିପାରିନି । ଯେତେବେଳେ ଚେତା ହେଲା ଦେଖିଲି ମୋ ଆଗରେ ଗାର୍ଡ଼ସାହେବ । ସେତେବେଳକୁ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଲୁଟ ହେଇ ସାରିଥିଲା ।

କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ କଟିଲା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତିକାଳ ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନେଇ ଅବିନାଶ କହିଲା, ବାସ୍ତବିକ, ଆପଣ ଖୁବ ଡରିଯାଇଛନ୍ତି !

ନିଶ୍ୱାସ ନେଇ ରଜନୀବାବୁ କହିଲେ, ନା, ଆଉ ଡର ନାହିଁ ଅବିନାଶ ! ସେ ଦିନ ଯେଉଁ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ପଡ଼ିଥିଲି, ଓହୋ······

ଆଚ୍ଛା ସେ ଡକାୟତଟି—

ଡକାୟତ ନୁହେଁ ଅବିନାଶ ! ତମେ ବଡ଼କର ଭୁଲ କରୁଛ । ଡକାୟତର ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ସଙ୍ଗିନୀ !

ଦସ୍ୟୁନାୟିକା ନହେଲେ ଅନ୍ତତଃ ପରିଚିତା କୌଣସି ଆତ୍ମୀୟା ବି ହୋଇ ପାରନ୍ତି···ମନେ ମନେ କହିଲା ଅବିନାଶ । ରାତି ଗୋଟାଏ ପରେ ଅପ୍ ମେଲ ବାଲୁଗାଁ ଛାଡ଼େ । ଏ ଘଟଣା ଦୁଇଟା ଭିତରେ ଘଟିଥିବା ସମ୍ଭବ । ଛତ୍ରପୁର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ ମେଲ ଷ୍ଟେସନ୍ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିମତୀ ଦସ୍ୟୁନାୟିକାଟି ସ୍ଥାନ-କାଳ-ପାତ୍ର ବିଚାର କରି କାମ ହାସଲ କରିଛି । ରେଲ ଲାଇନ ଓ ଟ୍ରଙ୍କ ରୋଡ଼ ଭିତରେ ବ୍ୟବଧାନ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ।

ସେଦିନକରେ ରାତି ଆଲୋଚନା ଶେଷ ହେଲା । ତଳ ମହଲାର ଗୋଟିଏ ରୁମ ଅବିନାଶର ଶୟନ କକ୍ଷ ରୂପେ ଛାଡ଼ି ଦିଆ ହୋଇଥାଏ । ରଞ୍ଜନ ବାବୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଶୋଇବା ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ନିଜ ରୁମକୁ ଫେରି ଆସିଲା ଅବିନାଶ । ଦିନସାରା ବୁଲି ବୁଲି କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ଶେଯ ଛୁଇଁବା ମାତ୍ରେ ନିଦ ହୋଇଗଲା ।

କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ କବାଟରେ ଜୋ'ର ଶବ୍ଦ କରାଘାତ ଶୁଣି ଅବିନାଶର ନିଦ ଚଉଁକିନା ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ବା'ହାରୁ କିଏ ଯେପରି ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ ଗଳାରେ ଡାକୁଛି, ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ଅବିନାଶ ବାବୁ—

ଅବିନାଶ ଗଳା ବାରି ନେଇ ହଠାତ୍ କବାଟ ଖୋଲି ଦେଲା । ଖୋଲି ଦେଇ ଦେଖିଲା ଆଗରେ ରଞ୍ଜନ ବାବୁ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଗୋଟା ଷଟେଣ ଥରୁଛନ୍ତି । କଥା କହିବା ଶକ୍ତି ବି ସେ ହରେଇଛନ୍ତି । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ହାତରେ କଣ ଗୋଟାଏ ରଙ୍ଗୀନ କାଗଜ ଦେଖି ଅବିନାଶ ଟାଣି ଆଣି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଲେଖାଅଛି—

ରଞ୍ଜନ !

ଅନେକ ଦିନ ତଳେ ତୋ ସହିତ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା ମନେଥିବ । ସେ ଦିନ ତୁ ଚେକ୍ ଯାଚିଥିଲୁ, ମୁଁ ଦେଇ ନଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଖୁବ ପ୍ରୟୋଜନ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ଓ ସ୍ଥାନ ପରେ ଜଣାଇ ଦିଆଯିବ, ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବୁ । କାଳ ବିଳମ୍ବ ତୋ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଶାନ୍ତି ହରଣ କରିବ ।

'ତୋର ଅତି ପରିଚିତ'

ଓଃ ବ୍ଲାକ ମେଲ୍ ?

ହଲ୍ ପାର ହୋଇ ଅବିନାଶ ଅପ୍‌ଷ୍ଟେୟାର ପାଖକୁ ଆସିଲା ।

ଆଜ୍ଞା କହିପାରିବେ, ଏପରି କେହି ଲୋକ ଅଛି ଯିଏ କି ଟ ଫଗଙ୍କୁ ବ୍ଲାକ ମେଲ୍ କରିପାରେ !

ନା !

ହୁଏତ ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନର କୌଣସି ଭୁଲର ସୁଯୋଗ ନେଇ କେହୁ ଆପଣଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏପରି କରିପାରୁଥାଏ ମନେ କରନ୍ତୁ !

ନା !

ଦେଖନ୍ତୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର ଦୁର୍ବଳତା ଥାଏ । ଆଉ ଜଣେ ନା ଜଣେ ତାହା ଜାଣିପାରେ । ଆପଣ ସେ ବିଷୟରେ ମତ ନ ଜଣାଇଲେ ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ ହେବା ସହଜ ନୁହେଁ—

ନା—ନା—ନା, ଏ ସବୁ ରହସ୍ୟ ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନି ଅବିନାଶ ! ମୋ ଗୃହପାଖେ ଏସବୁ କି ମାୟାଜାଲ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ? ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନି—ମତେ ଧର, ମୁଁ ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳ ।

ପାହାଚ ବାଡ଼ା ଉପରେ ଦେହ ଭରାଦେଇ ରଜନୀ ବାବୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲେ । ଅବିନାଶ ତାଙ୍କୁ ଧରି ଉପର ମହଲାର ତାଙ୍କ ଶୋଇବା ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିଲା । ତାପରେ ଭୂମ୍ ଗୃହପାଖ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖି ନେଇ ଅବିନାଶ କହିଲା, ଏ ଚିଠିଟି କେଉଁଠି ପଡ଼ିଥିଲା ?

ମୋ ବିଛଣା ଉପରେ—

ଏ ରୁମର ଡୁପ୍ଲିକେଟ୍ ଚାବି ଆଉ କାହା ପାଖରେ ଅଛି କି ?

ନାଁ—

ଝିଅଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ଅବିନାଶ ବାହାରକୁ ଅନେଇଲେ । ସେ ପାଖ କୋଠାଟି ଦୁଇ ହାତ ବ୍ୟବଧାନରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଭେଣ୍ଟିଲେଟର୍ ବାଟେ ଛାତ ଉପରୁ କୌଣସି ଜିନିଷ ନିକ୍ଷେପ କଲେ ସିଧା ଆସି ବିଛଣା ଉପରେ ପଡ଼ିବା ସମ୍ଭବ । ରଜନୀ ବାବୁ ଶୋଇଲେ ପରେ ଅବିନାଶ ଛାତ ଉପରକୁ ଆସିଲେ । ଛାତ ଉପର ତୃତୀୟ ମହଲା ସ୍ୱରୂପ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ରୁମ ତିଆରି ହୋଇଛି । ରୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ଆସବାବ ପତ୍ର ନଥିଲା ପରି ଜଣା ପଡ଼ୁଛି । ସେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇ ନିଜ ରୁମ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆସିଲେ । ହଲ ଘଡ଼ିରେ ଦେଖିଲେ ବାରଟା ବାଜିଛି ।

ଗତ ତିନ ଦିନ ରାତି ରଜନୀବାବୁ ବେଶ ଆରାମରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପ୍ରାସାଦ ଗୃହପାଖରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଭାବେ ବୁଲୁଥିବା ଦସ୍ୟୁଦଳର କୌଣସି ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ ଏହା ଭିତରେ ତାଙ୍କୁ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ହେଉନାହିଁ । ଲେଡ଼ି ଟାଇପିଷ୍ଟ୍ ଯଥା ସମୟରେ ତା କାମରେ ଆସି ଯୋଗ ଦେଉଛି । ଦ୍ୱି'ମହଲର ଗୋଟିଏ ରୁମ୍ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆ ଯାଇଛି । ରଜନୀବାବୁ ବେଳେବେଳେ ନିଜ ଚେମ୍ବର୍‌କୁ ନଯାଇ ପାରିଲେ ମଣିବାଳା ଉପରମହଲକୁ ଆସି ନୋଟ ନେଇଯାଏ । ଟାଇପ୍ କରି ପୁଣି ଆସି ଦସ୍ତଖତ କରେଇ ନିଏ ।

\+ \+ \+

ଅବିନାଶ ସକାଳୁ ବାହାରିଥିଲା । ବିଜୟପୁର ଛକରେ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଏକ ଅପରିଚିତ ସୁଟ୍ ପିନ୍ଧା ଯୁବକ, ହାତରେ ଗୋଟାଏ ଚମଡ଼ା ଏଟେଜେନ୍‌ସି ବ୍ୟାଗ ଧରିଛି—ହଠାତ୍ ଅବିନାଶ ଆଡ଼କୁ ଅନେଇ କହିଲା, ନମସ୍କାର ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ଚିହ୍ନି ପାରୁଛନ୍ତି ତ ? ଅବିନାଶ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ତା ମୁହଁକୁ ଅନେଇଲା । ସେ କହି ଚାଲିଲା, କଲିକତାରେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା, ଭୁଲି ଗଲେଣି ?

ଓହୋ...ହଁ । ଆନୁମାନିକ ସମ୍ମତି ଜଣାଇ ଅବିନାଶ ପଚାରିଲା, ଏଠି ତା ହେଲେ କଣ କରୁଛନ୍ତି ?

ଏଇ ଆପଣମାନଙ୍କ ପରି କିଛି । ଆଉ ଆମ ଦ୍ୱାରା କଣ ହେବ ? ହଉ ଆସ, ଦେଖାହେବ—ନମସ୍କାର । ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଘରେ ରହୁଛନ୍ତି ବୋଧହୁଏ ? କହି କ୍ଷିପ୍ର ପଦକ୍ଷେପରେ ଜନତହଳୀ ଭିତରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଅବିନାଶ ସମୟ ପାଇଲାନି, ତାର ଶେଷ କେଇପଦ କଥାର ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ବୁଝିବା ପାଇଁ । ତେବେ ଏ ଯୁବକଟି ପ୍ରକୃତରେ କିଏ ? କଲିକତାରେ ତାକୁ କ'ଣ କେବେ ସତରେ ସେ ଦେଖିଥିଲା ? ନଚେତ

ଜାଣିଲ କପରି ମୁଁ କଲିକତାରେ ଥିଲି ବୋଲି ! ହୋଇପାରେ ଦସ୍ୟୁ ଦଳର କୌଣସି ଗୁପ୍ତଚର—ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଘରେ ରହିବା ଦେଖି ମୋ ଉପରେ ତେବେ କଣ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଛନ୍ତି ? ଆଚ୍ଛା ଦେଖାଯାଉ ।

ବିଜୟପୁର ଛକରେ ଥିବା କଫି କ୍ଲବକୁ ଅବିନାଶ ପଶି ଆସିଲା ଉଦରଜ୍ୱାଳା ଶାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ଖୁବ୍ ଭୋରୁ ବାହାରି ଥିବାରୁ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଚା ପିଇ ପାରି ନଥିଲା ।

ଚା ଟା ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯିବ ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ଏତେ କଣ ଭାବି ଚାଲିଛନ୍ତି ?

ଆରେ ଆପଣ ? ଆଖି ଆଗରେ ବଙ୍ଗ ତରୁଣୀ ମଣିବାଲାଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଅବିନାଶ । ଏତେ ସକାଳୁ କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଥିଲେ ?

କ୍ଷମା କରିବେ, ଆପଣଙ୍କ ଚିନ୍ତା ସ୍ରୋତ ମୋ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଯଦି ଦିକ୍‌ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ—

ଲେଖିକା ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ । ସୁନ୍ଦର ଡାଇଲଗ୍ କହି ପାରୁଛନ୍ତି । ଚା କପେ ଚଳୁ ?

ଆପଣ ଏକବାରେ ତନ୍ମୟ ତେବେ—ଏଇଟା ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ବୈଠକଖାନା ନୁହେଁ ମହାଶୟ !

ତେବେ ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁ । କହି ଅବିନାଶ କଫିକ୍ଲବର ଦ୍ୱିତୀୟ ନିଭୃତ କ୍ୟାବିନକୁ ଉଠିଗଲା ଏବଂ ଗ୍ଲାସେ ଓଭାଲଟିନ୍ ପାଇଁ ଅର୍ଡର ଦେଲା ।

ଏଠି ହେଲା ତ ? ବସନ୍ତୁ । ଅବିନାଶ ମଣିବାଲାର ସୁଶ୍ରୀ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଉପରେ ନମ୍ର ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲା । ମଣିବାଲା ଛୋଟ ହସଟିଏ ହସି ଚାହାଣୀରେ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା ।

ଟିକକ ପରେ ଓଭାଲଟିନ୍ ଆସିଲା । ଅବିନାଶ ଆଡ଼କୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଡୋଳାରେ ଅନେଇ ମଣିବାଲା ପିଆଲାରେ ପ୍ରଥମ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲା ।

ବେଶ ! ଏ ଥରକ କୁହନ୍ତୁ, ସକାଳୁ ସକାଳୁ କୁଆଡ଼େ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ।

ଝିଙ୍ଗୁର ଆସୋସିଏସନ ପାଇଁ ଚାନ୍ଦା ସଂଗ୍ରହ କରୁଛୁ ମୁଁ ବନ୍ଧୁ । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଇମେରୀ ସ୍କୁଲ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ଉଦ୍ୟମ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଜଣେ ଏମ୍. ଏଲ୍. ଏ. ଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲି ।

ବିଚକ୍ଷଣ ପରିକଳ୍ପନା ! ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଏକମତ ।

ଧନ୍ୟବାଦ ! ଆପଣଙ୍କ ଶୁଭେଚ୍ଛାକୁ ମୁଁ ତାରିଫ୍ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଯେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅର୍ଥର ପ୍ରୟୋଜନ ।

ତା ନିଶ୍ଚୟ । କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣେଇବା ଛଡ଼ା ଆଉ କଣ କରିପାରୁ ମିସ୍ ମଣିବାଳା ?

କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ବି ଆମ ଦେଶରେ ଅଭାବ ଅବିନାଶ ବାବୁ ! କହି ଅବିନାଶ ପଛକୁ ପଛେ ମଣିବାଳା ଉଠିଲା ।

ବିଲ୍ ଚୁକ୍ତି କରିଦେଇ ସେମାନେ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ଗୋଟିଏ କୋଠାରେ ସବୁବେଳେ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଇ ଅଦ୍ଭୁତ ତରୁଣୀଟିର ପରିଚୟ ଅବିନାଶ ପାଖରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଜ୍ଞାତ ରହି ଯାଇଛି । ତାର ଧାରଣା ହେଲା, ଆଶ୍ରୟପ୍ରାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରି ନିଜ ଜୀବନକୁ ସେ ଯେପରି ଫାଙ୍କି ଦେଉଛି । ଯେପରି ଶିକ୍ଷିତା, ସେଇପରି ରୂପସୀ କଥାରେ ବି ସେଇପରି ଶାଣିତ ଧାର । ଦିନରେ ଯେତେଥର ଦେଖାହୁଏ ସେ ତାକୁ ତାଙ୍କ ଦି'ପଦ କଥା କହିବାକୁ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରେ ନା । ତା' ସହିତ ମିଶିବାର କି ଉଦ୍ଦାମ ଆବେଗ । ପ୍ରାଣ ବିନିମୟରେ କି ପ୍ରବଳ ଆକାଂକ୍ଷା ଅବିନାଶର ।

ସେ ଦୁହେଁ ଚାଲି ଚାଲି କିଛି ଦୂର ଆସିଛନ୍ତି, ପଛରୁ ହଠାତ୍ ଏକ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ କାର ଆସି ହର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ଛିଡ଼ା ହେଇଗଲା । ଡ୍ରାଇଭ କରୁଥିବା ଯୁବକଟି ହସ ହସ ମୁହଁରେ କହିଲା, ଏଇଯେ ମିସ୍ ମଣିବାଳା ! ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ନାହାନ୍ତି ? ଆସନ୍ତୁ ।

ଓଃହୋ ମିଷ୍ଟର ପାଟ ! କିନ୍ତୁ ମୋ ସହିତ ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଅଛନ୍ତି । ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ନେବାରେ ଯଦି···

ଆହା ଆସନ୍ତୁନା···ଆପଣ ମଣିଷଙ୍କୁ ବେଶ୍ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପାରନ୍ତି, ଆସନ୍ତୁ ମିଷ୍ଟର୍···

ମାସସିଂ—କହି ମିଷ୍ଟର୍ ପାଟ-ଖୋଲିଥିବା ଫ୍ରଣ୍ଟ ସିଟ୍‌ଟା ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ପଛ ସିଟ୍‌ଟା ଖୋଲି ଖୋଲି ମିସ୍ ମଣିବାଲି ପୁଣି କହିଲେ, ଆସନ୍ତୁ ଅବିନାଶ ବାବୁ !

ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ-ଟେନ୍ ଛୁଟି ଚାଲିଲା । ଏହା ଭିତରେ କେହି କିଛି କହି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଗିଲାଣ୍ଡା ଏଣ୍ଡ୍ କୋ: କୋଠା ସାମନାରେ କାର୍‌ଟା ବନ୍ଦ କରି ମିଷ୍ଟର୍ ପାଟ ପଚାରିଲେ, ଉପରବେଳା ଆସୁଛନ୍ତି ତ !

ଚେଷ୍ଟା କରିବି—କହି ମଣିବାଲି ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା, ତା ପଛେ ପଛେ ଅବିନାଶ । ଅବିନାଶଙ୍କ ନିର୍ଲିପ୍ତ ମୁହଁକୁ ଅନେଇଁ ମଣିବାଲି କହିଲା, ରିଫ୍ୟୁଜି ଆସୋସିଏସନ୍ ପାଇଁ କିଛି ଚନ୍ଦା ଆଦାୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ୟାଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠତା ।

ଓଃହୋ—! ଅବିନାଶ ଏକପ୍ରକାର ଜୋରରେ ହସି ଉଠି ସୋପାନ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ମାନସିକ ଅସୁସ୍ଥତା ଯୋଗୁଁ ରଜନୀବାବୁ ଆଜି ନିଜ ଚେମ୍ବରକୁ ଯାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଉପରବେଳା ମିସ୍ ମଣିବାଲିଙ୍କୁ ନେଇ କେତୋଟି ଜରୁରୀ ଚିଠିର କେବଳ ନୋଟ୍ ଡାକିଦେଲେ । ସେ ଚିଠିଗୁଡ଼ିକୁ ଟାଇପ୍ କରୁଚି ଏତିକିବେଳେ ଫୋନ୍ ଅସିବାରୁ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଚେମ୍ବରକୁ ଯାଇଁ ଟେବଲ୍

ଉପରୁ ଫୋନ ଉଠାଇ ଡାକିଲା, ହାଲୋ···କିଏ ! ଓ···ମିଷ୍ଟର ପାଣ୍ଡ ! ଯିବେ ? ହଁ ଆଜି ଶନିବାର, ମୋର ମଧ୍ୟ ଯିବା ଖୁବ୍ ଇଚ୍ଛା······ଆଚ୍ଛା ମିଃ ପଟ୍ଟନାୟକ ବି ଯିବେ ? ତେବେ କ୍ୟାମ୍ପ ବୁଲି ଦେଖିବାର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ରହିଲା । ଗୁରୁଠାରେ ଆପଣ କାର୍ ନେଇ ଆସନ୍ତୁ । ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବି । ଆଚ୍ଛା ଆଚ୍ଛା !···ମିସ୍ ମଣିବାଲା ରିସିଭରଟି ରଖୁ ରଖୁ ବାହାରେ କାହାର ପଦ ଶବ୍ଦ ଯେପରି ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା । ରଜନୀବାବୁ ଅଫିସକୁ ଆସି ନ ଥିବାରୁ ଚପରାସୀଟି ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଇଛି । ସେ ବାହାରକୁ ଆସି କାହାକୁ ଦେଖିଲା ନାହିଁ । ହଲ୍ ଶେଷରେ ଥିବା ପାହାଚ ଦେଇ ଅବିନାଶ ରୁମ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଆସିଲା । କବାଟ ଠେଲି ଦେଖିଲା ଭିତର ପଟୁ କବାଟ ବନ୍ଦ । ଫେରି ଆସି ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ପୁଣି ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ମଣିବାଲା ।

ଠିକ୍ ଗୁରୁଠାରେ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ-ଟେନ୍ ଆସି ଶିଳ୍ପଶ୍ରୀ ଏଣ୍ଡ କୋଃ କୋଠା ସାମନାରେ ହର୍ଣ୍ଣ ଦେବା ମାତ୍ରେ ସୁରୁଚି ପରିପାଟୀ ସଂପନ୍ନା ମିସ୍ ମଣିବାଲା ବାହାରି ଆସିଲା ।। ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ରୁମ୍ ଦେଇ ଆସୁ ଆସୁ କହି ଆସିଲା, ମୁଁ ଗୋପାଳପୁର ରିଫ୍ୟୁଜି କ୍ୟାମ୍ପକୁ ଯାଉଛି ।

ତଳ ମହଲାକୁ ଆସି ଅବିନାଶବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖାକରି କହିଲା— ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥିବେ । ନଚେତ ଆସନ୍ତୁ ଟିକେ ବୁଲି ଆସିବେ ।

ଅବିନାଶ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରି ପାରିଲା ନ । ମଣିବାଲା ଆସି କାର୍‌ରେ ମିଷ୍ଟର ପାଣ୍ଡଙ୍କ ପାଖେ ବସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଫିସ ଆଡ଼ୁଆଳରୁ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା ।

ଟେ ପାଲସୁର ବାସ୍ତୁହରା କ୍ୟାମ୍ପ । ଦୁଃସ୍ଥ ଅଶ୍ରୟହୀନ ଜୀବଗୁଡ଼ିକର କରୁଣ ଚିତ୍କାର ଦେଶ ଆବହାୱାକୁ ଦୂଷିତ କରି ରଖିଛି । ସରକାରଙ୍କ ସ୍ୱଳ୍ପ ଦାନ ଆଶାବାଦୀ ଆଶ୍ରୟପ୍ରାର୍ଥୀଗୁଡ଼ିକୁ ଭୋକିଲା ପେଟରେ ''ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛି ଯାଉ,'''କିଏ ସିଲେଇ ମେସିନଟିଏ ଧରି ବସିଚି, କିଏ ପିଲାଙ୍କ ଜାମାପଟା ସିଲାଇ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଶହଶହ ରଫ୍ୟୁଜି ଭିତରୁ କେତେକ ଅର୍ଥସମ୍ବଳ ଅଭିଜ୍ଞ ଲୋକ କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିବାବେଳେ ଅନ୍ୟମାନେ ରୋଗ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ପରିଦର୍ଶକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଦୁଃଖଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଜଣାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ । ଏମାନେ ବୁଲି ଦେଖୁଥିବା ବେଳେ କେତେକ ବୁଢ଼ୀ ତରୁଣୀ ଓ ପ୍ରୌଢ଼ା ମଣିବାଲାଙ୍କୁ ଦିଦି ସମ୍ବୋଧନ କରି ନମସ୍କାର କରୁଥାନ୍ତି । ମଣିବାଲା ପିଲାମାନଙ୍କ ହାତରେ କିଛି କିଛି ଅର୍ଥଦାନ କରି ମି: ପଟ୍ଟନାୟକ ଓ ମି: ପାଣିଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଥାଏ । କ୍ୟାମ୍ପ ମଝିରେ ଥିବା ଅଫିସ ରୁମରୁ ଗୋଟିଏ ଖାତା ଆଣି କ୍ୟାମ୍ପର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେବା ମାତ୍ରେ ସେମାନେ ମଣିବାଲାଙ୍କୁ ଚାହିଁବାର ଅର୍ଥ ବୁଝିପାରି କହିଲେ, ଯୋଉଠିବେଳେ ଆସିଛନ୍ତି କିଛି ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପରିଦର୍ଶକ ଦୁହେଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟ ୫୦୦୧ର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଲେଖିଲା ପରେ ସମସ୍ତେ କ୍ୟାମ୍ପରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ । ମଣିବାଲାଙ୍କ ପାଖେ ପାଖେ ଦୁଇଟି ରୂପସୀ ଯୁବତୀ ଚାଲିଥାନ୍ତି । ପରିଧାନରେ ମନୋଜ୍ଞ ବଙ୍ଗୀୟ ଶୈଳୀ ଦର୍ଶକବୃନ୍ଦଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରୁଥାଏ । କିଛିଦୂର ଆସିଲା ପରେ ମଣିବାଲାଙ୍କ ଇଙ୍ଗିତ ମାତ୍ରେ ଯୁବତୀ ଦୁଇଟି ମି. ପଣ୍ଡା ଓ ମି: ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ହାତଧରି ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଆଗରେ ଦିଗନ୍ତ ପ୍ରସାରୀ ନୀଳ ସମୁଦ୍ର । ତା'ର ଫେନୋଚ୍ଛ୍ୱସିତ କୁଟିଳ ଆଲିଙ୍ଗନ ବାଲି ତଟରେ ଶ୍ୱେତପଦ୍ମ ସୃଷ୍ଟି କରି ଚାଲିଚି ।

ଅସ୍ତରାଗର ଶେଷ ଝଲମ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଦର୍ଶକମଣ୍ଡଳ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଦିଗଙ୍ଗନାର ସେଇ ନୀଳ ଓଢ଼ଣୀଟି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଫିକା ହୋଇ ଶେଷରେ କାଳ ହୋଇଗଲା । ସମୁଦ୍ରତଟର ଦର୍ଶକବୃନ୍ଦଙ୍କ କୋଳାହଳରେ ତରୁଣୀ ଦୁଇଟି ମୋହାବିଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟାର କଳା ସ୍ପର୍ଶ ସେମାନଙ୍କୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରୁଥାଏ ।

ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାଣୁ ମୂର୍ତ୍ତିଟିର ଇଙ୍ଗିତରେ ଦର୍ଶକ ଦୁହେଁ ତରୁଣୀ ଦୁଇଟି ସମ୍ମୁଖ 'ସି ଭିଉ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ' ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟରେ ବେଶି ଲୋକ ଭିଡ଼ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନକାରିଣୀ ନାରୀଟି ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଖାସ କାମରାକୁ ନେଇଗଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ଫେରିଆସି ପରଦା ପାଖେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ହଲ ଭିତରକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା । ହଲରେ କେବଳ ଦୁଇଟି ବ୍ୟକ୍ତି ଥାନ୍ତି । ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରୁ ଏଙ୍ଗ୍ଲୋଇଣ୍ଡିଆନ୍ ପରି ଦିଶୁଥିବା ଯୁବକଟି ହଲର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ବସି ମଝିରେ ମଝିରେ ଭୁକ୍ଟା ମାଡ଼ଲମି କରୁଥାଏ । ଟେବୁଲ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଚମଡ଼ା ବ୍ୟାଗ୍ ପଡ଼ିଛି । ବ୍ୟାଗ୍ ଉପର ସ୍ଲିପ୍‌ଟିରେ ଲେଖା ହୋଇଛି 'ମିଃ ଯୋସେଫ୍ ପିଟର, ସ୍ପେଶାଲ ରିପ୍ରେଜେଣ୍ଟେଟିଭ—ଭାରତ ଡ୍ରଗ୍‌ସ ଲିମିଟେଡ, କାଲିକଟ' ଏତିକିବେଳେ ଯୁବକଟି ପ୍ରଥମ ଗ୍ଲାସ ନିଃଶେଷ କରି ବୟ୍‌ଟିକୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ପାଖକୁ ଡାକିଲା । ବୟ୍ ଆସିଲାରୁ ସେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ ପାଇଁ ଅର୍ଡ଼ର ଦେଲା । କିନ୍ତୁ ଏଇ କଣ ହେଲା ଯୁବକଟି ଦ୍ୱିତୀୟ ଗ୍ଲାସଟି ପିଇବାର ଅବ୍ୟବହିତ ପରେ ଚେୟାରରେ ଢଳି ପଡ଼ିଲା ମୃତ ପ୍ରାୟ । ସେତେବେଳକୁ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାହକଟି ଚାଲିଯାଇଥାଏ ।

'ମାନେଜରବାବୁ ! ମାନେଜରବାବୁ'

ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଚାରିଜଣ ବୟ୍ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ମାନେଜରଙ୍କ ଆଦେଶକ୍ରମେ ସେମାନେ ଶୂନ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ଟେକି ନେଇଗଲେ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର ଏକ ଖାସ କାମରାକୁ ।

ଯୁବକଟିର ଯେତେବେଳେ ଚେତା ହେଲା, ସେ ଦେଖିଲା ବିଦ୍ୟୁତ୍-ଉଦ୍ଭାସିତ ଏକ ସୁସଜ୍ଜିତ କକ୍ଷର ନରମ ବିଛଣା ଉପରେ ସେ ଶୋଇଛି । କାନ୍ଥର ଅଦ୍ଭୁତ ଛବିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ତା ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା । ଅର୍ଦ୍ଧନଗ୍ନ କାମତୁରା ନାରୀ ମୂର୍ତ୍ତି ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦେଖିଲା ଜୀବନ୍ତ କାଙ୍ଗାଳମାନଙ୍କ ବିଭତ୍ସ ଶବ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଛି । ମୁଖବ୍ୟାଦନ କରି ସେମାନେ ଯେପରି ଏ ପୁଞ୍ଜି-ସର୍ବସ୍ୱ ବିଳାସୀ ସମାଜକୁ ଗ୍ରାସ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ । ହଠାତ୍ ଏହି ସମୟରେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରବାହ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ତା ପରେ ପରେ ଏକ ତୀବ୍ର ଅଟ୍ଟହାସର ମୂର୍ଚ୍ଛନା······ଯୁବକଟି ଅନୁଭବ କଲା, ତାର ଖୁବ୍ ନିକଟରେ କିଏ ଯେପରି ହସୁଛି ! ଏ ହସ କିନ୍ତୁ ସୁଖାଦ୍ୟପୁଷ୍ଟ ଉଦରର ନୁହେଁ, ଦୀର୍ଘ ଅନାଟନରେ ଅନ୍ନସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିବା ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ଭୋକିଲା ଉଦରରୁ ଯେପରି ଏ ହସର ସୁଅ ଆସୁଛି । ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରବାହ ଆରମ୍ଭ ହେବା ମାତ୍ରେ ଯୁବକଟି ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ଚମକି ପଡ଼ିଲା ବିଦ୍ୟୁତ-ଆଲୋକର ଆକସ୍ମିକ ଝଲକରେ ନୁହେଁ, ଚମକି ପଡ଼ିଲା ତାର ଅତି ପାଖରେ ବସିଥିବା ଏକ ଅପୂର୍ବ ପୁରୁଷକୁ ଦେଖି । ନା-ନା, ପୁରୁଷ ତ ନୁହେଁ···ସମ୍ଭବତଃ ନାରୀ ! ସମୁନ୍ନତ ଶୋଭନ ବକ୍ଷ···ସିଲ୍କ ହାଓ୍ୱାଇ ସାର୍ଟ ଉପରେ ଚମତ୍କାର ବେଲ୍ଟ । ଓଷ୍ଠ ପ୍ରାନ୍ତଠାରୁ ନାସିକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଳା କନାର ପଟି । ଆଖିରେ ଗାଢ଼ ନୀଳ ଚଷମା । ଭ୍ରୂ ଦୁଇଟି ସୁଦ୍ଧା ଦେଖିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ମୁଣ୍ଡର ମିଲିଟାରୀ ହ୍ୟାଟ୍ ପିନ୍ଧିବା ଭଙ୍ଗୀରୁ କେଶ୍ ଅନୁମିତ ହୁଏ କେଶବିନ୍ୟାସ-ନିପୁଣା

ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀର ଅର୍ଦ୍ଧନଗ୍ନ ଶରୀରର ବେଶ ଚମତ୍କାର ଦେଖାଉଛି । ଯୁବକଟି ମନେ ମନେ ତାରିଫ କଲା । ବିଛଣା ଉପରେ ସେ ଅଣ୍ଟୁ ଦୁଇଟିକୁ ଦୁଇ ବାହୁରେ ଘେରି ଧରି ଏପରି ଭାବରେ ବସିଛି ଯେପରି ତାର କିଛି ଦେଖାଉନା । ପୁଣି ସେଇ ହସ……

ଅଭିନନ୍ଦନ ବନ୍ଧୁ ! କଣ ବୋଲି ତମକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରିବି ମି. ଯୋସେଫ୍ ! ବ୍ରହ୍ମପୁରରେ ଅନେକ ପ୍ରେସ ଅଛି ଏ ଭିଜିଟିଙ୍ଗ୍ କାର୍ଡ଼ ଛପିବା ପାଇଁ; ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ଜଣେ ସୁଦକ୍ଷ ଅଭିନେତା !

ଯୁବକଟି ସନ୍ଦେହ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନେଇଁ ରହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ହଜମ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପୁରୁଷ ବେଶୀ ରମଣୀଟି ଯୁବକ ପିଠିରେ ମୃଦୁ କରାଘାତ କରି କହିଲା, ଆଚ୍ଛା ମି: ମାନସିଂ, ପ୍ରହସନ ଥାଉ, ଏଥର କହନ୍ତୁ—କଲିକତାରେ କେତେଦିନ ଗୁଇନ୍ଦାଗିରି ଟ୍ରେନିଂ ନେଇଥିଲେ ? ଯାହାହେଉ ପୁରସ୍କାରର ଲୋଭ କେବେଁ ତମକୁ ସେଠାରେ ଅଟକାଇ ରଖିପାରିନଥାନ୍ତା, ଟାଣି ରଖିଛି କେବଳ ମୋହମୟୀ ଅପରୂପ ଲାବଣ୍ୟବତୀ ଯୁବତୀ ମଣିବାଲା, ନୁହେଁ ?

ଯୁବକଟି ବକ୍ର ଦୃଷ୍ଟିରେ ତରୁଣୀ ମୁହଁକୁ ଅନେଇ ରହିଲା । ଯୁବତୀଟିର ଅସ୍ୱାଭାବିକ କଣ୍ଠନିସୃତ କଥା ତାକୁ ବିସ୍ମୟ-ସ୍ତବ୍ଧ କରିଛି ।

ମୁଁ ମିଥ୍ୟାବାଦିନୀ ନୁହେଁ ବନ୍ଧୁ ! କୁଚକ୍ରୀ ପରଧନଲୋଭୀ ରଞ୍ଜନୀ ମହାନ୍ତିକୁ ଏ ସର୍ବଗ୍ରାସୀ କାଙ୍ଗାଳଙ୍କ ଦାଉରୁ ବଞ୍ଚେଇବା ଆଶା ତୁମର ବୃଥା । କୁହ କେତେ ଦରକାର ? ସେତିକି ପରିଶ୍ରମ ଯଦି ଆମ ପାଇଁ କରନ୍ତୁ ତାଠୁ ଯଥେଷ୍ଟ ବେଶୀ ପୁରସ୍କାର ମିଳନ୍ତା ତମକୁ । ଏପରି ନୀରବ ରହିଲେ କିଏ ତମକୁ ଛାଡୁଛି । କଥା ବାହାର କରିବାର ସ୍ପେଶାଲ ଟେକ୍ନିକ୍ ଆମକୁ ଜଣା ଅଛି !

କରତାଳି ଦେବା ମାତ୍ରେ ସମ୍ମୁଖ କୁଞ୍ଜ ଏକ ଯୁବତୀ ଆସି ଚାବୁକ୍‌ଟାଏ ଦେଇଗଲା । ଯୁବକଟି ସିଧା ହୋଇ ବସି କହିଲା, କ'ଣ ତମ'ଠୁ ଚାହେଁ ? ଏତିକିବେଳେ ଯୁବକଟି ସୁଯୋଗ ଦେଖି ହଠାତ୍ ତରୁଣୀଟି ଉପରକୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରୁ କରୁ ତଳେ କଚାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । କୌଶଳରେ ରମଣୀଟି ଖସିଯାଇ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଲା ସେତେବେଳେ ସେ ଦେଖିଲା, ଗ୍ଲୋଭ୍‌_ପରିହିତ ହାତରେ ଗୋଟେ ରିଭଲଭର୍‌ଟିଏ ଝକ୍ ଝକ୍ କରୁଛି ।

ହା—ହା—ହା—ବୃଥା ଚେଷ୍ଟା ବନ୍ଧୁ ! ତମପରି ଅପଟୁ ନଶ୍ୱର ଜୀବକୁ ହତ୍ୟାକରି ଗୌରବ ନେବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁନା । ସମୟ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ । ରଜନୀ ମହାନ୍ତିକୁ ଆମ ଜିମା କରି ତମ ପୂର୍ବସ୍ଥାନକୁ ବିନା ବାଧାରେ ଚାଲଯାଅ ।

ନଚେତ୍ ?

ନଚେତ୍ ? ନୀଳ ଚଷମା ତଳେ କ୍ଲ କ୍ଲାକ୍ ଆଖି ଦୁଇଟି ଜଳି ଉଠିଲା ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ପାଇଁ । ପଲକମାତ୍ରେ ଚାବୁକର ଅଗ୍ରଭାଗ ଯୁବକଟିର ପୃଷ୍ଠ ଦେଶରେ ଦାଗ ସୃଷ୍ଟି କରି ନାଚି ଉଠିଲା ।

ଓଃ ! ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଯୁବକଟି ଥରେ ପିଠି ଆଉଁସି ବିଛଣାରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

ଏ ଧୃଷ୍ଟତା ପାଇଁ ଏଠୁ କେବେଁ ଅବ୍ୟାହତି ମିଳେ ନା । ମନେ ରୁହେ ଯେପରି । ମୋର ଏ ପ୍ରଥମ ସତର୍କ । କହି କରତାଳି ଦେବା ମାତ୍ରେ ପୂର୍ବ ଯୁବତୀଟି ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ।

ମୋ ପ୍ୟାଡ୍ !

ଯୁବତୀଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତିକରେ ପ୍ୟାଡ୍‌ଟି ଦେଇଗଲା ।

ଲେଡ଼ି ଟାଇପିଷ୍ଟ ପରି ଆଜି ଜେଣ୍ଟିଲମନ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ପ୍ରେମିକର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ନାରୀର ପ୍ରେମକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଏ ଦଳର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଲେଖ—

ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଯୁବକଟି ନିଜ ପେନ୍ ବାହାର କରି ଲେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ପ୍ରେୟସୀ ମଣି !

ତୁମକୁ ଦେଖିବା ଦିନୁ ମୁଁ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଛି । ପାଖରେ ରହି ସୁଦ୍ଧା ତମ ମୁହଁକୁ ଦେଖିଲେ ମୋର ସବୁ କଥା ଅକୁହା ରହିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଭଦ୍ର ଆବରଣରେ ରହି ତମ ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ତମ ରୂପ ସୁଧା ଗୃଖିବା ମାନେ ତମ ପ୍ରେମର ଅବମାନନା କରିବା, ଏଣୁ ଲେଖି ଜଣେଇ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି । ତମେ ମୋର ଏକାନ୍ତ କାମନା···ମୋ ଜୀବନର ସ୍ୱପ୍ନ···ମୋ ସ୍ୱପ୍ନର ରାଣୀ······

ତମର ପ୍ରଣୟପ୍ରାର୍ଥୀ
ଅବିନାଶ

ଚିଠିଟିକୁ ଝାମ୍ପି ନେଇ ପକେଟସ୍ଥ କଲା ପରେ ସେ ହସି ହସି କହିଲା, ବିଦାୟ ବନ୍ଧୁ ! ଆମ ସର୍ତ୍ତ ଯେପରି ମନେ ରହେ ।

ଏତିକିବେଳେ ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା ପିସ୍ତଲଟାକୁ ହଠାତ୍ ଉଠେଇ ନେଇ ଯୁବକଟି ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା, ହ୍ୟାଣ୍ଡ୍‌ସ ଅପ୍ !

ଓ ହୋ-ହୋ······ଆରେ ବାପରେ······ତରୁଣୀଟି ନାରୀସୁଲଭ ଚପଳତାରେ ହସିହସି ଗଡ଼ିଗଲା । ଯୁବକଟି ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ଦେଖିଲା ପିସ୍ତଲରେ ବୁଲେଟ ନାହିଁ । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତରୁଣୀଟି ଉପରକୁ ଝାମ୍ପି ଦେବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲାବେଳେ ସୁଇଚ୍ ଅଫ ହୋଇଗଲା । ସେ ଅନ୍ଧାରରେ କଚଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ି ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା—ଉଃ !

ତାପରେ ଶୁଣାଗଲା After all you are a damn fool dear detective !

ବତୀ ଜଳି ଉଠିଲା । ଅବିନାଶ କିନ୍ତୁ ତଳୁ ଉଠି ପାରିଲାନି । ପାଖ ରୁମ୍‌ରେ ବାରଟା ବାଜୁଥାଏ । ତା ଇଣ୍ଟର୍ଭ୍ୟାଲ୍ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଚି ।

ନିସ୍ତବ୍ଧ ରାତ୍ରିର ନିର୍ଜନତା ଭଙ୍ଗକରି କଳା ରଙ୍ଗର କାର୍ ଟିଏ ଆସି ରଞ୍ଜ ରଜତରଶ୍ମି ଫିଲ୍ମସ୍ ଏଣ୍ଡ କୋ: ଅଫିସ ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା ! ତରୁଣୀଟିଏ ବାହାରି ପଡ଼ି ଫାଟକ ଖୋଲିବା ମାତ୍ରେ ଦରୁଆନ୍ ବାହାରି ପଡ଼ି ପଚାରିଲା, କିଏ ? କିନ୍ତୁ ତରୁଣୀଟି କୌଣସି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ପାହାଚ ଉପରକୁ ଉଠିଗଲା । ଉପର ମହଲାରେ ସଶବ୍ଦ ପାଦ ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ରଜନୀବାବୁ ଚିତ୍କାରକରି ଉଠିଲେ—କିଏ ?

ମୁଁ ମଣିବାଲା । ରାତି ଗୋଟାଏ ହେଲାଣି, ଆପଣ ଶୋଇ ନାହାନ୍ତି ?
ଅଜିକାଲି ସେପରି ବେଳ ଏତେ ରାତିଯାଏ କୁଆଡ଼େ ବୁଲୁଚ ?
ଗୋପାଳପୁରରୁ ଫେରି ସେକେଣ୍ଡ ସୋ' ସିନେମା ଦେଖି ଯାଇଥିଲି ।
ମଣିବାଲା ନିଜ ରୁମ୍ ଖୋଲି ଗାଢ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।
ସିନେମାର ଅଧା ଟିକେଟ୍‌ଟା ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଠିକ ଘଣ୍ଟାକ ପରେ ଅବିନାଶ ଏକ ଝଟକାରୁ ଓହ୍ଲେଇ ଯନ୍ତ୍ରଣା-କାତର ମୁଖରେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପାହାଚ ଉପରକୁ ଉଠିଲା । ତା ଯୋଡ଼ ଯେପରି

ଠିକ ସ୍ଥାନରେ ପଡ଼ୁ ନ ଥାଏ । ନିଜ ରୁମ୍ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ହଲ ଘଣ୍ଟରେ ବାରଟା ବାଜୁଥାଏ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିଯୁଗ୍ମ ଚକ୍ଷୁ ମିଳେଇ ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ଯେତେବେଳେ ନିଦ ହେଲା, ସେତେବେଳକୁ ସକାଳ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

ଅବିନାଶବାବୁ ! ଅବିନାଶବାବୁ ! ଉଠନ୍ତୁ, ଏତେ ନିଦ···ବା ବାରେ !

ରୁମ୍ ଭିତରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଶବ୍ଦ ନ ପାଇ ମଣିବାବୁ ଜୋର୍‌ରେ କବାଟ ପିଟିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ଦିନ ଆଠଟା ହେଲାଣି ଶୋଇଛନ୍ତି । ରବିବାରର କରୁଣୀ ନିଦ ଆପଣଙ୍କୁ ହୋଇଚି ଦେଖୁଚି ! ଅବିନାଶ ବାବୁ !

ନିଶବ୍ଦରେ କବାଟ ଖୋଲିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଅବିନାଶଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ନ ଦେଖି ମଣିବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ସେ ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇ ଦେଖିଲେ, ଅବିନାଶ ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇଁ ବିଛଣା ଉପରେ ବସୁଛି । ମୁହଁରେ କପଟ ଗୋଟାଏ ଅସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟକର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି

କଣ ହୋଇଚି ଆପଣଙ୍କର ? କ୍ଷମା କରିବେ ମୁଁ ଯଦି ଆସି ଆପଣଙ୍କୁ ଅଯଥା ହଇରାଣ କରିଥାଏ !

ଅବିନାଶ ନୀରବ ।

ନିଅନ୍ତୁ । ଉପରେ ରଞ୍ଜନବାବୁ ଚା ଟେବୁଲ ପାଖେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ଅବିନାଶ ହାତରେ ବ୍ରସ୍ ଓ ଟୁଥପେଷ୍ଟ ଧରେଇ ଦେଇ କହିଲେ ମଣିବାବୁ ।

ତେବେବି ଅବିନାଶ ନିରୁତ୍ତର ।

ଓହୋ...ଆପଣ ବଡ଼ ଲୋକ ! ମଣିବାଲା ଉଠିଆସି ଅବିନାଶର ଦୁ ବାହୁକୁ ଧରି ଉଠେଇ ଦେବାମାତ୍ରେ ଅବିନାଶ କ୍ଷୀଣ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା, ଓଃ ! ତାପରେ ସେ ତାର ଗୋଟିଏ ହାତ ପିଠିଆଡ଼କୁ ନେଇ ଅଉଁଷିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଆପଣ କଣ ସତରେ ଅସୁସ୍ଥ ? ଏଥିରେ ଲଜ୍ଜା କ'ଣ ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ଆପଣଙ୍କର ଯଦି କେହି ଆତ୍ମୀୟ ପାଖରେ ଥାନ୍ତେ—

ଶୁଷ୍କ ମୁହଁରେ ହସଟିଏ ଫୁଟେଇ ମଣିବାଲା ମୁହଁକୁ ଅନେଇଲା ଅବିନାଶ । ତାପରେ ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି କହିଲା, ଚାଲନ୍ତୁ, ମୋର କିଛି ହୋଇନି । ଆପଣଙ୍କ କଷ୍ଟ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ—

ହଉ, ସେ ଧନ୍ୟବାଦ ପରେ ଦେବେ, ଆଗେ ଆସନ୍ତୁ—କହି ମଣିବାଲା ଏକ ପ୍ରକାର ତାକୁ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଟାଣି ଆଣିଲା । ଅବିନାଶ ମନେ ମନେ ସାମାନ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ଏତିକିବେଳେ ମଣିବାଲା ପୁଣି ଘର ଭିତରକୁ ଛୁଟି ଯାଇଁ ତକିଆଟା ଆଣି ଅବିନାଶ ପିଠିରେ ପକେଇ ଦେବା ମାତ୍ରେ ସେ ଚହିଁକି ଉଠି ପାଟିକରି ଉଠିଲା, ଆଃ !

ଅବିନାଶ ମୁହଁରେ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଚିହ୍ନ ଦେଖି ମଣିବାଲା ମର୍ମାହତ ହେଲା । ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅବିନାଶ ହାତଟାକୁ ପଛି ଉପରକୁ ଘୁଞ୍ଚେଇ ଆଣି ଗଞ୍ଜି ଉଠେଇବାକୁ ଯିବାରୁ ଅବିନାଶ ମଣିବାଲା ହାତକୁ ଝିଙ୍କାଡ଼ି ଦେଇ ବିରକ୍ତି ସହ କହିଲା, ମୋର କିଛି ହୋଇନି, କାହିଁକି ମତେ ବିରକ୍ତ କରୁଚ ?

ମଣିବାଲା କିନ୍ତୁ ଛାଡ଼ିବାର ପାତ୍ରୀ ନୁହେଁ । ସେ ଅବିନାଶ ପିଠିରୁ ଗଞ୍ଜିଟାକୁ ଉଠେଇ ଦବାମାତ୍ରେ ଦେଖିଲା ଲାଲ ଚକଚକ ଚମଡ଼ା ଉପରେ

ଇଟେଁ ଚଉଁତାର ଏକ କଳା ଦାଗ ଅଣ୍ଟା ପାଖରୁ ବେକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବି ଯାଇଚି । ସେପରି ଜନ୍ଧ୍ର ଗୁରୁବଂଶ ସୁନ୍ଦର ରକ୍ତ ପ୍ରବାହ ଦେଖିଲେ । ତା ଆଖିପତା ଭିଜି ଆସିଲା । ତାପରେ ଲୁହ ଟୋପାଏ ଖସିପଡ଼ି ଅବିନାଶର ପାଦ ସ୍ପର୍ଶକଲା ।

ଓଃ...ଏପରି ସାଂଘାତିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଆଉଁ ବି ଆପଣ ଲୁଚେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଧନ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ଧର୍ଯ୍ୟ ; ମୁଁ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଫୋନରେ—

ନା—କହି ପ୍ରସ୍ଥାନୋଦ୍ୟତା ମଣିବାଲାର ହାତକୁ ଭିଡ଼ି ଧରିଲା ଅବିନାଶ । ତା ଆଖିର କରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଣିବାଲା ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞତା ଫୁଟି ଉଠିଥିଲା ।

କଣ ଚିକିତ୍ସା ବି ଦରକାର ନାହିଁ ? କେଣ ମର୍ଦ୍ଦିତ ଆପଣ ! ଯାଉନ୍ତୁ, ରଜନୀବାବୁଙ୍କୁ ଡାକେ । ସେ ନ ଆସିଲେ ଆପଣ ଭଲ ହେବେନି ।

ଦେଖନ୍ତୁ ମିସ୍ ମଣି ! ଟିକିଏ ରହି ଅବିନାଶ ପୁଣି କହିଲା, ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ କହି ଲାଭ କଣ ? ଭଲ ହୋଇଯିବ ।

ନାଁ—ମୁଁ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ କହିବ । ରାତିରେ ସାଇଁ ଚୋରାଙ୍କ ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରି କପରି ନାକନୁହାଣ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଯାଉଛନ୍ତି ଏଥିରୁ ହେବାର ପ୍ରଗଟ ଆଉ ମୋର ଉପକାର କରିବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ବ୍ୟାକୁଳ, ତେବେ—

ତେବେ ? ମଣିବାଲା ଅବିନାଶକୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଡୋଳାରେ ଅନେଇଲା ।

ଏ ବିଷୟ ଗୋପନ ରଖିବେ ବୋଲି ଆପଣଙ୍କଠୁ ଆଶା କରି ପାରେ କି ?

ଏଇଆଡ ? ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁପ୍ତ । ମତେ ଯଦି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ତେବେ ଯାଉନ୍ତୁ । ରଜନୀବାବୁ ଟେବୁଲ୍ ପାଖେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବେ । ଆପଣ ମୁହଁ ଧୁଅନ୍ତୁ—କହି ଅବିନାଶ ରୁମ୍ ଭିତରୁ ଛୁଟି ପଳେଇଗଲା ଦୋମହଲା ଉପରକୁ ମଣିବାଲା ।

ଅଧଘଣ୍ଟାକ ପରେ ପୁଣି ସେ ଯେତେବେଳେ ଆସି ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା, ଅବିନାଶ ଦେଖିଲା ତା ହାତରେ ଗୁଡ଼ାଏ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍, ତୁଳା ଓ ଗୋଟେ ଔଷଧ ଶିଶିଟିଏ ।

ଏ ସବୁ କ'ଣ ?

ଚୁପ ଚୁପ ଶୋଇ ପଡ଼ନ୍ତୁ । କହି ମଣିବାଲା ଉପକରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଅବିନାଶ ଦେହରୁ ଗଞ୍ଜି ଟା କାଢ଼ି ଦେଇ କହିଲା, ଦେଖାନ୍ତୁ ଏଥରକ—ଉଃ—ଆଃ ହେଲେ ଚଳିବନି ।

ମଣିବାଲା ଶିଶିରୁ ଔଷଧ କାଢ଼ି ଦାଗ ଉପରେ ଖୁବ୍ ଧୀରେ ଧୀରେ ଲେପନ କରି ତୁଳା ଦେଇ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରିଦେଲା । ତାପରେ ଗେଞ୍ଜି ଟାକୁ ପିନ୍ଧେଇ ଦେଇ କହିଲା, ଏଣିକି ଟିକେ ହୁସିଆରରେ ଚଳନ୍ତୁ ।

ମଣିବାଲା ରୁମ୍‌ରୁ ବାହାରି ଆସିବା ପରେ ଅବିନାଶ ମୁହଁରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା—ନାସ୍ପିର ଗଢ ବିଚସ ।

ତା ପରଦିନ ରାତି । ଦସ୍ୟୁ ଦଳର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ଦେଇ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଖସ୍‌ତବଲେ ଜଣେ କେହି ଫୋନ କରି ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ହୁସିଆର କରି ଦେଇଛି । ରାତି ଏଗାରଟା ଆସି ହେଲା । ଆସନ୍ନ ବିପଦର ଆଶଙ୍କାରେ ରଜନୀ ବାବୁ ବିବ୍ରତ । ଏଗାରଟା ପରେ ଅବିନାଶ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଦେଖାକଲା ଏବଂ କିଛି ପରାମର୍ଶ କରି ଗୋଟିଏ ଥଳୀ ସହିତ ରୁମ୍‌ରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ।

ଅନ୍ଧାର‌ରେ ଗଳି ରାସ୍ତା ଦେଇ ଚାଲିଚି ଅବିନାଶ । ଠିକ୍ ବ୍ୟବଧାନ ରକ୍ଷି ଆଉ ଏକ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଚି । ବ୍ରହ୍ମପୁର ଶେଷର ଥିବା ପୋଖରୀ ସେପାଖେ ଭଗ୍ନ ପ୍ରାସାଦ ପାଖେ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ଅନୁଗାମୀ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲା । ପ୍ରାସାଦର ସ୍ତୂପୀକୃତ ଭଗ୍ନାବଶେଷକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଗୁଳ୍ମଲତା ପରିବେଷ୍ଟିତ ଗୋଟିଏ କୋଠରୀରେ ପହଞ୍ଚି ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିଥିବା ଥଳୀଟିକୁ ଖିଡ଼ିକି ପାଖରେ ରଖି ଦେଲା ଅବିନାଶ । ତା'ପରେ ନିଃଶବ୍ଦରେ 'ଅପସରି ଯାଇଁ ଲୁଚି ରହିଲା'।

ସରୀସୃପ ଓ ପତଙ୍ଗମାନଙ୍କର ବିକଟ ଚିତ୍କାର ରାତ୍ରିର ନିସ୍ତବ୍ଧତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମଣିଷ ମନରେ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥାଏ । ଏପରି ସ୍ଥାନରେ ମଣିଷର ଉପସ୍ଥିତି କଳ୍ପନା କରିବା ଛୁଚ୍ଛା ପାଗଳାମୀ । ଅସୀମ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସାହସ ସହିତ ଗୋଟିଏ କାନ୍ଥକୁ ଲେପ୍‌ଟି ଘଣ୍ଟାଏକାଳ ଛିଡ଼ା ହେବା ପରେ ଅବିନାଶ ଦେଖିଲା ଖିଡ଼ିକି ସେପାଖୁ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ହାତ ଆସି ଥଳୀଟିକୁ

ଆତ୍ମରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଚି । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହାତଟି ଥଳୀକୁ ଯେମିତି ଧରିଚି, ଅବିନାଶ ଆଗକୁ ଆସି ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା—ହାତ ଠିକେ ଘୁଞ୍ଚୋଇଲେ ସେଇଠୁ ଦୁ'ଖଣ୍ଡ କରିଦେବି । ଅବିନାଶର ଦୃଢ଼ ଆଦେଶରେ ହାତଟି ଯେଉଁଠି ଥିଲା ସେଇଠି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିଗଲା । ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଲୋଡେଡ୍ ପିସ୍ତଲ ଧରି ହାତଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅବିନାଶ ଯେପରି ଆଗେଇଛି, ପଛପଟୁ ଏକ ବଜ୍ରକଠିନ ମୁଷ୍ଟି ଆସି ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କଲା । ସେ କରୁଣ ହୋଇ ପଡ଼ିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପିସ୍ତଲଟି ଛିଟିକି ଯାଇ ଦୂରରେ ପଡ଼ିଲା । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶକ୍ତି ସଂଚୟକରି ସେ ଯେତେବେଳେ ଉଠିଲା ଦେଖିଲା ହାତଟି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଥଳୀଟି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ପକେଟ ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୁଅରେ ସେ ସ୍ଥାନଟିକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖି ଯେତେବେଳେ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ଖୋଜି ପାଇଲା ସେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲା ଯେ ଦୁର୍ବୃତ୍ତମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହେଁ ତାକୁ ହତ୍ୟା କରିବା । କେବଳ ଥଳୀଟିହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଗୁଣ୍ଡିଙ୍କ ପାଖେ ହାତ ରଖିଥିବା ଲୋକଟି ଆଉ ପଛପଟୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ଲୋକଟି ଏକ ଦଳର ନୁହନ୍ତି । ତା ହୋଇଥିଲେ ଥଳୀଟିରେ ଠିକଣା ପାଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସେମାନେ ଅକ୍ରମଣ କରିଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ତା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରସ୍ପର ଧରା ପଡ଼ିବା ଭୟରେ ପଳାୟନ କରିଛନ୍ତି । ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ବିଗତ ଜୀବନର ରହସ୍ୟମୟ ଇତିହାସ ନ ଜାଣିଲେ ଏମାନଙ୍କୁ ଜବଦ୍ କରିବା ଯେ ଦୁରୁହ ବ୍ୟାପାର, ଅବିନାଶ ମନେ ମନେ ସେଇ କଥା ଭାବି ରାସ୍ତା ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲିଲା ।

ହଲ ଅତିକ୍ରମ କରି ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ଉପରେ ପାଦ ଦେଇଛି କାହାର ଗଁ ଗଁ ଶବ୍ଦରେ ଚମକି ପଡ଼ି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଗଲା ଅବିନାଶ । ଶବ୍ଦ ବାରି ସେ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଚେମ୍ବର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଲା । ତାପରେ

ହଠାତ୍ କେଉଁ ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁର ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇ ଉଠାଇ ନେଇଛି କି ସିନ୍ଦୁକ ଟେବୁଲ ଗୋଡ଼ରେ ଦରୁଆନ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ହଲଚଲ ହେବାକୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ତାର । ପାଟି ଭିତରେ କପଡ଼ ଗୁଞ୍ଜା । ଅବିନାଶ ତତ୍ପରତାରେ ତାକୁ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ କରି ତା ମୁହଁରୁ କପଡ଼ ଖୋଲିବା ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ବିଜୁଳି ବେଗରେ ଛୁଟିଗଲେ ଉପରମହଲକୁ । ଉପର ମହଲର ବାରଣ୍ଡା ବଡ଼ ଲମ୍ବା ଓସାର । ଗଳିର ବଲ୍ବ ଟେଲିପୋଷ୍ଟର ଆଲୁଅର ଚିହ୍ନ ବର୍ତ୍ତି ନାହିଁ । ସେଇ ଅନ୍ଧାରରେ ଅବିନାଶ ରଞ୍ଜନବାବୁଙ୍କ କବାଟରେ ହାତ ମାରିବା ମାତ୍ରେ ତା ଖୋଲିଗଲା । ଭିତରେ ସେଇ ଗାଁ [illegible] ଝାଡ଼ । ସେ ବତୀ ଅନ୍ କରିଦେଇ ଦେଖିଲେ ଦରୁଆନ ପରି ରଞ୍ଜନ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ଚଉକି ସହିତ ବନ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଟିରେ ମଧ୍ୟ କପଡ଼ ଗୁଞ୍ଜା । ଅବିନାଶ ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ କରି ତାଙ୍କ କପଡ଼ ଖୋଲିବା ମାତ୍ରକେ ସେ ଉଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ ଗର୍ଜି ଉଠିଲେ, ଅବିନାଶ ! ପୋଲିସ୍...ପୋଲିସକୁ ଫୋନ କର... ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଲୁଟ୍ ହୋଇଗଲା...

ତାପରେ ସେ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ଉଠି ଯାଇଁ ଖୋଲିଲେ ଆଇରନ୍ ଚେଷ୍ଟ ଦେଖି ସେତେବେଳେ ହତାଶ ହୋଇ ନ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ତଳ ଗୁପ୍ତ ସିନ୍ଦୁକ ଟିପିବା ମାତ୍ରେ ସାମାନ୍ୟ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟିକରି ସେମେଠେଇ ବାକ୍ସଟି ଯେତେବେଳେ ମଣି ପରଦା ପରି ବାହାର ହୋଇଗଲା, ପ୍ରାଣ ଆତଙ୍କରେ ସେ ଚିତ୍କାର କରି ଧରଣୀ ପାଗଳ ହୋଇଗଲେ ରଞ୍ଜନ ବାବୁ । ତାଙ୍କର ଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଖରଭରେ ବାହାରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଲାଲ ଟକ୍ଟକ୍ ହୋଇ ଆଖି ଦିଟାରୁ ଯେପରି ରକ୍ତ ବାହାରି ପଡ଼ୁଛି । ସେ କ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରାୟ ରୁମ୍ ଭିତରେ ନାଚି ଉଠି ଚିତ୍କାର କଲେ, ଅବିନାଶ ...ମୋ ହାର...ମୋ ହୀରାର ହାର ..ଦେଖ ଦେଖ କିଏ ନେଇ ଗଲା ସେ ବଦମାସ୍ ! ପୋଲିସ୍ ! ପୋଲିସ !

ରଞ୍ଜନବାବୁ ! ରଞ୍ଜନବାବୁ ! ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରନ୍ତୁ । ଅବିନାଶ ତାଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁକରୁ ତାକୁ ଜୋରରେ ଠେଲି ଦେଇ ପାହାଚ ଦେଇ ତଳକୁ ପଳେଇଗଲେ ସେ ।

ଅବିନାଶ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଆସୁ ଆସୁ ପାହାଚ ପାଖରେ ହଠାତ୍ ଅଟକି ଗଲେ । ବାରଣ୍ଡା ଶେଷରେ ଏବେ ଜଣେ ବୁଲୁଥାଇଲା ପରି ତାକୁ ଜଣାଗଲା । ହଠାତ୍ ତାର ମଣିବାଲାର କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଉପରୁ ଫେରି କରି ରଜନୀବାବୁଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବା ପାଇଁ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ କହି ମଣିବାଲାର ରୁମ୍ ଆଡ଼େ ଛୁଟି ଚାଲିଲା । ବାରଣ୍ଡା ବତୀ ଜଳେଇ ଦେଖିଲେ ମଣିବାଲା ଅଚେତ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ିଛି । ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲେ ଏକ ପ୍ରକାର ବିଷାକ୍ତ ଗ୍ୟାସ ପ୍ରୟୋଗରେ ତାକୁ ଅଚେତ କରାଯାଇଛି ।

ମଣି ! ମଣି ! ମଣିବାଲାର ଦେହକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ହଲଚଲ କରି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଚେତନାର ଲକ୍ଷଣ ନ ଦେଖି ଅବିନାଶ କଣ କରିବ ଭାବି ପାରିଲାନି । ମନ ଭିତରେ ତାର ସନ୍ଦେହର ଯେଉଁ ଅଙ୍କୁରୋଦ୍‌ଗମ ହୋଇଥିଲା ତା ସମୂଳେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ।

ମଣିବାଲାର କୋଠରୀରୁ ପାଣି ଆଣି ମୁହଁରେ ଛିଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ କେତେବେଳେକେ ସେ ଟିକେ କଡ଼ ଲେଉଟେଇଲା ।

ମଣି ! ମଣି ! ମଣିବାଲା ଉତ୍ତର ଦେବା ଦୂରେ ଥାଉ, ପୁନର୍ବାର ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରିଗଲା ସେ ।

ଏତିକି ମଧ୍ୟରେ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଚିତ୍କାର ଅବିନାଶକୁ ବିବ୍ରତ କରି ପକେଇଲା । ସେ କ୍ଷଣ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ମଣିବାଲାକୁ ଶୂନ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ଟେକି ନେଇ ତା ବିଛଣା ଉପରେ ଶୁଆଇ ଦେଲା । ପୁଣି ଥରେ ପାଣି ଛିଟା ମାରି ମୁହଁ ଆଖି ଉପରେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ ଗୁଡ଼ିକୁ ତରବରରେ ସଜାଡ଼ି ଦେଇ ପଳେଇ ଆସିବ କଣ ତା ପାଦ ଅଟକି ଗଲା । ଅଟକି ଗଲା ମଣିବାଲାର କରସ୍ପର୍ଶରେ ନୁହେଁ—ମଣିବାଲାର ଯୌବନମଦର ମୁଗ୍ଧ ତାଙ୍କୁ ଟାଣି ନେଲା ତା ପାଖରେ, ପଲକେ ମାତ୍ରେ ସୃଷ୍ଟି ବିଧାତାର ସେଇ ଅନୁପମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ମନଭରି ଉପଭୋଗ କରିନେବାକୁ । ଯୁକ୍ତି ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ମନୋଭାବ ଭିତରେ ପ୍ରଣୟ ପରିକଳ୍ପନା;···ପ୍ରଳୟର ବହ୍ନିଶିଖା ଭିତରେ

ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସୁଧା ପାନର ଦୁର୍ବାର ମୋହ ! ଚମତ୍କାର ତରୁଣୀ ଗୁରୁଙ୍ଗା ଅବିନାଶ !

ବାବୁ ! ବାବୁ ! ଟେଲିଫୋନ ଲାଇନ କିଏ କାଟି ଦେଇଛି ! ଦରୁଆନଙ୍କ ଭିତରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଅବିନାଶ ବାହାରି ଆସିଲା ମଣିଲାଲ କୋଠରୀରୁ । ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଚେମ୍ବରକୁ ଆସି ଦେଖିଲା ରଜନୀବାବୁ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ନିର୍ଜୀବ ପ୍ରାୟ ବସି ରହିଛନ୍ତି । ଅବିନାଶ ଫୋନ ଉଠାଇ ଏକ୍ସଚେଞ୍ଜକୁ ଡାକି ଡାକି ଶେଷରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ରିସିଭରକୁ ରଖି ଦେଇ କହିଲା, ପୋଲିସ୍‌କୁ ଖବର ଦିଅ··· ।

ସେ ପାଦେ ଆଗେଇ ଛିକି ନାହିଁ ରଜନୀ ବାବୁ କହିବାର ଶୁଣି ଗଲା, ନା, ପୋଲିସକୁ ଡାକି ଲାଭ ନାହିଁ ଅବିନାଶ ! ଚୋରକୁ ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ଚିହ୍ନେ ।

ଅବିନାଶ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ରଜନୀବାବୁଙ୍କୁ ଅନେଇ ରହିଲା ।

ମଣିଲାଲ ସଚେତ ହୋଇ ଦେଖିଲା ତା ପାଖରେ ବସିଛି ଅବିନାଶ । ଅବିନାଶ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଡାକ୍ତରୀ ଔଷଧର ସାହାଯ୍ୟ ନ ନେଇ ଅବସ୍ଥାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା । ମଣିଲାଲର ଡୋଳା ଦୁଇଟି ଘୂରିବା ଦେଖି ଅବିନାଶ ପଚାରିଲା, କିପରି ଲାଗୁଛି ମଣି ?

ମଣିଲାଲ ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଭୟାତୁର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଥରେ ଦେଖି ନେଇ କହିଲା, ଗଲା କୁଆଡ଼େ ?

କିଏ ?

କଳା କଳା ଲୋକଗୁଡ଼ାଏ ମୋଟା ମୋଟା ଗୃହପାଖେ ପହରା ଦେଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଜଣକ ସର୍ଦ୍ଦାର ନିଶ୍ଚୟ···

ଅଚ୍ଛା ଅଚ୍ଛା ତୁମେ ବିଶ୍ରାମ ନିଅ । ପୋଲିସ ତାକୁ ଜବ୍ଦ କରିବ ।

ମଣିବାବୁର ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ମୁଖଭଙ୍ଗୀରୁ ଘଟଣାର ଗୁରୁତ୍ୱ ଅନୁମାନ କରି ତାଙ୍କୁ ଚୁପ୍ ରହିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ସେ ଶୋଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା ଶଯ୍ୟା ପାଖରେ ବସି ରହିଲେ ଅବିନାଶ । କିଛି ସମୟ ପରେ ହଲ୍ ଘଣ୍ଟାରେ ବାରଟା ବାଜିଲା ।

ଗତରାତିର ଦୁର୍ଘଟଣା ନେଇ ରଜନୀବାବୁ କହନ୍ତି ସେ କିଛି ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଶୋଇଥିବା ବେଳେ ତାଙ୍କୁ କିଏ ମାଡ଼ କରିଥିଲା ଏବଂ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ତାଙ୍କ ଚେତା ଯେପରି ହଜି ଯାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ଚେତା ଫେରି ପାଇଲେ ଦେଖିଲେ ପଲଙ୍କ ଦେହରେ ସେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଟିରେ ବଡେ ଲୁଗା ବଣ୍ଡା ମଡ଼ା ହୋଇଛି ।

ମଣିବାବୁର ବକ୍ତବ୍ୟ ଯେ ଠକ୍ ଠକ୍ ଓ ଗଁ ଗଁ ଶବ୍ଦରେ ସେ ଉଠି ପଡ଼ି ସଂଶୟ ମନରେ ବାରଣ୍ଡାକୁ ଆସିଲେ । ବାରଣ୍ଡାର ସବୁ ବତୀଗୁଡ଼ା ଲିଭି ଥିବାରୁ ଅନ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ । ସେ ନିଃଶବ୍ଦରେ ଆସି ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ରୁମ୍ ବାହାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଅପେକ୍ଷା କଲେ । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଘର ଭିତର ବତୀଟା ଅଫ୍ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଏକ ଲମ୍ବା ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ଭରକରେ ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସୁ ଆସୁ ହଠାତ୍ ମଣିବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ତା ଉପରକୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ମଣିବାବୁ ଅଚେତ ହୋଇଗଲେ । ତାପରେ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତିଟିକୁ ଆଉ କେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ଦୃଶ୍ୟ ପରେ ଦୃଶ୍ୟ ସଜ୍ଜା ହେଲାପରି ଏ ରହସ୍ୟମୟ ଘଟଣାଟି ଅଭିନୀତ ହୋଇ ଗଲା ଯେପରି ।

ଓ'ରର୍ତ୍ତ୍ୟାନ କୁହେ—ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ପୋଲିସ୍ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆସି କହିଲା ରଞ୍ଜନବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବା ପାଇଁ ଥାନାରୁ ଆସିଛି । ସେ ସଙ୍ଗେ ନେଇ ତାକୁ ଭିତରକୁ ଆଣିଲି । ହଲ୍ ଭିତରେ ଆସୁଥିବାବେଳେ ଆକସ୍ମିକ ଭାବେ ତାକୁ ଧକ୍କା ଦେଇ ତଳେ ପକାଇ ଦେଲି ଏବଂ ଦୋହାଏ ହାଣ ଜଣପରେ ତା ମୁଣ୍ଡକୁ ଜୋର୍ରେ ଆଘାତ କରିବାକ୍ଷଣି ସେ ଅଚେତ ହୋଇଗଲା । କେବଳ ମଣିବାବୁ ଛଡ଼ା ରଞ୍ଜନବାବୁ ଓ ଦରୁଆନ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ପକାଇ ପାଟିରେ ଲୁଗା ବଣ୍ଡା ମାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ ଦୁର୍ବୃତ୍ତିମାନେ ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ସବୁ ଶୁଣି ମୋଟ ବୁକରେ ଲେଖିଲା ପରେ କହିଲେ, ଅପଣଙ୍କ ମତାମତ କଣ ଅବିନାଶ ବାବୁ ।

ଦସ୍ୟୁ ଦଳର ଏ ଚକ୍ରାନ୍ତ କଥା ଭାବି ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯେ ଖୁନ କରିବା ନୁହେଁ, ଦୁଇଟି ଘଟଣାରୁ ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜାଣି ପାରୁଛି ।

ଅଚ୍ଛା, ରଞ୍ଜନବାବୁ ସେ ଲୋକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ଧାରଣା କରି ପାରୁଛନ୍ତି ?

ନାଁ, କିନ୍ତୁ ସେ ଏତିକି କୁହନ୍ତି ଯେ ସେ ଲୋକକୁ ସେ ଚିହ୍ନନ୍ତି ।

ଏଁ !

କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ଅର୍ଥହୀନ ଅଳ୍ପା । ସେ ଏକବାରକେ ପାଗଳ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି କହିଲେ ଚଳେ । ଅଥଚ ଠିକ୍ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ ମନା କଲେ ଯେ ତାକୁ ମୋଟେ ଚିହ୍ନନ୍ତିନାହିଁ । ଆଉ ପାଗଳ ମି ଛଡ଼ା କଣ କୁହା ଯାଇ ପାରେ ?

ପାଗଳ ନୁହନ୍ତି ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ସେ ତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତରେ ସତ କହି ଯୋଉ ବଡ଼ ଭୁଲ କରି ବସୁଥିଲେ, ତାକୁ ବୋଧେ ସେ ସଂଶୋଧନ କରି ନେଲେ !

ହେଉପାରେ—

କିନ୍ତୁ ଅବିନାଶ ବାବୁ, ଆପଣ ଆଇନକୁ ନିଜ ହାତକୁ ନିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କର ଏ ଭୁଲ ଯେପରି ପୁନର୍ବାର ନ ହୁଏ । ଆପଣ ଏ ସବୁ କଥା ଆଗରୁ ଆମକୁ ଜଣାଇବା ଉଚିତ ଥିଲା । ଏ ସବୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଘଟଣା ଶୁଣି ଯେ କୌଣସି ପୋଲିସ ଅଫିସର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ । ପୋଲିସକୁ ଖବର ନ ଦେଇ ଆପଣ ନିଜ ଜୀବନକୁ ବିପଦାପନ୍ନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଉ କେତୋଟି ଜୀବନକୁ ମରଣ ମୁହଁକୁ ଠେଲି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ବାସ୍ତବିକ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦୁଃଖିତ !

ଯୁବକଟିର ସାରଲ୍ୟରେ ପୋଲିସ ସାହେବ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ କହିଲେ, ଅଚ୍ଛା ! ହଁ, ଆପଣଙ୍କ ଲେଡି ଟାଇପିଷ୍ଟର ଅବସ୍ଥା କିପରି ?

ଆପଣଙ୍କ ଇଙ୍ଗିତ ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁଛି । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପ୍ରମାଣ ମୁଁ ପାଇ ପାରିନି । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ମୁହଁର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଗଲା । ସେ ଚେୟାର ଛାଡି ଉଠି ଆସୁ ଆସୁ କହିଲେ, ମୁଁ ଆସୁଛି । ନମସ୍କାର !

ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ଅଫିସରୁ ବାହାରି ଆସି ଅବିନାଶ ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଭାବିଲା । ସବୁ କଥା ଭିତରେ ରଜନୀବାବୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିବା ହୀରା ହାର ଚୋରିର ନାଟ କେବଳ ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋପନ ରଖିଛି ସେ ।

ଦିନ ବାରଟା । ଅବିନାଶ ସିଧା ଘରକୁ ନ ଫେରି ଝଟକାଟାଏ କରି କଙ୍କପୁର ଭିତରକୁ ଗଲା । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଘରଟି ଆଗରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲା କବାଟ ବନ୍ଦ । ପାଖ ପଡ଼ୋଶୀକୁ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲା ଘର ସର୍ବିକନ ହେଲ

ଖାଲି ନାହାନ୍ତି । ଅବିନାଶ ଚିନ୍ତିତ ମନରେ ଫେରି ଆସୁ ଆସୁ ପଛକୁ ଖୁଣ୍ଟିବାକୁ ଲାଗିଲା ଭଳି ପଚାରିଗଲା କହୁନ, ହଁ ଆଜ୍ଞା, ସେ ଆଉ ପାରନ୍ତି, କାଲି ରାତିରେ ମୁଁ ସିନେମାରୁ ଫେରିଲାବେଳେ ଦେଖିଲି ଘରର ବାଗ ଖୋଲିଥିଲା ।

ତାଙ୍କ ସହିତ ଆଉ କେହି ରୁହନ୍ତି ନା କଣ ?

ନାଁ, ସେ ଏକେଲା । କିନ୍ତୁ ସେ କେବଳ ନାଁକୁ ଏଠି ରୁହନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ବାହାରେ ବୁଲିବା ତାଙ୍କ କାମ ।

ଅଚ୍ଛା, ସେ କଣ କରନ୍ତି କହି ପାରିବେ କି ?

ନା ଆଜ୍ଞା ! ତେବେ ମେର ଯେତେଦୂର ମନେହୁଏ କୌଣସି ଦାଲାଲ-ଫାଲାଲ କାମ ସେ କରନ୍ତି ।

କେତେ ବର୍ଷ ହେଲା ସେ ଏଠି ରହିଲେଣି ?

ପ୍ରାୟ ବର୍ଷେ ହେବ ।

ଓ ! ଅଚ୍ଛା ନମସ୍କାର । ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅପ୍ୟାୟିତ କଣ୍ଠରେ ଏତିକି କହି ଅବିନାଶ ଫେରି ଆସିଲା ।

ରଜନୀବାବୁ ନିଜ ଚେମ୍ବରରେ କାଗଜପତ୍ର ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲାବେଳେ ଅବିନାଶକୁ ଆସିବା ଦେଖି କହିଲେ, ଅବିନାଶ ! ତୁମେ ତଦନ୍ତ ଯାହା କରୁଚ କର, ମତେ ବ୍ୟବସାୟ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ରାତି ମେଲ୍‌ରେ କଲିକତା ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଆପଣ କଲିକତା ଯିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି ତ ? ସ୍ୱାଭାବିକ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ଅବିନାଶ ।

ଯାହାଠୁ ବେଶୀ ସଙ୍କଟ ଉପୁଜିଛି ମୋ ବ୍ୟବସାୟରେ । ସେପରି କିଛି ଜରୁରୀ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନ ଥିଲେ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କର ଏକ୍ସପ୍ରେସ ଟେଲିଗ୍ରାମ

କରି ନଥାନ୍ତେ । ଡାଗଜିଏସ ସଙ୍ଗୋପନା ଭଙ୍ଗରେ ଅବିନାଶ ମୁହଁକୁ ଟିକିଏ ଅନେଇ ଦେଇ ରଜନୀବାବୁ କହିଲେ, ଯୁକ୍ତି ଯାହା କୌଣସି ବିଭ୍ରାଟ ଘଟେ ମୋ ଟେଲିଗ୍ରାମ ବା ଟ୍ରଙ୍କ୍ ଟେଲିଫୋନ 'ର ଉତ୍ତର ମାଗେ ଯିବ ।

ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମୁଁ ଯାଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ସମାଧାନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି, ମୋର ଧାରଣା ସେମାନେ ଆଉ ଆପଣଙ୍କୁ ନେଇ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଗୋଲ୍ ଖେଳିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ ।

ରଜନୀବାବୁ କେତେକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଫାଇଲ ଧରି ପାହାଚ ଉପରେ ଆସୁ ଆସୁ କହିଲେ, ବିପିନର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଲା ?

ସେ ଏଠି ଗୁରୁ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ହେବ ନାହିଁ ।

ହୁଁ, ସେ ସଯୁତାନର ଏ କାମ । ତାର ସବୁ ଗୁଳଡ଼ାଙ୍କ ମୁଁ ହଜି ତେଜିଛି । ମୋ ଆଲମାରୀରେ ହୀରା ନେକଲେସ ଥିବା କଥା ଏ ଘର ଛଡ଼ା ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଅବିନାଶ । ସେ ଏପରି କୃତଘ୍ନ ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣି ଥିଲେ···ଟିକିଏ ରହି ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ନେଇ କହିଲେ, ଭଟେନ ତାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲି···

ସେ ବିଶ୍ୱାସର ଆଜି ସେ ଯଥେଷ୍ଟ ସୁବିଧା ନେଲା । ତାର ପାଇଁ ଆଜି ଅନେକଙ୍କ ଜୀବନ ବିପନ୍ନ । ତାର ପାଇଁ ସହସ୍ରାଧିକ ଟଙ୍କାର ଦାମୀ ହୀରା ଚୋରି ଗଲାପରେ ବି ଆପଣ ଚୁପ ରହିଛନ୍ତି । ଏ ରହସ୍ୟ ଅପଣ ଖୋଲି ନକହିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ···

ଅନ୍ତେ ଅବିନାଶ ! ତମେ ଡିଟେକ୍ଟ କରିବାକୁ ଆସି ମତେ ଏପରି ଅପଦସ୍ତ କରନ···walls have ears···

ମଣିବାଲା ତା ରୁମ୍‌ରୁ ବାହାରି ଏମାନଙ୍କ ପାଖ ଦେଇ ଅଫିସ ଆଡ଼େ ଗ୍ଲଇଗଲା । ରଜନୀବାବୁ ବକ୍ର ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଣିବାଲାକୁ ଦେଖି ନେଇ କହିଲେ, ଭ ଅନୁକୂଳରେ ଏଠାକୁ ଆସିଲି, ସେଇଥିପାଇଁ ଏ ।ସାଦ ଗୁରୁପାଖେ ଯେପରି ଏକ ରହସ୍ୟ ଜାଲ ଘେରି ହୋଇଛି । ଯାହାର କେବେ ସମାଧାନ ହେବ ଭଗବାନ କେବଳ ଜାଣନ୍ତି···

କହୁ କହୁ ସେ ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ ।

ଅବିନାଶ କବାଟ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇ ଚେୟାରରେ ଭଲ ବସୁ କହିଲେ, ମୋର କେତୋଟି ଜରୁରୀ ବିଷୟ ଆପଣଙ୍କଠୁ ଜାଣିବାକୁ ଅଛି !

କଣ ଏଇ ଚୋରି ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ?

ଅବିନାଶ ତାଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର କୌଣସି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ମିନିଟିଏ ଚୁପ୍ ରହି କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ କେତେଦିନ ହେଲା ଏଠାକୁ ଆସିଛି ?

ତିନି ବର୍ଷ ହେବ ।

ବିପିନବାବୁ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ?

ବନ୍ଧୁତା ଛଡ଼ା କିଛି ନୁହେଁ । ତେବେ ମୋ ବ୍ୟବସାୟରେ ସେ ଟିକିଏ ଇଣ୍ଟରେଷ୍ଟେଡ୍···

କିପରି ?

ଏଇ ମାନେ କଞ୍ଚା ମାଲର ଯୋଗାଣ । ଓଡ଼ିଶାକୁ କମ୍ପାନୀ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋ କମ୍ପାନୀକୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ରିପ୍ରେଜେଣ୍ଟ କରୁଥିଲେ ସେ ।

ଆପଣଙ୍କର ଯେଉଁ ଫାଇଲ ଚୋରି ଯାଇଛି, ସେଥିରେ ତାର କିଛି ସ୍ୱାର୍ଥ ଥାଇପାରେ କି ?

ଫାଇଲର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୁଡ଼ିରୁ ସେଇଟି ମୋ ପାଖରେ ରଖା ହୋଇଥିଲା । ବିପିନ ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେ—

ହୁଁ— ଅବିନାଶ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ମନ ଦେଇ ନୋଟ କରୁଥାଏ ।

ହେଲା ? ରଜନୀବାବୁ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୋଇ ପଚାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ତମ ଅନୁସନ୍ଧାନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୋଟେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବନି ଅବିନାଶ !

କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ଆପଣଙ୍କଠୁ ସଂଗ୍ରହ ନ କଲେ ବିପିନଙ୍କୁ ଆରେଷ୍ଟ କରି ହବନି । ଏସବୁ ବିପିନ ବାବୁଙ୍କରେ ଖୁବ୍ ଗୁରୁତର ଅଭିଯୋଗ—

ଅଭିଯୋଗ ? ରଜନୀବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଅବିନାଶଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, କିନ୍ତୁ ଅବିନାଶ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରିଲେ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଅନ୍ତରାଳରେ ଯେପରି ହତାଶାର ଏକ ଚିହ୍ନ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠିଛି ।

ଅବିନାଶ ତାଙ୍କୁ ଅଶ୍ୱସ୍ତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲା, ହଁ, ସତିନ ଅଚେଷ୍ଟ ହବା ମାତ୍ରେ ତାର ପାଖରୁ ଉଦ୍ଧାସ୍ତ ଦଳର ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ - ଜଣା ପଡ଼ିବ, କ—ଏ ?

ବାହାରେ କା'ର ପାଦ ଶବ୍ଦ ଅନୁମାନ କରି ଷିପ୍ରଗତିରେ କବାଟ ଖୋଲି ଦେଇ ବାହାରକୁ ଦେଖିଲା ଆସି ଅବିନାଶ, କେହି ନାହିଁ । ତାପରେ ସେ ବିଜୁଳି ବେଗରେ ପାହାଡ଼ ପାଖକୁ ଚମକି ଆସି କାହାରକୁ ନ ଦେଖି ଫେରିଗଲା । ପୁଣି ମଣିବାବୁ ରୁମ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ତା କବାଟରେ ହାତ ମାରି ଦେଖିଲା କବାଟ ଭିତରୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଛି ।

କିଏ ଅବିନାଶ ? ଅବିନାଶକୁ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ଫେରି ଆସିବା ଦେଖି ରଜନୀ ବାବୁ କହିଲେ, ଦିନ ଦି ପହରେ ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ କେହି ସାହସ କରିବେନି । ପୁଣି ତମେ ଯେ କହୁଚ ଆଉ ମୋ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ମେ ର ସମସ୍ତ ପ୍ଲାନକୁ ବିଫଳ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସର୍ବେ ହିଂସ୍ର ପରି ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ଜାଗ୍ରତ ଅଛନ୍ତି ସାର !

ରଜନୀବାବୁଙ୍କୁ ଏକେଲା ଛାଡ଼ିଦେଇ ତାପରେ ଏକ ଭୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଙ୍ଗୀରେ ତାଙ୍କ କୋଠରୀରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ଅବିନାଶ ।

ଅବିନାଶ ତା ରୁମ୍‌କୁ ଫେରି ଆସିବା ପରର କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ ପରେ କବାଟରେ କାର କରାଘାତ ଶୁଣି ପଚାରିଲା, କିଏ ?

ମୁଁ ମଣିବାବୁ...

ଓ ମିସ୍ ମଣି ! ଆସ । ବନ୍ଧୁ ଅବିନାଶ ତରାଃ ଗୋଲଦେନର ଦୋସ୍ତଙ୍କ ମଣିବାଲାର ମୁଖାବୟବରେ ଅବିନାଶ ଦୃଷ୍ଟିଆସକ୍ତ ହେଲା ଜମାଟ ବନ୍ଦିନୀ । ଦୃଷ୍ଟିର ସେ ଗାଢ ସୁଷମା ଲୁଆଡ଼େ ଉଡ଼ିଗଲା ଯାଉଛି । ଅବିନାଶ ତା ମନର ରଙ୍ଗୀନ ଭାବନାକୁ ମନେ ମନେ ଦମନ କରି ଜାଗରଣରେ ଆସି ହାତୁଣ୍ଡିରେ ବସିଲା । ମଣିବାଲା ଚେୟାରରେ ବସିବା ପରେ ଅବିନାଶ ପଚାରିଲା, ଜମ୍ମ କଣ ହେଉଛି ମଣି ! କୌଣସି ଦୁଃସମ୍ବାଦ ପାଇଛ ନା କଣ ?

ଜାଗ୍ରତ ପ୍ରେମିକାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେମିକର ପତ୍ର କେବଳ ଦୁଃସମ୍ବାଦ ଆଣେ ନା ଅବିନାଶବାବୁ । ଖୁବ୍ ସୁସମ୍ବାଦ ।

ଏ ଅଶ୍ରୁଳ ବ୍ୟଙ୍ଗର ଇଙ୍ଗିତ ଅବିନାଶ ବୁଝି ନ ପାରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହୀନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଣିବାଲାଙ୍କୁ ଖାଲି ଅନେଇ ରହିଲା ।

କଣ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଯଦି ମୋ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ—

ସାହାଯ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ! ପ୍ରେମ ପତ୍ର ଦେବା ପରେ ଆଉ ବାକି କଣ ରହିଲା ?

ପ୍ରେମ ପତ୍ର ? କି ପ୍ରେମ ପତ୍ର ? ମାନେ—କ୍ଷମା କରିବ, ତୁମେ କୌଣସି ନବଜନ୍ମୀ ଝିଅ ପାଇ—

ପ୍ରେମିକ କେବେ ବେନାମୀ ଚିଠି ଦିଏନା ଅଙ୍କ ! ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଦସ୍ତଖତ କରି ପଠେଇଛନ୍ତି । କାଂଥ୍ରେ ବକ୍ସରେ କହୁ କହୁ ତାଙ୍କର ଆସିଥିବା ଲଫାପାଟିକୁ ଅବିନାଶ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଇ ମଣିବାଲା କହିଲା, ଦେଖନ୍ତୁ ଏ ଦେଶର ଦାୟିତ୍ୱସମ୍ପନ୍ନ ଯୁବକମାନେ ଆଗ୍ରହୀ ନ । ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ କିପରି ନିର୍ଲଜ୍ଜ ଭାବରେ ପ୍ରେମ ସମ୍ଭାଷଣ ଜଣେଇ ପାରନ୍ତି—

ଅବିନାଶ ରଙ୍ଗୀନ ଲଫାପାଟି ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ତା ଭିତରୁ ଚିଠିଟି କାଢ଼ି ଦେଖିବାମାତ୍ରେ ତା' ମୁହଁ କାଗଜ ପରି ଧଳା ହୋଇଗଲା । ପଢ଼ିସାରି ସେ ମଣିବାଲା ମୁହଁକୁ ନିର୍ବୋଧ ପରି ଅନେଇ କହିଲା, ମୁଁ ଦୁଃଖିତ ମିସ୍ ମଣି ! ମତେ ଭୁଲ ବୁଝନା, ନିଶ୍ଚୟ କେହି ଚାଲ୍ କରିଛି ।

ହଁ, ପ୍ରେମବାଦ ଧର୍ମ ପଢ଼ିଲେ ଅବିବେକୀ ଯୁବକମାନେ ଖାଲି କହନ୍ତି, ଆପଣ ସେଥିରୁ କିଛିଏ ହେଲେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ବନ୍ଧୁଙ୍କର

ଆଡୁଆଳରେ ଆପଣ ଦେଶ ପ୍ରେମର ସ୍ୱାଦୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆମେ ବୋଧହୁଏ କେଉଁଠାଏ ଖେଳନା···ନୁହେଁ ?

କ୍ୟାଙ୍ଗ ବଡ଼ବାବୁ ଉପରେ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇ ଅବିନାଶ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ସେ ଅଭିଯୋଗର ଉପରେ ଖଣ୍ଡନ କରିବା କିଛି ଭାବି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଏ ଦୁଃସମୟରେ ତୁମ ସହିତ ଦେଖା ହେଲା ମିସ୍ ମଣି, ତମ ଦୁଃଖ ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁଛି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ innocent. ଏ ଚିଠି ମୁଁ ଲେଖିନି···ମତେ ଅନ୍ତତଃ ବିଶ୍ୱାସ କର···

ଲେଖିନି—ଲେଖିନ, ଆଉ କିଏ ଲେଖିଲା କୁହନ୍ତୁ ! ଏତିକ ପ୍ରମାଣ ନଥିଲେ ଆପଣ ଯେପରି ମିଥ୍ୟାର ଆଶ୍ରୟ ନେଉଛନ୍ତି ଆମ ଅସ୍ତ୍ରନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କର ଯେ କି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ହୁଅନ୍ତା—

ବେଶ୍, ତମେ ଚାହଁ କଣ ?

ମେ ନ ସର୍ବନାଶ କରିବା ଉପରେ ଆପଣ ପଚାରୁଛନ୍ତି କ'ଣ ଚାହଁ !

ସର୍ବନାଶ ?

ସର୍ବନାଶ ନୁହେଁ ଆଉ କଣ ? ଏ ଅଫିସରେ ଆଉ ମୁଁ ମୁହଁ ଦେଖେଇ ପାରିବି ? ଏ ଚିଠିର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଡିରେକ୍ଟରବାବୁଙ୍କ କାନକୁ ଗଲେ ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ବାହାର ଦେଇ ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ—

ମିସ୍ ମଣିବାଲା ! ଅବିନାଶ ଆର୍ଦ୍ର କଣ୍ଠରେ ଅନୁରୋଧର ସ୍ୱର ତୋଳି ମଣିବାଲା ପାଖରେ ଆସି ଅପରାଧୀଟି ପରି ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ତାପରେ ଧୀର୍ ଧୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ଯେଉଁ ବିପଦରେ ପଡ଼ି ମୁଁ ଏ ଚିଠି ଲେଖିଛି ତମେ ତା କଳ୍ପନା କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ସରକାରୀ ଦାୟିତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୁଁ ଏ କଥା ପ୍ରକାଶ କରି ପାରୁନି । ବାଧ୍ୟହୋଇ ମୁଁ ଯେଉଁ ଭୁଲ କରିଛି, ସହକର୍ମୀ ହିସାବରେ ଅଶା କରେ କ୍ଷମା କରିବ···

ଏଇମିତ ସାମୟିକ ଅନୁକମ୍ପାରେ ତରଳ ଯାଇ ସରଳା ବାଳିକାମାନେ ନିଜର ସର୍ବନାଶ କରିଥାନ୍ତି । ଏଥିରୁ ଆପଣ ବାଦ୍ ଯିବେ କିପରି ? ହଉ ଭଗବାନ ଆପଣଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କରନ୍ତୁ । କହି କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ କବାଟ ଖୋଲି

ତାହାର ଆସିଲା ମଣି ଜାଣି । କିନ୍ତୁ ତାହାରିକୁ ଆଉ ଉତ୍କଳରେ ମୁହଁ ଲଗାଇ ରୁମାଲଟା ବୁଲାଇ ନେଇ ବେଶ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ମନରେ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଚଢ଼ି ଚଢ଼ି ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ସେଇ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ମେଳରେ ରଙ୍ଗଣାବାବୁ ବାହାରିଗଲେ । ତା ପରଦିନ ସକାଳୁ ଆଉ ଅବନୀଙ୍କ ଦେଖିଲା ମଣିବାଲା ଦରଜା ତାଲା ଲଗା ।

ବୋମହଲର ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତ ଅପରିଷ୍କାର ଘରେ ମହମବତୀଟିଏ ଜଳୁଛି ତା' ଭିତରେ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧକାର । ସ୍ପର୍ଶର ସ୍ତବ୍ଧତା ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛି ।

ଘରର ଗୋଟିଏ ପାଖ କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ଶିକୁଳିରେ ହାତ ଗୋଡ଼ ବନ୍ଧା ହୋଇ ଦୀର୍ଘ ଶରୀର ବିଶିଷ୍ଟ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ତା ସାମନା ଚେୟାରରେ ବସିଛି ଏକ ସୁଭୂଷିତବେଶୀ ନାରୀ । ସୁନ୍ଦରୀ ସେଇ ଦସ୍ୟୁରମଣୀ । ଫୁଲପ୍ୟାଣ୍ଟ ଉପରେ ବୁସ୍ ସାର୍ଟ । ଚମଡ଼ା ବେଲ୍ଟ ସଂବେଷ୍ଟିତ ଅଭିନବ ପରିପାଟୀ ତରୁଣୀଟିର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଆହୁରି ବର୍ଦ୍ଧନ କରୁଥାନ୍ତା ଯଦି ନୀଳ ଚଶମାରେ ତା ଚକ୍ଷୁ ଯୁଗଳ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା, କଳା କନାରେ ଆବୃତ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ମୁଖର ସମସ୍ତ ଅଂଶ ।

ଗ୍ଲୋଭ ପିନ୍ଧା ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ମୋଟା କାଗଜ ଧରି ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଲୋକଟି ଆଗକୁ ଆସି ତାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିବା ପରେ ଅଦ୍ଭୁତ

କହୁଣୀଟି ଭଦ୍ରଗ, ତମେ ଚେତେଭ ଜାଣିବ ପଞ୍ଚନାକୁଣ ? ରଜନୀ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଅଗାଁତର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ଓ କାର୍ତ୍ତିମ ନର ବ୍ଲାକ୍‌ମେଲର !

ଦେଖନ୍ତୁ ରମିଣୀ ବାବୁ ! ନିଖୁଣ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ ସେବଧିବାକୁ ଗୁହାଁକୁ ତମା ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ଦେଲେ ଭର ଉତ୍ତର ଦେଉଯାଁନ୍ତୁ, ନଚେତ ପରିଣତି କଣ ହେବ କଳନା କରି ପାରୁଥିବେ । ଏ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ସହିତ ତମର କ ସମ୍ପର୍କ ?

ବନ୍ଧୁତା—

କପର ବନ୍ଧୁତା ?

ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ—

ଦେଖ ! ସମୟ ନଷ୍ଟ ନ କରି ସତ ସତ କହି ଦେଲେ ପ୍ରତ୍ୟୁଷ ପୂର୍ବରୁ ଚାଲି ଯିବ ଘର ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇ ପାରିବ । ହୁଁ...ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ କଲିକତାରେ ଥିବା ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ଜାଣ ? ଦେଖ, ସତ କହିଲେ, ତମେ ପୁରସ୍କୃତ ହେବ ।

ସେ ମାଲିକ୍ ତାଙ୍କର ନୁହଁନ୍ତି । ସେ ଜଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଂଶୀଦାର ।

ତେବେ ବଡ଼ ଅଂଶୀଦାରଟି କିଏ ?

ନରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ରାୟ । ସେ ମରି ଗଲେଣି ।

କେବେ ?

କଲିକତାରେ ହଣାକଟା ଲାଗିଥିବା ବେଳେ—

ତାଙ୍କ ମରିବା ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣ ?

ସେ ସମୟରେ ମୁଁ କଲିକତାରେ ନ ଥିଲି । ତେବେ ଶୁଣେ ଶୁଣିଲି ମୁସଲମାନମାନେ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ମମ ଭାବେ ହତ୍ୟା କଲେ ।

ଓଃ ! ତେବେ ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ସେ ମିତ୍ର । ତାଙ୍କର ଆଉ କେହି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନାହାନ୍ତି ?

ନାଁ—

ସତ୍ୟେନ୍ ! ଗୁରୁଦତ୍ତଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ କେମିତି ଚିଠି ଦେଇ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଗର୍ଜନ କରି ଦେଇ, ଅରେ ଜହ୍ନ ମିତ୍ର ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ

ଚେଷ୍ଟା କଲେ···ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅଦ୍ଭୁତ ବେଗରେ କମର ପଟିରୁ ଗୋଟାଏ ଛୁରୀଟାକୁ ବାହାର କରି ବନ୍ଦୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଫିଙ୍ଗିଲା । ବନ୍ଦୀଟି ଆତଙ୍କିତ ଭାବ ଭୟରେ ଆଖି ବୁଜି ଦେଲା । ଛୁରୀଟି କିନ୍ତୁ ବନ୍ଦୀର କାନ୍ଧ ଉପରେ ଛୁଇଁ ଯାଇ କାନ୍ଥରେ ବିଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ।

ତମକୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ମାରୁନି ରବିନବାବୁ ! ତମଠାରେ ଅନେକ କାମ ବାକି ଅଛି···ହଁ, କଣ କହୁଥିଲ ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କୁ ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ।

ହଁ ପ୍ରକୃତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଝିଅଟି । ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲଭାବରେ ଧ୍ୱଂସଲୀଳା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ଗୁଣ୍ଡାମାନେ ଧରିନେଇ ଗଲେ ଆଉ···

ହୁଁ !

ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ କଣିକା—

ବେଶ । ତା ଠିକଣା, ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଥିବ·ଆଉ ରଜନୀବାବୁ ତାକୁ ଯେଉଁଠି ରଖିଥିଲେ ସେଠୁ ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରି ସାରିଲଣି । ତମଠୁ ଠିକଣାଟା ମିଳିଯିବ ଅବଶ୍ୟ—କହି ହାତରେ ଧରିଥିବା ତଲଟା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲେଇ ଆଣି ପୁଣି କହିଲା, ରଜନୀବାବୁ କେବେ ଏଇପରି ଭାବରେ ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ବ୍ୟବସାୟକୁ କରାୟତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତାକୁ ଦେଉଳିଆ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ ଆଉ ସେ ଘୋଷଣାର ମୁଖପାତ୍ର ହୋଇଥିଲ ତମେ···

କିଛିକ୍ଷଣ ବନ୍ଦୀ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ପୁଣି ଦସ୍ୟୁନାୟକଟି କହିଲା, ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ମଲା ବେଳେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ତାଙ୍କର କେତେ ହଜାର ଟଙ୍କା ଜମା ଥିଲା ?

ପଚାଶ ହଜାର ।

ତମ ଭାଗ କେତେ ପଡ଼ିଲା ?

ସବୁ କାଗଜପତ୍ର ନିଜ ନାଁରେ କରି ରଜନୀ ବାବୁ ସବୁ ଟଙ୍କା ଆତ୍ମସାତ କରିଛନ୍ତି ।

ଆଚ୍ଛା, ସେ ଗୁମ୍ଫାରେ ହୀରା ହାର ସଙ୍ଗେ ଉଇଲ କାହିଁକି ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲ ?

ତାର ଏ ସବୁ ଚକ୍ରାନ୍ତକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିଲେ ମତେ ଯେଉଁ କୋଡ଼ିଏ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେବବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲା ସେଥିରୁ ମୋଟେ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ଦେଇ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରି ସୁଦ୍ଧା ଗୋଟିଏ ପଇସା ଦେଲା ନାହିଁ—

ଓ, ସେଇଥି ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୀରା ହାର ଥିବା ସ୍ଥାନ ଜାଣିଥିବାରୁ ତମକୁ ସୁବିଧା ହେଲା ! କିନ୍ତୁ ଉଇଲ ନେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ?

ଉଇଲ ଜରିଆରେ ମୁଁ ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବାହାରକୁ ଆଣି ବିଜୟ ମହାନ୍ତିକୁ ପୋଲିସ ଜିମା କରିଥାନ୍ତି—

ବାଃ, ତମ ବୁଦ୍ଧିକୁ ତାରିଫ୍ କରୁଛି । ଆମ ଦିନରେ କୁହ ମେଳଂ ଅମ୍ଭେ କହିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଅବିନାଶକୁ ବୋକା ବନେଇ ଗୁପ୍ତ ଅଲମିରାରୁ ହାର ସମେତ ଉଇଲକୁ ବି ହାତ ସଫେଇ କଲ । ମୋ ଲୋକ ଠିକଣା ଜାଗାରେ ନ ଥିଲେ ତମେ ମତେ ବେଶ ପାଠ ପଢ଼େଇଥିଲ । ହୀରା ହାରର ଲୋଭ ! ଖୁଣିଟାକୁ ବଳି କି ହତ୍ୟାକାରୀ ତମେମାନେ ? ନିରୀହା ଅବଳାକୁ କୌଶଳରେ ହୀରା ହାର ହାତ ଭେଟ କରି ତା ମୃତ ସ୍ୱାମୀକୁ ଦେଖେଇଆ ଘୋଷଣା କରି ତମେ ଭାବିଛ ଯେଉଁ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରିଛ ତାର ଉଚିତ ଶାସ୍ତି ତମମାନଙ୍କୁ ମିଳିବ···ଭଦ୍ର ବିଲେଇର ଚାଲି ଲୋକଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ମାତ୍ରେ ସେ ଅଞ୍ଜି ଟଙ୍କାରେ ଘର ଫଟେଇ ଦେଲା ।

ନଦେହଙା ମୁଁ ନହେନା । କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ଭଳିଆ ଅପରାଧୀ ରହିଲେ ସମାଜ କଳୁଷିତ ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ ଗୁଳିରେ ତମକୁ ମୁଁ ଶେଷ କରିପାରେ—

ସକଳ ଲୋକେ ହତଭମ୍ବ ଭାବରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟୀଙ୍କୁ ଗୁହାଁଳ ମୁହଁ ଚାହାଁନ୍ତି ।

ରଜନୀବାବୁ ଯେଉଁ ସୁଇନାଇଡ଼କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ତାର ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା ଆମକୁ ଉପଦେଶ ଦେବା ଆଉ ନରେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଖୋଜା ଖୋଜି କରୁ ତ ସେଥିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାରେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ।

ପୁରସ୍କାର ?

ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ମୁଦ୍ରା। କିନ୍ତୁ ଦୁଇଦିନ ରହିଲୁ ପରେ ତାଙ୍କୁ ଏଠୁ ମୁକ୍ତ କରିଦିଅ। ରଜନୀ କଲିକତା ଯାଇଛି। ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣି ସାରିଲାଣି ନରେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ଆଉ ସେ ପୂର୍ବ ସ୍ଥାନରେ ନାହାନ୍ତି। ଏଣେ ନରେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ତଲାସ ମଧ୍ୟ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ... ବୁଝିଲ ? ହଁ ସୁରଜିତ ! ବନ୍ଧୁବରଙ୍କୁ ମୁକ୍ତକର ଭଲ ଭାବରେ ତର୍ଜମା କର... କିନ୍ତୁ ଦସ୍ୟୁରମଣୀ କି କାଯ୍ୟାନ୍ତରିତ ହେଲା।

ଦୁଇଦିନ ଅତୀତ ହୋଇଗଲାଣି। ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଭାଣଜା ଏକା ସ୍ୱଭାବରେ ମଣିବାବୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥିଲେ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରିନି। ମଣିବାବୁଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ ବ୍ୟବହାର, ହସ କଥା ଯେମିତି ସବୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଧରଣର। ରହସ୍ୟାଚ୍ଛନ୍ନ ତାଙ୍କ ମନର ଭାବ। ତାକୁ ଯେପରି ବୁଝି ବୁଝି ହୁଏ ନା। ସେଦିନ ଦସ୍ୟୁରମଣୀ ଯେଉଁ ଚିଠିଟି ଫେଲିଦେଇ ଦେଇଥିଲା, ସେଇଟି ମଣିବାବୁ ଷ ଗଳୁ କ୍ଷପନ ଆସିଲେ ? ସେ କି ବୈଜ୍ଞାନିକ ପୋଲିସ କର୍ମ୍ମୀ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ହାତରେ ପଡ଼ିଥିଲେ କି ବିଭ୍ରାଟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ସତେ ! ମଣିବାବୁ ସେଦିନ ମିଷ୍ଟର ପି. କେ. ଏମ୍, ଏଲ୍, ଏଙ୍କ ସହିତ ଗରଣଷ୍ଟୀ· ଟାମ୍ପ ହୁଲ ଯାଇଥିଲେ। ମଧ୍ୟ ପଥରେ ଆଉ ଦୁଇଟି ତରୁଣୀ ସହିତ ଟେଷ୍ଟ ଗ୍ରାଉଣ୍ଡରେ ପ୍ରତାରଣା କରିବା ସେ ବେଶ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି। ତାହାପରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟିଛି ଅଭିନାଙ୍ଗ ପାଖରେ ସେ ସବୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ରହି ଯାଉଛି। ଦସ୍ୟୁରମଣୀର ଚରମାନେ ସବୁବେଳେ ତା ଉପରେ ଯେପରି ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଛନ୍ତି। ସୁତରାଂ କେଣ୍ଡ

ପ୍ରହରଯେ ଏ ସବୁ ଘଟିଥିଲେହେଁ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ଘଣ୍ଟାର ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ତାକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲା । ସେତେବେଳେ ତାର ରିଷ୍ଟୱାଚ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେଠୁ ମଣିବାଲା କେତେବେଳେ ଆସିଲା ସେ ଜାଣି ପାରିନି । ରଜନୀବାବୁ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କହିଥିଲେ ସିନେମା ଦେଖି ସେ ଗୋଟାକ ବେଳେ ଆସିଲା । ଦାରୁଆନ ମଧ୍ୟ ସେଇଆ କହିଥିଲା । ହଲ୍ ଘଣ୍ଟା ସହିତ ତା ରିଷ୍ଟୱାଚରେ ଟାଇମ୍ ମିଳେଇ ନେଇ ନ ଥିଲେ ହଲ୍ କ୍ଲକକୁ ଯେ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ଅଗ୍ରୀମ କରି ଦିଆ ଯାଇଥିଲା, ଏ ରହସ୍ୟ ତା ପାଖରେ ଅଜ୍ଞାତ ରହି ଯାଇଥାନ୍ତା ।

ଦସ୍ୟୁ ରମଣୀର କୌଶଳକୁ ଅବିନାଶ ସେଦିନ ମନେ ମନେ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲା । ଏହି ପ୍ରାସାଦ ସହିତ ତାର ଯେ ଘନିଷ୍ଠ ଯୋଗାଯୋଗ ରହିଛି ଏ ବିଷୟ ଅବିନାଶ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଥିଲେହେଁ ଠିକ ଖାପଗୁରେ ନ ପଡ଼ିଲେ ଲୀଳାମୟୀର ଲୀଳା ଧରିବା ଏକବାରେ ଅସମ୍ଭବ ।

ବିଭ୍ରାନ୍ତ ମନ ନେଇ ଏସବୁ ଭାବୁଥିବା ବେଳେ ତାର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା ଏକ ଲଫାପା ଉପରେ । ଆଜି ଡାକରେ ସେଇଟି ଆସିଛି । ଖୋଲି ଦେଖିଲା ଭିତରେ ଏକ ରଙ୍ଗିନ ଚିଠି—

ବନ୍ଧୁବରେଷୁ,

ମୋର ବ୍ୟବହାରରେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ସେଦିନ କ୍ଷୁଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରେମ ବିନୟ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସେଦିନ ମତେ ରିହର୍ସାଲ କରିବାକୁ ହୋଇଥିଲା । ଆପଣ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଅପରାଧ ସ୍ୱୀକାର କରି କ୍ଷମା ଚାହିଁବେ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା କରି ନଥିଲି । ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଦସ୍ୟୁଦଳ ଦମନ ଭିଳାଷୀ ସାହସୀ ଗୁଇନ୍ଦା ତା ପ୍ରେମିକାର ଛଳନା ପାଖରେ ହାରିଯିବା ଲଜ୍ଜାର କଥା । କିନ୍ତୁ ତୁମର ପରାଜୟ ଯେ ମୋର ପ୍ରିୟ ! ମୋର ସ୍ନେହ ଚୁମ୍ବନ ନେବ ।

ସ୍ନେହାସ୍ପଦା
ମଣି

ଚୁମ୍ବନ ! ପ୍ରିୟାର ଚୁମ୍ବନ ! କି ମଧୁର ! ମଣି, ମଣି···ତୁମକୁ ସତରେ ମୁଁ ଭଲ ପାଏ । ଭଲ ପାଏ ତୁମ ଅନ୍ତର ତଳେ ଯେଉଁ ଅତୃପ୍ତ, ଉଦ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଶିଖା ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ, ତାକୁ । ସେ ଭଳି ମୁଖଶ୍ରୀର ବିଭ୍ରମ କଟାକ୍ଷ ନନ୍ଦବଳ ଅବିନାଶର କାମ୍ୟ ନୁହେଁ । ତୁମ ଲେଡ଼ି ଟାଇପିଷ୍ଟ୍ ନୁହଁ କି ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରାର୍ଥିନୀ ନିସ୍ୱାର୍ଥ ଅବଳା ନୁହଁ, କି ଧନସୁଖ ଲୁବ୍ଧଦୃଷ୍ଟିର ଶସ୍ତା ଶିକାର ନୁହଁ, ତୁମ ବାସ୍ତବରେ ଯାହା ସେଇ ବିଶ୍ୱବିକାଶର ପ୍ରେମ-କମଳର୍ଦ୍ଧ ଅବିନାଶର କାମ୍ୟ··· ।

ହଠାତ୍ ଉଠି ପଡ଼ି ସୁଇଚଟା ଅନ୍ କରିଦେଲା ଅବିନାଶ । ଏତକ୍ଷଣ ଧରି ଅନ୍ଧାରରେ ବସି ପ୍ରିୟା ଭାବନାରେ ବିଭୋର ଥିଲା ସେ । ବିଦ୍ୟୁତ ଆଲୋକରେ କୋଠରୀଟି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । ତା ପରେ କବାଟ ଆଉଜେଇ ଆଣି ଉପର ମହଲାକୁ ଆସିଲା । ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଅନୁମତିକ୍ରମେ ଉପର ମହଲାଟା ନିସ୍ତବ୍ଧ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି । ଏତେବେଳେ ମଣି ତାଙ୍କ ନଥିବାରୁ ଅବିନାଶ ଏକପ୍ରକାର ନିଃସଙ୍ଗ । ସେ ଉପର ମହଲାର ଗୃହଆଡ଼େ ବୁଲି ଆସି ଯେତେବେଳେ ହଲ୍‌କୁ ଫେରିଲା, ଦେଖିଲା ତା ରୁମ୍‌ରେ କିଏ ବତୀ ଜଳେଇଛି । ସେ ଦ୍ରୁତ ପଦକ୍ଷେପରେ ନିଜ ରୁମ୍ ଆଡ଼େ ଅଗ୍ରସର ହେଲା ।

ଅବିନାଶ ନିଜ ରୁମକୁ ଆସି ଦେଖିଲା ଚେୟାରରେ ଜଣେ ଦୀର୍ଘକୃଷ୍ଣ ଅପରିଚିତ ଲୋକ ବସିଛି । ମୁହଁରେ କଅଁଳ ଦାଢ଼ି । ଆଖିରେ ସନ୍ଧାନୀ ଦୃଷ୍ଟି । ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ସୌଖୀନ ଯଷ୍ଟି ଧରି ଖେଳୁଛି । ତାର ମନେ ହେଲା ଏପରି ଲୋକର ବର୍ଣ୍ଣନା ସେ କାହାଠୁ ଶୁଣିଛି ବା କୌଣସି ପୋଲିସ ଡାଇରୀରେ କେବେ ପଢ଼ିଛି ।

ଅବିନାଶ ପାଖକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ଆଗନ୍ତୁକଟି ପଚାରିଲେ, ଆପଣ ଶ୍ରୀ ଅବିନାଶ ସାନସିଂ, ରଜନୀବାବୁଙ୍କର ନିଯୁକ୍ତ ପ୍ରାଇଭେଟ ଡିଟେକ୍ଟିଭ ?

ଆପଣ କିଏ ମୁଁ ଜାଣି ପାରେ କି ? ଅବିନାଶ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

ଜଣେ ଲୋକ ପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ଆସିଚ, ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିବେ । ସବୁ ବିଷୟ ଜଣେଇବା ପୂର୍ବରୁ ମୋ ସହିତ ଚୁକ୍ତିବଦ୍ଧ ହେବାକୁ ହେବ !

ଏଇଟା ସେୟାର ମାର୍କେଟ ନୁହେଁ ମହାଶୟ ! ବକ୍ତବ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ଶେଷ କର ରାସ୍ତା ଦେଖନ୍ତୁ—

ଆପଣ ଜାଣିବା ଉଚିତ ଯେ ବ୍ୟବସାୟ ଛଡ଼ା ମୁଁ ମୂଲ୍ୟହୀନ କଥା କୁହେ ନା । ଆପଣ ଯଦି ମୋର ସହାୟ୍ୟ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ କୁହନ୍ତୁ । ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ବଳେ ବଳେ ଆସିନି । ଶୁଣିଲି ଆପଣ ଦି'ଦିନ ତଳେ ମୋ ଘର ଆଗରେ ମୋ ଖୋଜରେ ପଇଁତରା ମାରୁଥିଲେ ?

ଅବିନାଶ ମନେ ମନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ତାପରେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଲୋକଟିକୁ ଥରେ ଦେଖି ନେଇ କହିଲା, ଓହୋ...ତମକୁ ମୋର ଖୁବ୍ ଦରକାର ଥିଲା ବିପିନ ବାବୁ ! ତମର ଏ ବେଶ କେବେଠୁ ? ବାସ୍ତବରେ ତମର ଅପେକ୍ଷାରେ ହିଁ ମୁଁ ଥିଲି । କଲିକତାରୁ କେବେ ଆସିଲେ ?

କଲିକତା ମୁଁ ଯାଇଁନି ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ଦସ୍ୟୁରମଣୀର କାରାଗାରରେ ମୁଁ ବନ୍ଦୀ ଥିଲି । ସେ କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ଖୁବ୍ ତାରିଫ୍ କରୁଥିଲେ ।

ମୁଁ ଜାଣେ । କିନ୍ତୁ ବିପିନ ବାବୁ, ଦସ୍ୟୁରମଣୀ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ତମକୁ କିପରି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲା ?

ନିମନ୍ତ୍ରଣ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବେଳେବେଳେ ଅଯାଚିତ ଭାବରେ ଅତିଥି ସାଜିବାକୁ ହୁଏ ଗୁଇନ୍ଦା ମହାଶୟ ! ବିଶେଷତଃ ମୋ ବ୍ୟବସାୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ...

ବ୍ଲାକମେଲିଂ ବ୍ୟବସାୟ କେବେଠୁଁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ବିପିନ ବାବୁ ?

ମୁଁ କାହାକୁ ବ୍ଲାକମେଲ କରେନା । ଏ ଶ୍ରେଣୀ ପନ୍ଥାଠୁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଦୂରେଇ ଥାଏ । ସତ ଘଟଣା ଯୋଗାଇ ମୋର ପ୍ରାପ୍ୟ ଅସୁଲ କରି ନେବାର special technic ମତେ ବେଶ୍ ଜଣା—

ଗତ ଦୁଇଦିନ ତଳେ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ହୀରା ହାର ଆଉ ଉଇଲଟି ଚୋରି ଯାଇଚି, ଶୁଣିଥିବେ !

ଖାଲି ଶୁଣିନି, ଯେଉଁଠି ଅଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ । ତାଙ୍କ ଅଜାଣତ ଅବସ୍ଥା-ବାଁ ହାତଟି ବଢ଼େଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଚାହିଁଲେ ।

ରଜନୀ ବାବୁ କୁହନ୍ତି ତାଙ୍କର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ବନ୍ଧୁ ସେଇଟିକୁ ହରଣଚାଲ କରିଛନ୍ତି । ରଜନୀ ବାବୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଦ୍ଵିତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି କେହି ସେ ଗୁପ୍ତ ଆଲମାରି କଥା କୁଆଡ଼େ ଜାଣି ନଥିଲେ । ସେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ···

ମୁଁ ଜାଣେ ମିଃ ନନସିଂ । ସେଇଥିପାଇଁ ଆପଣ ପୋଲିସକୁ ଖବର ନ ଦେଇ ମନେ ମନେ ମନେ ହିଁ ଖୋଜୁଥିଲେ ।

ଜାଣନ୍ତି, ଏବେଣି ଚାହିଁଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପୋଲିସରେ ଦେଇ ପାରେ—

ଯେଉଁଥିପାଇଁ ପୋଲିସକୁ ତମେ ମୋ ନାଁ କହୁନାହଁ, ଜାଣେ । ଆଉ ସେଇ ବୁଦ୍ଧିରୁ ମୋର ପୂରା ବିଶ୍ଵାସ—ତମେ ମୋଠୁ ପୂରା ଫାଏଦା ନ ଉଠେଇ ପୋଲିସକୁ କହୁନାହଁ ।

ତମେ ଜାଣ, ତମେ ଏବେଣି ମୋ ଅକ୍ତିଆରରେ— ?

ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ, ଆଉ ମୋ ସ୍ଵାର୍ଥ ବୁଦ୍ଧିରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ଧ ପଇସାର ଯେଉଁଠି ଯୋଗାଡ଼ ନ ଥାଏ, ମୁଁ ସେ ସ୍ଥାନ ଭୁଲରେ ବି ମାଡ଼େ ନା—ଦସ୍ୟୁରମଣୀର ଗୋଟାଏ ଜରୁରୀ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ମୁଁ ଆସିଚି ।

ଶପିନ ବାବୁ ! ସେ ସବୁ ଗୁଲ ମୋ ପାଖରେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ସେ ହେଲେ ସନ୍ଦେହ ତମର କି ସ୍ଵାର୍ଥ ?

ଯେଉଁ ସ୍ଵାର୍ଥ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କର ଅଛି, ଠିକ୍ ସେଇଆ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସେ କଲିକତା ଯାଇଛନ୍ତି, ଠିକ୍ ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ ଏଠିକି ଆସିଚି—

ମାନେ ?

ତମକୁ ଭାଣି ରଖିବା ଉଚିତ ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ମୋର ଗୋଟାଏ ଭୂର ମୂଲ୍ୟ ଏକ ସହସ୍ର ମୁଦ୍ରାରୁ କମ ନୁହେଁ—

ସତ ।

କେତେ ?

ମୋ ସୁରସ୍ଥାନର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ତମର ପ୍ରାପ୍ୟ—

ନା, ନା …ହାଫ୍ ହାଫ୍ କର—

ବେଶ୍ !

ବିପିନ ଟିକିଏ ରହି ଆରମ୍ଭ କଲା, ମୋର ଏ ବ୍ୟବସାୟର ଗୁରୁ କିଏ ଜାଣନ୍ତି ଅବିନାଶ ବାବୁ ?

କିଏ ?

ମିଲଣ୍ଡାର ନକଲି ପ୍ରୋପ୍ରାଇଟର ରଜନୀକାନ୍ତ ମହାନ୍ତି ।

ଏଁ… ?

ହଁ—ସେ ଗୋଟାଏ ଲମ୍ବା ଇତିହାସ । ବିପିନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଘଟଣାର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସାର ଶୁଣାଇ ଶେଷରେ କହିଲେ, ଯାହାହେଉ ମୁଁ ଚାହିଲେ ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କୁ ପୋଲିସରେ ଧରେଇ ଦେଇ ପାରେ । ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଝିଅ ବିହାର ଫଟୋ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଖୁବ୍ ହୁସିଆରରେ ଯୋଗାଡ଼ କରିଛି । ଆଉ ଯା ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଚି ଯେ ଏ ଝିଅଟି ଏବେ ବି ବଞ୍ଚିଚି । ଆଉ ଯଦି ବଞ୍ଚିଥାଏ ତା ବୟସ ହେଇଥିବ ୨୨ ବର୍ଷ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୌବନା । ଏଇଟି ତାର ପନ୍ଦର ବର୍ଷର ଫଟୋ…କହି ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ବାହାର କରି ଅବିନାଶ ଆଖି ଆଗରେ ଟେକି ଧଇଲେ ।

ଅବିନାଶ ଦେଖି ଦେଖି ତା ଭ୍ରୂ ଦୁଇଟି ଉପରକୁ ଟେକି ହୋଇଗଲା । ତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ବିସ୍ମୟର ସହସ୍ର ପ୍ରଶ୍ନବାଚକ ଭଙ୍ଗୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ଯେପରି ।

—ହା—ହା—ହା…କି ଭୋଗା ଅବିନାଶ ବାବୁ !

ବିପିନର ହସରେ ଅବିନାଶ ଚମକି ପଡ଼ି ଯେତେବେଳେ ତାକୁ ଅନେଇଲା, ସେ ଶୁଣିଲା ବିପିନ କହୁଚି—ଦେଖିଲେ ? ଏଥର ବୁଝନ୍ତୁ ଯଦି ସହଯୋଗ କରିବେ, **We will be man of fortune ! I am not a liar friend !** ମୁଁ କେବେ ମିଛ କୁହେନା । ରଜନୀ ମହାନ୍ତିର ଗୃହକାଳ ଶୁଣିଲେତ କାନ୍ଦୁ—ହଜ ବନ୍ଧୁ ବିଦାୟ ! ହା-ହା-ହା ।

ବିପିନର ଅଟ୍ଟହାସ ତା ପଛେ ପଛେ ମିଳେଇ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ସେଦିନ ଠାରୁ ଅବିନାଶର ଉଚ୍ଚାକାଂକ୍ଷା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିବୃତ୍ତ ହେଉନି । ଘଟଣାଟିକୁ

ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ବାଳିକାର ଅଙ୍ଗସୌଷ୍ଠବ ତାଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଚଳଚିତ୍ର ପରି ଭାସି ଉଠିଲା—ସେ କେହି ନୁହେଁ, ସେ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ଅତି ପରିଚିତ ସୁନ୍ଦରୀ ମଣିବାଲା ।

ସେଇ ରାତ୍ର । କଳା ବାଦଲର ଲୁସମାନ ସ୍ଥଳରେ ପୃଥିବୀର ଦୃଶ୍ୟମାନ ପ୍ରକୃତ ବେଳେବେଳେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠିଛି । ଗୋପାଳପୁର 'ସିଭ୍ୟୁ—ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ'ର ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦ ଗୃହପାର୍ଶ୍ୱେ ସମସ୍ତ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତି ପହରା ଦେଉଛନ୍ତି । ରାତ୍ରୀ ପ୍ରହରୀ ଶଶଧର ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାର ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ପୀଡ଼ିତ କରୁନଥିଲା । ଅଦୂରରେ ସମୁଦ୍ରର ଗର୍ଜନ । ତାରି ଭିତରେ କାହାର କ୍ଷୀଣ ଚିତ୍କାର ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ସଶଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ କା'ର ଇଙ୍ଗିତକୁ ସେମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ଯେପରି ।

ସ୍ତବ୍ଧତା ଭଙ୍ଗ କରି ଏତିକିବେଳେ ଏକ ହୁଇସିଲ ବାଜିଉଠିଲା । ସମସ୍ତ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠି ପ୍ରାସାଦ ଭିତରେ ପଶିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ହଠାତ୍ ଉପର ମହଲାର ଗୋଟିଏ ରୁମ୍‌ର ବତୀ ନିଭିଗଲା । ସେତିକରେ କେତୋଟିର ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଏଣେ ତଳମହଲାର ପ୍ରତି ରୁମ୍‌ରେ ପୋଲିସ ଦଳ ଦମନଲୀଳା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର ଗ୍ରାହକମାନେ ଦୁର୍ଘଟଣାର କାରଣ ବୁଝିନପାରି ଏପାଖ ସେପାଖ ହେଉଛନ୍ତି । ପୋଲିସ ସାହେବ ଓ ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟରଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଯାଉଁ

ଯାଇଁ ଅନ୍ଧାରରେ କାହା ସହିତ ଧକ୍କା ଖାଇଲେ । ପୋଲିସ ସାହେବ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍ ମାରି କହିଲେ, କିଏ ? ଓଃ ମିଃ ମାନସିଂ ! ଉପରେ କିଏ ? ମାନେଜର କାହିଁ ?

ମାନେଜରର କୌଣସି ଠିକଣା ନାହିଁ । ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ବନ୍ଧା ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଆପଣ ତାକୁ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ଦେଖେ ଦସ୍ୟୁଦଳର କେହି ଯେପରି ନ ପଳାନ୍ତି··· ! କହି ଦ୍ରୁତ ବେଗରେ ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ଅବିନାଶ । କିନ୍ତୁ ତଳ ମହଲାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନ ଖୋଜି ବି ତାହାକୁ ନ ପାଇ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ସେ । ମେନ୍ ସୁଇଚ୍ କିଏ କାଟି ଦେଇ ଥିବାରୁ ସାରା କୋଠାଟା ଅନ୍ଧାରରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛି । ଅବିନାଶ ହଲ୍ ଦେଇ ଭିତର କୋଠରୀଟିକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ତା ପଛପଟ ଦରଜା ଖୁବ୍ ଧୀରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ସେ ଅନ୍ଧାରରେ କିଛି ଠଉରେଇ ନପାରି ପାଦେ ଆଗକୁ ଯେମିତି ଯାଇଛି ତା ଉପରେ କିଏ ଝମ୍ପ ପ୍ରଦାନ କଲା । ଅବିନାଶ ପାଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ କରୁ ଏକ ତୀବ୍ରଗନ୍ଧର ଆଘ୍ରାଣରେ ତା'ର ଚେତା ବୁଡ଼ି ଗଲା ।

ଉପରେ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଲୋକଟିକୁ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ କରି ପୋଲିସ ସାହେବ ସେ ଲୋକଟିକୁ ପଚାରି ବୁଝିବା ଫଳରେ ଜଣାଗଲା ଯେ ସେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟୀ । ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଜଣେ ସାହେବ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ତାକୁ ଦେଖା କରି ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିଲା କଥାବାର୍ତ୍ତା କହିବା ପାଇଁ । ସରବତ ପିଇ ପିଇ ସେ ବେହୋସ ହୋଇଗଲା । ଯେତେବେଳେ ଚେତା ହେଲା ସେ ଦେଖିଲା ଗୋଟିଏ ଘରେ ସେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ପୋଲିସ ସାହେବ ସବୁ ବିଷୟ ମନେ ମନେ ହିସାବ କରି ଲୋକଟିକୁ ଡିସମିସ୍ କଲେ । ଲୋକଟି ବ୍ଲାକ ମାର୍କେଟିଂ କରି କିଛିଦିନ ତଳେ ଧରା ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣ ଅଭାବରୁ ଛାଡ଼ ପାଇଥିଲା । ଏ ଦଳ ତାକୁ କୌଶଳରେ ଧରି ସୁଚୁରରେ ପ୍ରହାର କରିଛନ୍ତି । ସ୍ୱଭାବତ କ୍ରିମିନାଲ ଅଫେନ୍ସ । ଏ ଦଳ

ପଛରେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ଦଳର ସମ୍ପୃକ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥ ରହିଛି ନଚେତ...

ହଠାତ୍ ଦୂରରେ ଘୋଡ଼ା ଟାପୁର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ସଜାଗ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେ ବାହାରକୁ ଆସି ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ରାପ୍ତ ଘୋଡ଼ାଟି ପ୍ରଧାନ ରାସ୍ତା ଛାଡ଼ି ଅବାଟରେ ଦୁରନ୍ତ ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଛି : କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ପୋଲିସ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବାବୁ ତା ପଛରେ ମଟର ସାଇକ୍ ଛୁଟାଇ ଦେଲେ ।

ପୋଲିସ ସାହେବ ହଲ୍‌କୁ ଆସି ସମବେତ ସିପାହୀମାନଙ୍କୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରି କହିଲେ, ମୋର ଅଶ୍ୱ ଆଗରୁ ଖସି ଚାଲିଗଲା, କେହି ଜାଣି ପାରିଲ ନାହିଁ । ଯାଅ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ରୁମ୍ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଦେଖ ।

କିନ୍ତୁ ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ସିପାହୀ ଦଳ ନିରାଶରେ ବାହାରି ଆସି କହିଲେ କେଉଁଠି ନାହିଁ ହଜୁର !

ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ଗୋପାଳପୁର ଲେଭଲ କ୍ରସିଂ ପାଖରେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ବ୍ରେକ୍ ଚାପି ତାଙ୍କ ମଟର ବାଇକ୍‌ଟିକୁ ଛିଡ଼ା କରାଇ ନଥିଲେ ଝଲ୍‌କା ଗତିରେ ଧାଇଁଥିବା ଡାକଗାଡ଼ି ତଳେ ମଟର ବାଇକ୍ ସୁଦ୍ଧା ଚାପିହୋଇ ଚୂର୍ଣ୍ଣବିଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତେ । ତାଙ୍କ ଅଭିଯାନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ଯିବାରେ ଯେତେ ହତାଶ ହେଲେନି, ତା'ଠୁ ବେଶି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଦସ୍ୟୁଦଳର ଜୀବନ ମୁର୍ଚ୍ଛା ସାହସ ଦେଖି । ଦସ୍ୟୁଦଳର ଘୋଡ଼ାଟି ସହିତ ତାଙ୍କ ବାଇକର ଯେତିକି ବ୍ୟବଧାନ ଥାଉନା କାହିଁକି, ସେ ଠିକ୍ ଅନୁମାନ କରି ନେଇଥିଲେ ଯେ ଲେଭଲ କ୍ରସିଂ ପାଖରେ ଘୋଡ଼ାଟିକୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଧରି ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଡାକ ଗାଡ଼ିଟି କ୍ରସିଂ ପାର ହେବାକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପୂର୍ବରୁ ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଦସ୍ୟୁଦଳର ଏକ ସାହସୀ ଯୁବକ ରହସ୍ୟମୟୀ ଦସ୍ୟୁରାଣୀଟିକୁ ପଛ ଭାଗରେ ବସେଇ ଏକ ଲମ୍ଫରେ କ୍ରସିଂ ଡେଇଁ ପଳାୟନ କଲା । ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ ହତାଶ ହୋଇ ତାଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଛିଡ଼ା

ପରେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଠିକ୍ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଅଖ ପାଖ ସ୍ଥାନରେ ଅନେକ ଖୋଜି ଗୋପାଳପୁରରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କ ପାଖକୁ ରାତି ପାହିବା ପୂର୍ବରୁ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଗତ ରାତିର ଆକସ୍ମିକ ଘଟଣା ନେଇ ପୋଲିସ ସାହେବ ବିବ୍ରତ । ବ୍ରହ୍ମପୁର ଥାନାର ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ ମଧ୍ୟ ଦସ୍ୟୁଦଳର ଅଦ୍ଭୁତ ଦୁଃସାହସିକ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଭାବି ଚିନ୍ତି କୌଣସି ପ୍ରକାର କୂଳ କିନାରା ପାଉ ନାହାନ୍ତି । କାଲି ରାତିର ଦୁର୍ଘଟଣା ସମୟରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘଟିସାରି ଗୁଇନ୍ଦା ଅବିନାଶ ମାନସିଂଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପତ୍ତା ମିଳୁନି । ଦସ୍ୟୁଦଳର କୌଣସି ଲୋକକୁ ଅନୁସରଣ କରି ସେ ଆଉ ଫେରି ନାହାନ୍ତି । କେତେବେଳେ ଭାବିଚିନ୍ତି ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ କହିଲେ, ସାର୍ ! ମୁଁ ଭାବୁଛି ଅବିନାଶବାବୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଫଲୋ କରୁଛନ୍ତି । ତା ନ ହୋଇ ବି ପାରେ । ମୋର ଅନୁମାନ ସୁଯୋଗ ଦେଖି କୌଣସି ଅଣ୍ଡର ଗ୍ରାଉଣ୍ଡ ରୁମ୍‌ରେ ଅବିନାଶବାବୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ଆମର ଅନୁସନ୍ଧାନକୁ ଭିନ୍ନମୁଖୀ କରି ଦେବା ପାଇଁ ଦସ୍ୟୁଦଳର କେହି ଜଣେ ଦସ୍ୟୁ ରମଣୀକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ପଳେଇଛି—

କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟୀଟିକୁ ସେମାନେ ପ୍ରହାର କରୁଥିଲେ ସେ କୁହେ ତା ସାମନାରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଲକୁଟ ବେଣୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଅଖିରେ ନେଳ ଚଷମା ପିନ୍ଧି, ମୁହଁରେ କଳାପଟି ବାନ୍ଧି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା । ସେ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ?

ମୋର ସ୍ପଷ୍ଟ ଧାରଣା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ରାସ୍ତା ଥିବା କୌଣସି ଅଣ୍ଡର ଗ୍ରାଉଣ୍ଡ ରୁମ୍‌ରେ ସେମାନେ ଲୁଚି ରହିଛନ୍ତି ।

କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବତା ପରେ ପୋଲିସ୍ ସାହେବ କହିଲେ, ଏଇ କେଇ ମାସ ହେଲା ଦସ୍ୟୁ ଦଳର କାରସାଦ ଆମ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଛି । ପୁଣି ତାଙ୍କର

ସବୁ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ନିରଞ୍ଜନବାବୁଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି । ଏ ସବୁ ବିଷୟରେ କିଛି ଅବଧାରଣା କରିପାରୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ ! କୌଣସି ବିଶେଷ କାରଣ ନଥିଲେ—

ଆପଣ ଠିକ୍ ଅନୁମାନ କରିଛନ୍ତି । ଯା ଭିତରେ କୌଣସି ଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ଅଛି—

ପୁଣି ଦେଖନ୍ତୁ, ସେ ଲେଡ଼ି ଟାଇପିଷ୍ଟ ମଣିବାଲା···ସେ ହଠାତ୍ କୁଆଡ଼ୁ ଆସି ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଲା । ତା ଗତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ସସ୍‌ପେକ୍‌ଟେଡ୍ । ଅବିନାଶବାବୁ ମଧ୍ୟ ତା ବିଷୟରେ କିଛି କହି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଏ କେଇଦିନ ହେଲା ସେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

ନା, ନିରଞ୍ଜନବାବୁ କଲିକତା ଯିବା ପଛେ ପଛେ ସେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ, ଅନେକ ସମୟ ସେ ଗୋପାଳପୁର କ୍ଲବ୍‌ର କ୍ୟାମ୍ପରେ କଟାଏ । କ୍ଲବ୍‌ର ଅସୋସିଏସନ ପାଇଁ ଅଜସ୍ର ଚାନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରେ ।

କିନ୍ତୁ···କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ, ଏସବୁ ଦେଶକାମ ଓ ସେବା ନାମେ ବୁଝି ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ବୃହତ୍ତର ଅଭିସନ୍ଧିକୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦିଆ ହେଉଛି । ଏ ସବୁ ଉପରେ ଭଲ ଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବାକୁ ହେବ··· ।

ମଣିବାଲା ଘୋଷ ! ଅଶ୍ରାନ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା ! ଏ ସବୁ ବାସ୍ତବିକ ଛଳନା··· କିଛି କିଛି ଅଧୀର ହୋଇ ଉଠି ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ କହିଲେ, ବୁଝିଲେ ସାର ! ମଣିବାଲାହିଁ ଏ ସବୁର ଭେଦ । ନିରଞ୍ଜନବାବୁଙ୍କ ପୂର୍ବ ଜୀବନର କୌଣସି ଭୁଲର ସୁଯୋଗ ନେଇ ଏ ଦଳଟି ତାଙ୍କ ପଛେ ଲାଗି ରହିଛି । ଦସ୍ୟୁଦଳ ସହିତ ତାର କେତେଦୂର ସମ୍ବନ୍ଧ ନଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ସନ୍ଦେହ ହୁଏ ସେଦିନର ହୀରା ହାରଟି ମଣିବାଲାହିଁ ଚୋରି କରିଛି ।

ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ବିନା ପ୍ରମାଣରେ ମଣିବାଲାକୁ ଗିରଫ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ଅଚ୍ଛା, ନିରଞ୍ଜନବାବୁ କେବେ କଲିକତାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ?

ଆଜି ରାତିରେ ଅଟିକାଟ କଥା—

ଆପଣ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଏହି ଇତିହାସ ସଂଗ୍ରହ କରି ମତେ ଜଣାନ୍ତୁ । ତାପରେ ଆମେ ଆଗେଇବା ।

ଭଗବାନ ନ କରନ୍ତୁ ରଜନୀବାବୁ ଦସ୍ୟୁଦଳ କବଳରେ ନ ପଡନ୍ତୁ । କହି ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରି ଶ୍ରୀକାନ୍ତବାବୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ।

ସାହେବମାନେ ଏ ଦେଶ ଛାଡ଼ିଲା ପରେ ଭାରତରେ ଅନେକ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ-ବିଳାସ ସ୍ଥାନ ପରି ଗୋପାଳପୁରରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାସାଦ ଖାଲି ପଡ଼ିଛି । କେତେକର ଭଗ୍ନାବଶେଷ ମାତ୍ର ରହିଛି । ତଳମହଲର ସମସ୍ତ ଭୁଇଁଗୁଡ଼ିକ ବାଲୁକାମୟ । ହଠାତ୍ ଦେଖିଲେ ଜଣା ପଡ଼େ ତାର ଯେପରି କେହି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନାହାନ୍ତି । ସଙ୍ଗୀତମୁଖର ବିଳାସ ଭୂମି ନିର୍ଜନ ମରୁରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ସମୁଦ୍ର କୂଳର ଅନତିଦୂରରେ ଥିବା ଏହିପରି ଏକ ପ୍ରାସାଦର ଉପର ମହଲରେ କ୍ଷୀଣ ମହମବତୀଟିଏ ଜଳୁଛି । ଅସ୍ଥାୟୀ ପନ୍ଥ ନିବାସ ପରି ଘରଟି ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ହୋଇଛି । ଏକ ତକ୍ତପୋଷ ଉପରେ ଯୁବକଟିଏ ଉଦାସ ଚାହାଣୀରେ ବସିଛି, ତା ଦୃଷ୍ଟି ଯାହା ଉପରେ ନିବଦ୍ଧ ସେ ତା ପାଖରେ ଏକ ରହସ୍ୟମୟୀ । ତା ରହସ୍ୟର ମାୟା ସୃଷ୍ଟି କରି ଯୁବକକୁ ମୋହାବିଷ୍ଟ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ସେ ଯେପରି ନିଃଶେଷ କରି ଦେଇଛି । ସେହି ପୋଷାକ, ଅବିନାଶ ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତରେ ଯାହା ଦେଖିଥିଲା; ସେଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଅଦଳ ବଦଳ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ରାତି ଅତିବାହିତ ହେବା ପରେ ତା ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଏଠାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରା ହୋଇଛି । ଅଧରାତ୍ରରେ ଯାହାର ଆଗମନ କଳ୍ପନା କରି ସେ ଉଠି ବସିଲା, ସେ ସେଇ

ଦୁସ୍ପ୍ୟରମଣୀ । ଅବିନାଶର ସନ୍ଧାନୀ ଦୃଷ୍ଟି 'ରହସ୍ୟମୟୀର' ନେଳୀ ଚଷମା ଉପରେ ପ୍ରତିହତ ହୋଇ ଫେରି ଆସିଲା ।

ଓହୋ ! ଉଇଠା ବନରେ ବନ୍ଧୁକର ଠେଠେହେଇ ନାରଖାର ହୋଇ ଗଲାଣି...ଚୁ...ଚୁ... ! ମଣିବାଲା ନିଶ୍ଚୟ ମତେ ଅଭିସମ୍ପାତ କରନ୍ତି । ଏ ଉଦାସ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନୂତନ ଶିକାରର ଆଶା ଛାଡ଼ ବନ୍ଧୁ ! ପ୍ରେମର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏ ଗୃହାଣୀର ମୂଲ୍ୟ ଥାଏ, ମହତ୍ତ୍ୱ ବି ରହେ; ଏଠି ଏସବୁ ନିରର୍ଥକ...ମୂଲ୍ୟହୀନ !

ଗୋଟାଏ ଶୁଖିଲା ହସ ହସିଲା ଅବିନାଶ ।

ତମକୁ କଣ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିବି ଭାବି ପାରୁନି । ହର ହାଇନେସ ମାନନୀୟା କି ଦେବୀଜି ? ଯାହାହେଉ ମଣିବାଲା ପ୍ରତି ତମର ସହଜାତ ହିଂସା ଥିଲା ପରି ମନେହୁଏ ! ଜାଣେ ନା କେତେଦୂର ତା ସହିତ ତମର ବନ୍ଧୁତା ଅଛି ?

ପ୍ରେମିକ ଛଡ଼ା ଏ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ନ ଥାଏ ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ଏଁ, ଏପରି ଚମକି ଉଠୁଚ କାହିଁକି ? ତମ ନାଁଟା ସମ୍ବୋଧନ କଲି ବୋଲି ! ବାସ୍ତବିକ ମଣିବାଲା ତମକୁ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ କରିଛି, ତାର ମୋହିନୀ ଶକ୍ତିକୁ ମୁଁ ତାରିଫ କରୁଚି । ତମେ ଯେପରି ମୋ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଛ ଯେ କୌଣସି ନାରୀ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିବା କଥା ! କିନ୍ତୁ ଏ ନେଳୀ ଚଷମା ତଳେ ମଣିବାଲାର ଭ୍ରୂ ବିଳାସ ନାହିଁ କି ଏ କଳାପଟି ତଳେ ଓଠର ସେ ମୃଦୁ ସ୍ପନ୍ଦନ ନାହିଁ । ସେ ତୃଷିତ ଗୃହାଣୀ ଆଉ ଅନୁରକ୍ତ ଓଷ୍ଠ ତମକୁ ହତାଶ କରିବ ବନ୍ଧୁ ! କିନ୍ତୁ ତମ ପରି ପ୍ରିୟତମ ସବୁ ନାରୀର ଯେ ଏକାନ୍ତ କାମ୍ୟ ମୁଁ ମାନୁଚି—

ଏ ଗମ୍ଭୀରରେ ଖୁବ୍ ଗୃଷ ଥିଲା ପରି ମନେହୁଏ—

ନ ଥିଲେ ତମ ପରି ରସିକଙ୍କୁ ଫାନ୍ଦରେ ପକେଇବା ଆମ ପକ୍ଷେ ସହଜ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ହୁଁ...ରସିକର ଝୁଙ୍କ୍ ହେଇଗଲା । ଏଥର ଜିଜ୍ଞାସୁମାନ ଶୁଭଦା ମିଃ ମାନସିଂ କହନ୍ତୁ ! ଶଶିନଠାରୁ ସବୁ ଶୁଣିଲା ପରେ ତମର ଏ ନୂତନ ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ନୁହେଁ ? କିନ୍ତୁ ରଜନୀ ମହାନ୍ତିର ପ୍ରକୃତ ରୂପ ଜାଣିଲା ପରେ କି ଷ୍ଟେପ୍ ନେବାକୁ ବସିଚ ?

କଠିନ ଗୋଟାଏ ଗୁଲବାଜ୍, ଜ୍ୟୋତିଷୀ । ତା କଥାକୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ

କିନ୍ତୁ ତା ସାଥିରେ ଥରେ ଯିଏ ଖେଳିଲ ସେ ଫସିଗ । ତମେ ବି ସେଥିରୁ ବାଦ ଯାଇ ନଥିବ କେବଳ ବିଶ୍ୱାସ । ଆମକୁ ଧରେଇ ଦେଇଁ ପୁରସ୍କାରଟି ପାଇବ, ସେଥିରୁ ଗୋଟାଏ ଅଂଶ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଦାବୀ କରିଥିବ । ଯାହାହେଉ ରଜନୀ ବାବୁ ତା ଠାରୁ ଯେଉଁ ଫଏଦା ଉଠେଇ ଥିଲ ତାର ପ୍ରତିଦାନ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ନେବ ।

ରଜନୀବାବୁ ବିଷୟରେ ତୁମେ ଯେପରି ଅନେକ କିଛି ଜାଣିଚ ମନେହୁଏ—

ତମ ପରି ଗୁଇନ୍ଦା ଦେବଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ନିଶ୍ଚୟ ବେଶୀ । ସେମାନଙ୍କ ଅର୍ଥଲୁବ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟି କେବେହେଲେ ହେଲେ ନିରୀହ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷମାନଙ୍କୁ ଶାପମୁକ୍ତ କରେନା । ଅସ୍ତ୍ରବଳର ଜୋରରେ ଅପ୍ରାକୃତିକ ଉପାୟରେ ଯେଉଁମାନେ ପର ଧନ ଅପହରଣ କରି, ପରର ରକ୍ତ ଶୋଷି ଗଡ଼ାପାହାଡ଼ କରି ମାଲିକ ହୋଇ ବସନ୍ତି ସେଇମାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହେବା ପାଇଁ ତମେମାନେ ସବୁବେଳେ ବ୍ୟାକୁଳ । ଗ୍ରେସ 'ବଜାରରେ ଗୁବୁକ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପ୍ରାପ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ତମେମାନେ କର ମର୍ଦ୍ଦନ କରି, ଉଲ୍‌ଗୁଣ୍ଡି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଅଜୀବନ ପେଶା, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ହସି କଥା କୁହ । ପୋଲିସ ରାଜ୍ୟର ତମେମାନେ ଦ୍ୱାରପାଳ । ମିଛ ଭ୍ରମଣ ଥୋଇ, ସରକାରଠୁ ବାହାବା ନେବାରେ ତମେ ସବୁ ଧୁରନ୍ଧର । ଯେଉଁମାନେ ଏ ସବୁ ପାଇଁ ବିପ୍ଳବ କରିବେ, ତମମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେମାନେ କ୍ରିମିନାଲ ! **I hate your scandal sociely !** ଆଜି ଦେଶର ଅବସ୍ଥା ପାଇଁ ତମ ପରି ତୋଷାମୋଦକାରୀମାନେହିଁ ଦାୟୀ । ଯାହାଙ୍କୁ ଦସ୍ୟୁ ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ଅଶ୍ଳୀଳ ଭଙ୍ଗିରେ ଶାସନ କରିବାକୁ ବସିଚ, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଖଳ ତମେମାନେ । ଭବିଷ୍ୟତ ଏ ସବୁର ନିଶ୍ଚୟ ବିଚାର କରିବ…

Too socialistic !

ଫଣିଶ୍ୱର ଶତସହସ୍ର ହିଂସ୍ର ଫଣାଘାତରେ ଅବିନାଶଙ୍କ ମନ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହୋଇଥିଲେ ହେଁ ଏତିକ ଟିପଣୀ ଦେବାକୁ ସେ ଭୁଲିଲେ ନାହିଁ । ଏତିକିବେଳେ ବ ହାରେ କାହାର ପଦଶବ୍ଦ ଶୁଣି ବସୁନ୍ଧାପ୍ରି କାହିଁ ଭିତରକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେବା ମତେ ଅବିନାଶ ତା ଆଡ଼କୁ ଅନାଇଲେ । ଷାଣ୍ଢ଼ ଚରଟି ନୀରବରେ ଭଣ ଉନ୍ନ ନିଷ୍କ୍ରାନ୍ତ ହେବାକୁ ଯୁବକଟି ସାମାନ୍ୟ ହସି କହିଲା, ଗୋଟାଏ ସୁସମ୍ବାଦ ଅବିନାଶ ବାବୁ ! ତମର ପୂଜ୍ୟ, ଦେବୋପମ ସନ୍ତୁ ଜ୍ଞ ରଜନୀକାନ୍ତ ମହାନ୍ତି ଆମ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ।

ଅବିନାଶ ଅସ୍ପଷ୍ଟିରେ ଯୁବକଟିକୁ ଅନେଇ ରହିଲେ ।

ଅଧଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ମୁଖ ନିଃସୃତ ବୟାନ ତମେ ଶୁଣି ପାରିବ ମି. ମାନସିଂ ! କିନ୍ତୁ ଦେଖ ବନ୍ଧୁ, ଆମ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଘଟିଲେ ଶାସ୍ତିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବ ବୋଲି ଆଶାକରେ···

ଏଥରକ ବିଦାୟ ବନ୍ଧୁ ! ଏ ବୋଧେ ଶେଷ ଦେଖା ! ତମ ସଭ୍ୟ ଦୁନିଆର ଆଲୋକିତ ରାଜପଥ ଉପରେ ଯଦି ପୁଣି କେବେ ଦେଖା ହୁଏ, ଭୁଲିଯିବ ନାହିଁ । ମଣିବନ୍ଧକୁ ମୋର ଆନ୍ତରିକ ଶୁଭେଚ୍ଛା—ଗୁଡ୍ ବାଇ !!

ଅବିନାଶ ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ରହସ୍ୟମୟୀଟି ତା ଦୃଷ୍ଟି ପଥରୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଗଲା । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଘରର ସୁଦୃଢ଼ କବାଟଟି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ମହମ ବତିଟି ଜଳି ଜଳି ଶେଷ ହେଉଥାଏ ।

ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଆଖିରୁ କଳା କନାର ପଟିଟି ଖୋଲି ନିଆ ହେବା ପରେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ନାରୀ ମୂର୍ତ୍ତି ସୁଟ୍ ପିନ୍ଧି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଏ ମୂର୍ତ୍ତି ସହିତ ସେ ସୁପରିଚିତ । ମହମବତୀର କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକ

ଶିଶା ପ୍ରଶସ୍ତ ଘରଟିକୁ ଝାଡ଼ିର ସମ୍ମୋହନରେ ଆଲୋକିତ କରୁଛି । ଘରଟିର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଦୁଇଟି ଅନୁଚର ଦଳପତିଙ୍କ ହୁକୁମ ଅପେକ୍ଷାରେ ସବୁବେଳେ ସଜାଗ । ରଜନୀବାବୁ ଏକ ଚେୟାର ଉପରେ ବସି ନିସ୍ତବ୍ଧ ଭାବରେ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି ।

ଅଭିବାଦନ ଜଣାଉଛୁ ରଜନୀବାବୁ ! ସ୍ୱଦେଶ ଓ ବିଦେଶର ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଭାବରେ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରିଥିବା ରଜନୀକାନ୍ତ ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ ଏ ସଙ୍ଘର ଦଳର ନେତା ଭାବରେ ପ୍ରଥମେ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଉଛି ।

ହଁ, ଆଗେ କେଉଁଟି ଜରୁରୀ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ହେଲେ ପରେ ଅନ୍ୟ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା କରାଯିବ । ଆମ ପଛରେ ଗୁଇନ୍ଦା ଲଗେଇବା ମୂଳରେ ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି ?

ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ନୀରବ ରହିବା ଦେଖି ନେତାଟି ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ହସ ହସି ପୁଣି କହିଲେ, ଚୁପ୍ ରହିଲେ ଚଳିବନି ମି: ମହାନ୍ତି । ଭଦ୍ରଭାବରେ କଥାର ଉତ୍ତର ନ ମିଳିଲେ ଅଭଦ୍ର ପନ୍ଥାର ଆଶ୍ରୟ ନେବାକୁ ବାଧ ହେବୁ… ଅଳ୍ପ ଦିନରେ ଆପଣଙ୍କର ଯେଉଁ ହୀରା ହାର ଓ ତାଠୁ ବଳି ମୂଲ୍ୟବାନ ଦଲିଲ ଚୋରି ଗଲା ତାକୁ କିଏ ନେଇଛି ?

ମୋତେ ଏପରି ଜେରା କରିବା ମାନେ ? ରଜନୀବାବୁ ଦୃଢ଼ ନିର୍ଭୀକ ଭାବରେ ପ୍ରଶ୍ନକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇ କହିଲେ ।

ଶୁଣ ଜେରା ନୁହେଁ ମି: ମହାନ୍ତି ! ଆମର ଯେତିକି ତଥ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ସେତିକ ଆପଣଙ୍କଠୁ ଯେ କୌଣସି ମତେ ଆଦାୟ କରିବାକୁ ଆମେ ଦୃଢ଼-ପ୍ରତିଜ୍ଞ । ଆମେ ଜାଣୁ ଆମର ସନ୍ଦେହ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ଅନ୍ୟ କାହାଠୁ ମିଳି ପାରିବନି । ତେଣୁ ସଙ୍ଗୋପରେ ଆପଣଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛୁ । ହଁ ବୁଝିଲେ, ମୋ ହାତରେ ସମୟ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ !

ଚୋର କିଏ ମୁଁ ଜାଣିଥିଲେ ପୋଲିସକୁ ଖବର ଦେବା ଦରକାର ପଡ଼ ନଥାନ୍ତା—

ଦେଖନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ଓ୍ୱାରନିଂ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଉଛି । ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଠିକ୍ ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଯଦିଏ ଏ ଘରୁ ସେ ପାଖ ଗଲେ ଏ ଯୁବକର ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ମୁଁ କୁଣ୍ଠିତ ହେବିନି । କହନ୍ତୁ କିଏ ସେ ଲୋକ୍ ?

ମୁଁ କହୁଚି···ମୁଁ···

Shut up you liar···ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଦେହ ସ୍ପର୍ଶ କରି ବଜ୍ରର ବେଗରେ ଯୁବକଟି ଗର୍ଜ୍ଜନ କରି ଉଠିଲା । ରଜନୀବାବୁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ପୂରଣ କରି ନ ପାରି ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠିଲେ ।

ଏ ଏକ୍ସଲସରେ ଶାସ୍ତି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଭୋଗିବାକୁ ହୁଏ, ଏ କଥା ଟେପର ଗ୍ରିଲଷ୍ଟ ଏଣ୍ଡ କୋ: ପ୍ରୋପାଇଟରଙ୍କର ମତେ ବୁଝେ···ବିପିନ କିଏ ?

ମୋର ପରିଚିତ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ···

ମୁଁ ବିଶ୍ୱସ୍ତସୂତ୍ରରୁ ଖବର ପାଇଚି ଯେ ଆପଣ ତାକୁଇ ଚୋରି ଅପରାଧରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି—

ନା, ମୁଁ କେବଳ ତାକୁ ସନ୍ଦେହ କରିଥିଲି—

ପୋଲିସ ଆଗରେ ତା ନାଁ ପ୍ରକାଶ ନ କରିବା ମାନେ ?

ରଜନୀବାବୁ ନୀରବ ।

ଦେଖନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ ନୀରବତା ମାନେ ଆପଣଙ୍କ ଅଜ୍ଞତା ନୁହେଁ । ବାଧ ହୋଇ ଆମେ ଭାବି ନେବୁ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣ ସମର୍ଥନ କରୁଛନ୍ତି ।

ରଜନୀବାବୁ ପ୍ରାଶ୍ନିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନେଇଲେ !

ବେଶ, ବିପିନକୁ ଆପଣ ସନ୍ଦେହ କରନ୍ତି । ଯାର ନିଶ୍ଚୟ ଗୋଟାଏ ମଜଭୂତ କାରଣ ଥିବ, ଯାହାକୁ Strong back ground ଆଖ୍ୟା ଦିଆ ଯାଇପାରେ । ଚୋରି ଯାଇଥିବା ଡଉଲ ସହିତ ବିପିନର କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥ ଅଛି କି ?

ସେ ଡଉଲ ମୋର ନୁହେଁ—

କାହାର ?

ମୋର ଜଣେ ଆତ୍ମୀୟର—

ବିପିନ ସେ ଆତ୍ମୀୟ ନୁହନ୍ତି ତ ?

ରଜନୀବାବୁ ମଥା ଟେକି ଅନେଇ କହିଲେ, ନା —

ତେବେ ବିପିନ ସେ ଆତ୍ମୀୟକୁ କିପରି ଚିହ୍ନନ୍ତି ?

ହଁ ।

ଓହୋ ! ସେଇଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ଯେ ବିପିନ ସେ ଉଇଲ ହରଣଚାଲ କରି ପାରଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆସି ହାର ନେଲା କିପରି ? ଆପଣ କୁହନ୍ତି ବିପିନ ଛଡ଼ା ସେ ଗୁପ୍ତ ଆଲମାରୀ କଥା କେହି ଜାଣି ନଥିଲେ ?

ରଜନୀବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଅନେଇଲେ ତରୁଣୀଟି ମୁହଁକୁ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି ମିଃ ମହାନ୍ତି । ଏଇଟା ତ ପ୍ରଥମ ପଟ । ବିପିନର ବୟାନ ମଧ୍ୟ ଆମ ପାଖରେ ରହିଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ବୟାନ ସହିତ ନ ମିଳେ ତେବେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ହୁଏତ ଏଇଟି ଏମିତି ଆପଣଙ୍କୁ ଫସି ରହିବାକୁ ହେଇପାରେ···

ଯାହାହେଉ, ଆମେ ଯେତେ ଦୂର ଜାଣୁ, ବିପିନ ଆପଣଙ୍କର ବିଶିଷ୍ଟ ବନ୍ଧୁ, ଉପଦେଷ୍ଟା ଆଉ ପରଧନ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିବା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ସହକାରୀ । ଏଇ ବିପିନହିଁ ଅଛି ଆମର ଆଲୋଚ୍ୟ ବିଷୟ । ବିପିନବାବୁଙ୍କର ବୟାନରୁ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛୁ ନରେନ୍ଦ୍ର ରାୟ ନାମକ ଏକ ଶିଳ୍ପପତି ତାଙ୍କ ନାଁରେ ସେ ଉଇଲ କରି ଦେଇଥିଲେ, ସତ କି ?

ରଜନୀବାବୁ ନୀରବ ।

ନରେନ୍ଦ୍ର ରାୟକୁ ଆପଣ କିପରି ଜାଣନ୍ତି ?

ହଁ ।

ସେ ନିଜେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖେ ସେ ଉଇଲ ରଖିଥିଲେ ?

ହଁ ।

ମିଥ୍ୟା କହି ଏଠୁ କେହି କେବେ ହାଲ୍ଲ ପାଇନି ! ଆଖିରେ ନେଳୀ ଚଷମା ନ ଥିଲେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣା ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ଦନ୍ତୁରନଣୀଟିର ହିଂସ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ସ୍ୱରରେ କପଟ ଜାଲ ଜଟିଛି ।

ନରେନ୍ଦ୍ର ଏବେ ବଞ୍ଚିଛି କି ନାହିଁ ?

ସେ ମଲାଣି ।

ସେ ଉଇଲର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ତା ଝିଅ ଅଛି କି ନାହିଁ ?

ନାଁ ।

ଚମତ୍କାର ! ନରେନ୍ଦ୍ର ଆଜ ତା ଝିଅକୁ ଜୀବନରେ ଶେଷ କରି ଉଇଲସ୍ଥ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମାରି ନେବାର ବେଶ୍ କୌଶଳ ଖଞ୍ଜିଛି ! ଆଜ ଏ ସବୁର ମଧ୍ୟସ୍ଥି ହେଉଛି ବିପିନ !

ଅଚ୍ଛା...ବିପିନ ଆପଣଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛନ୍ନ କରିବାକୁ କାହିଁକି ବସିଛି ?

ମୋ ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେ ଅଭିଜ୍ଞ । ଗୋଟାଏ ଫର୍ମସରେ ସେ ରାଜି ନହେବାରୁ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ କାରସାଜି କରୁଛି ।

ସେ ଫର୍ମସ ଅମକୁ ଜଣା । ନରେନ୍ଦ୍ରକୁ ସର୍ବସ୍ୱାନ୍ତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିବାରୁ ତାର ଯାହା ପ୍ରାପ୍ୟ, ତାକୁ ନ ଦେଇ ସବୁ ପେଟରେ ପକେଇଛି । ସେଇଥିପାଇଁ—ଅଚ୍ଛା, ସେ ଉଇଲର ଆଉ କେହି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଛନ୍ତି କି ?"

ନା—

ବିପିନ କାହିଁକି ସେ ଉଇଲ ନେବାକୁ ବସିଥିଲା ?

ମୁଁ ଜାଣେନା—

ସୁତଜ୍ଞତ !

ପଲକ ମାତ୍ରେ ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ଯୁବକ ଆସି ହାତରେ ଗୁରୁଡ଼ାଏ ଧରି ଛିଡ଼ା ହେଲା ।

ଏଥର କହନ୍ତୁ ମି. ମହାନ୍ତି ! ୧୬୧ । ୧-ଏ, ମ୍ୟାଙ୍ଗୋଲେନ୍, କଲିକତାରେ ଆପଣଙ୍କ କେହି ରହନ୍ତି କି ?

ହଁ, ମୋର ଜଣେ ଆତ୍ମୀୟା ।

କଲିକତାସ୍ଥ ଆପଣଙ୍କ ବାସଭବନରେ ତାକୁ ନରଖି ଦୂରରେ ରଖିବା ମନେ ?

ତାଙ୍କୁ ସାମାନ୍ୟ କିଛି ଖର୍ଚ୍ଚ ଯୋଗାଇବା ଛଡ଼ା ତା ସହିତ ମୋର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନଥାଏ ।

ତା ନାଁ ?

ସରଳା ।

ସେ ନରେନ୍ଦ୍ରବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ପାରନ୍ତି କି ?

ନା—

ଲେକମାସେ ସୁରଜିତ୍ ଚମକି ଯାଇ ଚାବୁକ ପ୍ରହାର କଲେ । ରଜନୀ ମହାନ୍ତି-ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ।

ବଦମାସ୍ । ସଭ୍ୟ ସମାଜର ତମେମାନେ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଭଦ୍ରଲୋକ । ହା-ହା- ହା- ନଗରର ଖାଣ୍ଟି ତମେମାନେ··· ତମକୁ ସବୁ ଜବଦ୍ କରିବା ପାଇଁ ଦେଶର ଚାରିଆଡ଼େ ଏଇପରି ଦଳ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ନରେନ୍ଦ୍ରର ସ୍ତ୍ରୀକୁ କୌଣସି ଏକ ଅପରିଚ୍ଛନ୍ନ ଘରେ ବନ୍ଦୀ କରି, କୌଶଳରେ ହୀରା ହାର ତାଠୁ ମାରି ଆଣି ତା ମିଲ୍‌ର ଏକଚ୍ଛତ୍ର ମାଲିକ ହେବାର ଯେଉଁ ଅଭିଳାଷ, ତା ଆଉ ବେଶି ଦିନ ନୁହେଁ । ସୁରଜିତ୍! ସବୁ କାଗଜ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛ ?

ସୁରଜିତ୍ କକ୍ଷାନ୍ତର ହୋଇ ଏକ ଫାଇଲ ସହ ପୁଣି ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଆପଣଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ଦେଇ ଆପଣଙ୍କ କୋମଳ ଅଙ୍ଗରେ ଚାବୁକର ଚୁମ୍ବନ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନା । ଏ ଷ୍ଟେଟମେଣ୍ଟଟି ପଢ଼ି ଯା' ତଳେ ସୁନା' ପୁଅ ପରି ଦସ୍ତଖତ କରିଦେବା ପରେ ଆପଣଙ୍କୁ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ବ୍ରହ୍ମପୁରରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯିବ ।

ସୁରଜିତ ଫାଇଲଟି ନେଇ ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ଆଗରେ ରଖିଲେ । ରଜନୀବାବୁ ପଢୁ ପଢୁ ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଗଲା । ଭୟରେ ସେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲେ—

ନା-ନା- ଏସବୁ ମିଛ—ଏସବୁ ମିଛ—

ହା-ହା- ହା- ମିଛ ? ଏଥିଣି ଯାହା ସବୁ ବୟାନ ଦେଇଛ ଅବିକଳ ତାକୁ ନକଲ ପ୍ରୋପ୍ରାଇଟର ସାହେବ । ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ଏଥିଣି ଦୁଇଟି

ପନ୍ଥା । ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ଏଥିରେ ଦସ୍ତଖତ କରିବା ପରେ ଆପଣଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ଦିଆଯିବ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଦସ୍ତଖତ ନକଲେ ଚିରଦିନ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିବ—

ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ପ୍ରହରୀ ଆସି କହିଲା, ମା ! ଗର୍ଜନ୍ ପଳେଇଛି ।

ଏଁ ! ତମେ ସବୁ କଣ କରୁଚ ? ସୁରଜିତ, ଦେଖ ବନ୍ଦୀ ଯେପରି ପଳେଇ ନପାରେ—

ସୁରଜିତ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ ପାଖ ରୁମ୍‌କୁ ଆସି ଦେଖିଲା, ପ୍ରକୃତରେ ବନ୍ଦୀ ପଳେଇଛି । କିନ୍ତୁ ଗୃହପାଖେ କେଉଁଠି ହେଲେ ରାସ୍ତା ନାହିଁ କି ଖିଡ଼କି ଭାଙ୍ଗି ପଳେଇବା ମଧ୍ୟ ସହଜ ନୁହେଁ । ସେ ଉପରକୁ ଅନେଇ ଦେଲା ମାତ୍ରେ ଦେଖିଲା ଭେଣ୍ଟିଲେଟର କାଚଟି ଭଙ୍ଗା ହୋଇଛି । ଭେଣ୍ଟିଲେଟର କାଚଟି ବାହାରିଗଲେ ସହଜେ ଛାତ ଉପରକୁ ଯାଇ ହେବ । ସୁରଜିତ ରୁମ୍ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସି ଛାତ ଉପରକୁ ଆସିଲା । ଦୁଇଜଣ ଅନୁଚରଙ୍କୁ ରଜତ କାକୁ ପାଖେ ରଖିଦେଇ ଦସ୍ୟୁରମଣୀଟି ମଧ୍ୟ ସୁରଜିତ ପଛେ ପଛେ ଆସିଲେ ।

ପ୍ରକାଣ୍ଡ କୋଠାର ଛାତ ଓ ଭଙ୍ଗା ରୁମ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଭଲ କରି ଖୋଜି କୌଣସିଠାରେ ଅଭିନାଶକୁ ନପାଇ ଦୁହେଁ ଫେରି ଆସୁ ଆସୁ ହଠାତ୍ ସୁରଜିତର ଦୃଷ୍ଟି ଟାଣିହୋଇଗଲା ଅଦୂରସ୍ଥ ଗଛ ମୂଳ ତଳକୁ । ଗଛ ମୂଳ ତଳେ ସୁରଜିତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖିଲା ଗୋଟିଏ ଛାଇ ଯେପରି କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଅପସରି ଯାଉଛି ।

ସୁରଜିତ ପିସ୍ତଲ ଉଠେଇ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଠିକ୍ କରୁ କରୁ ଦସ୍ୟୁରମଣୀ ପଛ ପଟୁ ଆସି ସୁରଜିତ ହାତକୁ ଧରି ପକେଇ କହିଲା, ନା, ତାକୁ ମାରି ଆମର କୌଣସି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଯେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପୋଲିସକୁ ଖବର ଦେବ—

ତା ଆଗରୁ ଆମକୁ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଅଣ୍ଡା କାହାରକୁ ଯାଉଛି । ତମେ ସବୁ ଶୀଘ୍ର ହୋଇଯାଅ···କହି ଛାତରୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଓହ୍ଲେଇ ଆସିଲେ ରହସ୍ୟମୟୀ ନାରୀଟି । ସୁରଜିତ କିନ୍ତୁ କିଛି ନପାଇ ଅସ୍ଥିରରେ ଅନୁଧାବନ କଲା ।

ସୁରଜିତଙ୍କର ଅନୁମାନ ଅନୁଯାୟୀ ସେଇ ରାତିର ଶେଷ ପ୍ରହରରେ ପୋଲିସ ଆସି ଗୋପାଳପୁରର ସେ ଅଡ୍ଡା ସ୍ଥାନଟି ଘେରାଉ କଲେ । ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ, ଜୀର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାସାଦଟିର ଉପର ମହଲାର ଏକ ରୁମ୍‌ରେ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାରିକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ ପୋଲିସ ।

ଠିକ୍ ସେଇ ଭୋରରେ ବ୍ରହ୍ମପୁରର ହିଲଷ୍ଟୋ ଏଣ୍ଡ କୋ: ଫଟକ ଭିତରେ ଏକ ହୃଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ ଗଢ଼ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଗୋଟିଏ ସୁଟ୍ ପିନ୍ଧା ଲୋକ ପ୍ରବେଶ କଲା । ବାରଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଉଠିବା ପୂର୍ବରୁ ଦାରୁଆନଟି ଆସି ପଚାରିବାରୁ ସେ ତାଠୁ କ'ଣ ବୁଝି ଫେରି ଆସିଲା । ତାପରେ ମେନ୍ ରୋଡ଼ରୁ ରିକ୍ସାଟିଏ ଧରି ଷ୍ଟେସନ ଅଭିମୁଖେ ଆସିଲା । ଷ୍ଟେସନ ରୋଡ଼ରେ ଥିବା 'ପାରାଡ଼ାଇଜ୍' ହୋଟେଲରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ରିକ୍ସାରେ ତାକୁ କିଏ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲା, ଭଦ୍ରଲୋକଟି ହୋଟେଲ ଭିତରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯିବା ପରେ ଅନୁଗାମୀଟି ଫେରି ଆସିଲା । ସେ କେହି ନୁହେଁ—ସେ ଆମ ପରିଚିତ ରବିନ ପଟ୍ଟନାୟକ ।

ଦିବା ଭୋଜନ ପରେ ପୁଣି ଯାଇଁ ରବିନ ଯେତେବେଳେ ସେହି ହୋଟେଲରେ ଉକ୍ତ ଲୋକଟିର ସନ୍ଧାନ ନେଲା, ସେ ତା ରୁମ୍‌ରେହିଁ ଥିଲା । ହୋଟେଲ ରେଜିଷ୍ଟରରେ ସେ ତା ନାଁ ଲେଖିଥିଲା ଶ୍ରୀଚରଣ ସିଂ । ତାକୁ କେହି ଖୋଜୁଛି ଶୁଣି ପ୍ରଥମେ ସେ ଅସ୍ଥିର ହେଲା । ତାପରେ, ବାହାରକୁ ଆସି ଯେତେବେଳେ ରବିନକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖିଲା ତା ଆଶଙ୍କା କେତେକାଂଶରେ କଟିଗଲା । ପାଖକୁ ଆସି ପଚାରିଲା, ମତେ ଚାହାଁନ୍ତି ?

ଆଜ୍ଞା !

ଆପଣଙ୍କ ପରିଚୟ ଜାଣି ପାରେ କି ?

ମତେ ଜଣେ ଅଂଶୀଦାର ବନ୍ଧୁ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରନ୍ତି,
I may be of some service to you—

ତେବେ ଆସନ୍ତୁ ଭିତରକୁ ।

ରୁମ୍ ଭିତରେ ବିପିନ ବସିବା ପରେ ଭଦ୍ରଲୋକଟି କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ନିକଟସ୍ଥ ଚଉକିରେ ଆସି ବସିଲେ ।

କହନ୍ତୁ, କି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ମତେ କରିପାରନ୍ତି ?

ଦେଖନ୍ତୁ, ମୋ ଦୃଷ୍ଟି ଶକ୍ତିରେ ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଗୋଳମାଳ ନଥାଏ, ମୋ ଅବଧାରଣା ପ୍ରାୟ ଠିକ୍ । ଆଉ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ୱାସ ମୋ ଦୃଷ୍ଟି **cent percent correct !**

ଓଃ, ବିଷୟଟା କହନ୍ତୁ…ଆଗ୍ରହ ବିଶେଷରେ ଭଦ୍ରଲୋକଟି ବିପିନ ମୁହଁକୁ ଅନେଇ ରହିଲେ ।

ଯଦି କହିଲେ ଆପଣ କିଏ ମୁଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣିନି । ତେବେ ଆପଣ ଯେ ରଞ୍ଜନ ବାବୁଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ପର୍କରେ interested—

ମାନୁଚି, କିନ୍ତୁ…

ଆପଣ ପଚାରି ପାରନ୍ତି ମୁଁ ଏ ସବୁ କିପରି ଜାଣିଲି ? ଟିକେ ରହି ପୁଣି କହିଲା ବିପିନ, ଆଜ ସଞ୍ଜ ବେଳୁ ଆପଣ ଛିଲଣି ଏଣ୍ଡ କୋ: ଅଫିସ ସାମ୍ନାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ରଞ୍ଜନ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନପାଇ ହତାଶରେ ଫେରିଲେ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ହୋଟେଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲି ।

ଓହୋ…ବିଷୟଟି ବେଶ୍ ଇଣ୍ଟରେଷ୍ଟିଂ । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ଅନୁମାନରେ ଟିକେ ଭୁଲ ରହିଗଲା । ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ…ହଁ—ହଁ ଠିକ୍ କଥାର ମୋଡ଼ ବଦଳାଇ ଭଦ୍ରଲୋକଟି କହିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଆମ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ସୂତ୍ରପାତ ହେଲାଣି, ସେତେବେଳେ କୌଣସି କଥାକୁ ସନ୍ଦେହରେ ରଖିବା ଅନୁଚିତ । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥ ଥାଏ—

ମୋର ମନେହୁଏ ଆମ ବ୍ୟବସାୟରେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଧୁରନ୍ଧର । ଆମ ବ୍ୟବସାୟ ଏକେଇ ଧରଣର ହୋଇ ପାରିଥାଏ ..ତାହା ହେଉ, କିନ୍ତୁ

ଆପଣ ଜାଣିବା ଉଚିତ ମୋ ବ୍ୟବସାୟ ହେଉଛି Sale of words. ଯାହାର କି ଗୋଟାଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅର୍ଥନୈତିକ ମୂଲ୍ୟ ଅଛି···

ବାସ୍ତବିକ ଆପଣ ବିଚକ୍ଷଣ ! ଆପଣଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର ବିନିଯୋଗ ହୋଇ ପାରିଲେ ଲୁହାରୁ ସୁନାର ଅଣ୍ଡା ଆମଦାନି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରନ୍ତା । ବେଶ, ଆପଣଙ୍କ ସହିତରେ ରାଜି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ—

ଆଗେ ଦେଖନ୍ତୁ ମୋର ଅନୁମାନ ଠିକ୍ କି ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ ରଜନୀ ବାବୁ ଆପଣଙ୍କ ପୁତ୍ରପୁତ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ, ଅସଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଲେଡ଼ି ଟାଇପିଷ୍ଟ୍ ମଣିବାଲା, ଯିଏ କି କେତେଦିନ ହେବ ଛୁଟିରେ ଅଛି ।

ରଚ୍ଛିମାନ ଆପଣ କିଛି କହିଲେ—

ଏଥର କି ବୁଝିଲେ ଆପଣ କଣ କହୁଛନ୍ତି ? ବିପିନ ଟର୍ଫାକ ଗୃହାଣୀରେ ଭଦ୍ରଲୋକଟିକୁ ଅନେଇ ରହିଲା ।

ମୋର ମନେହୁଏ ମଣିବାଲା ଉପରେ ଆପଣ ଗୋଟାଏ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଛନ୍ତି ।

Really, you are an expert seller of otherman's secret—

ଯାହା କହି ପାରନ୍ତି ! ପୋଲିସ ଏବଂ ଗୋଇନ୍ଦାଙ୍କ ସିକ୍ରେଟ୍ ଜାଣିବାରୁ ମତେ ମିନିଟିଏ ବି ଲାଗିବନି । ମୋର ତଥ୍ୟ ଆପଣଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ବୋଧେ ଗୋଟାଏ ସ୍ୱୀସ୍ ହାର ନିକଟରେ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କର ହେୱି ଯାଉଛି—

ଏଁ, ସ୍ୱୀସର ହାର ?

ହଁ, ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କଣ ଅଛି ? ରଜନୀବାବୁ ଜଣେ ସୁଚତୁର କୌଶଳୀ । ଆଜି ସକାଳୁ ଆପଣ ଆସିଲା ପରର ଘଟଣାର ଖୁବ୍ ଡେଭ୍‌ଲପ ହେଉଛି । ରଜନୀବାବୁ କଲିକତାରୁ ଫେରି ଗୋପାଳପୁର ଗାଙ୍ଗ୍ ଜାଲରେ ପଡ଼ିଲେ । ଏଇ ଭଲଟି କ୍ୱାଷ୍ଟ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ଡିଟେକ୍ଟିଭ ମଧ୍ୟ ହନ୍ତସନ୍ତ ହେଉଥିଲେ । ଖୁବ୍ ଧୂର୍ତ୍ତ ସେମାନେ । ଗତ ରାତ୍ରରେ ପୋଲିସ

ତାଙ୍କ ଆଡ୍ଡା ସ୍ଥାନ ସେସ୍ଥାନ କରି ଅଚେତ ଅବସ୍ଥାରେ ରଜତ ବାବୁଙ୍କୁ ପାଇଲେ ।

ତା'ପରେ ?

ରଜତବାବୁ ଅସୁସ୍ଥ । ପୋଲିସ ସେ ଦଳର ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଆରେଷ୍ଟ କରି ଦସ୍ୟୁଦଳ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରୁଛି ।

ଅଚ୍ଛା, ଆପଣ ତେବେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଖବର ରଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁର ଫାଏଦା ଆପଣ ନ ଉଠେଇ କାହିଁକି ଯେ ଅଲଗା ରହୁଛନ୍ତି ବୁଝି ହେଉନି । ଆପଣଙ୍କ ଉପକାର ପାଇଁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ । ହଁ ଆପଣଙ୍କ ମୂଲ୍ୟଟା ଯେ କହିଲେ ନାହିଁ ?

ବିପିନ କିଛି ନ କହି ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା ପେନସିଲଟି ଉଠେଇ ଖଣ୍ଡେ କାଗଜ ଉପରେ ଚାରି ଅଙ୍କ ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ଅଙ୍କ ଲେଖିଦେଲା ।

ହୁଁ ଠିକ । ଠିକ ଆଠଟାରେ ଏ ପାର୍କ ପାଖରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବ ।

ଧନ୍ୟବାଦ କହି ବିପିନ ଉଠିଲା । ଦୁଆର ମୁହଁରୁ ଫେରି ଆସି ପୁଣି କହିଲା, ସବୁ ପେମେଣ୍ଟ ଯେପରି କ୍ୟାସ୍ ହୁଏ ମହାଶୟ ! ଏଇଟା ଖୁବ ଜରୁରୀ !

ଅଚ୍ଛା, ଅଚ୍ଛା !

ବିପିନ ବାହାରି ଆସିବା ପରେ ଲୋକଟିର ନିର୍ଲିପ୍ତ ମୁହଁରେ ଉଦ୍ଭବ ଏକ ଭୀଷଣ ହସ ଫୁଟି ମଉଳି ଗଲା ।

ସେଇ ସଂଧ୍ୟା ଅଟଟା । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ବିପିନ ପହଞ୍ଚି ସେ ଲୋକଟିକୁ ଦେଖିଲେ । ପଚାରିଲୁ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ବାହାର କରି କହିଲା, ଆପଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ତୋ ?

ସେ ବିଷୟରେ ମତେ ଆଉ ଶିଖେଇବାକୁ ହବନି ମହାଶୟ ! ନାଥନ୍ତୁ, ଗଣି ନାଥନ୍ତୁ । କହି ବାଡ଼ାଏ ଗଡ଼େ ହଙ୍କିଆ ନୋଟ ବିପିନ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲା ।

ବିପିନ ଟିକେ ଇତଃସ୍ତତଃ ହେଇ ଗଣିସାର ହାତରେ ଧରିଥିବା କାଗଜଟି ବଢ଼େଇ ଦେଇ କହିଲା, ନାଥନ୍ତୁ ମଣିବାବୁର କଲିକତା ଠିକଣା । ଏଠି ତା ମା ମଧ ଅଛି ।

ମା ?

ହଁ, ସେ ଗୋଟିଏ ଇତିହାସ । ସେସବୁ ଆପଣଙ୍କ କାମରେ ଆସିବନି । କିନ୍ତୁ କ୍ଷମା କରିବେ, ପଗ୍ୱରି ପାରେକି ମଣିବାବୁ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର କି ଧରଣର ସ୍ୱାର୍ଥ ?

ଆପଣ ଅଳ୍ପେ ଅଳ୍ପେ ସେ ସବୁ ଜାଣିବେ । କିନ୍ତୁ ଏ ଠିକଣାରେ ଯଦି ନ ପାଏ—

ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବେ, ନଚେତ୍ ଫେରି ଆସିଲେ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ଅଫିସରେ ପାଇବେ । ଆଚ୍ଛା ନମସ୍କାର !

ବୁହେଁ ବିଦାୟ ହେଇଯିବା ପରେ ଭଦ୍ରଲୋକଟି ହଠାତ୍ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଇ ଗଲା । ବିପିନ ଅନ୍ଧାର ଅତିକ୍ରମ କରି ମେନ୍ ରୋଡ଼ ଆଲୁଅକୁ ବାହାରିଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପଛପଟୁ ଶକ୍ତ ଏକ ବଜ୍ରମୁଷ୍ଟି ଆସି ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କଲା । ସେଥିରେ ସେ ଜଗୁଡ଼ି ହେଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପକେଟରେ ହାତମାରି ଦେଖିଲା ନୋଟ ବିଡ଼ାଟି ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଇ ଯାଇଛି ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠି ପାଦେ ଆଗେଇଛି ଅଦୂରରେ ସେହି ହୋଟେଲ ଭିତରକୁ ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବାବୁଙ୍କୁ ପଶିବା ଦେଖି ପାର୍ଶ୍ୱ ପଛପଟ ରାସ୍ତାରେ ଚୁପି ଚୁପି ପଳେଇଲା ବିପିନ ପଟ୍ଟନାୟକ ।

କଲିକତାର ଏକ ଅଖ୍ୟାତ ଗଳି । ମେନ ରୋଡ଼ରୁ ସେଇ ଗଳିରେ କିଛିଦୂର ଗଲା ପରେ ଗୋଟିଏ ସୁଟ୍‌ପିନ୍ଧା ବଳିଷ୍ଠ ଲୋକ ଏକ ସାଧାରଣ ପକାଘର ଆଗରେ ଆସି ଛିଡ଼ା ହେଲା । ରାତରେ କଲିକତାର ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକର କୋଳାହଳ କମି ଆସିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗଳି ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଲୋକଟି ଘର ପଛପଟ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ ପରେ ସେଇ ଘର ଭିତରୁ ଯେପରି ନାରୀ କଣ୍ଠର ଏକ କରୁଣ ଚିତ୍କାର ଶୁଣାଗଲା, ସେଥିରେ ଯେକୌଣସି ଲୋକ ଭୟଭୀତ ହେବା କଥା । ଚିତ୍କାର ପରେ ପରେ କର୍କଶ ଗଳାର ଏକ କ୍ଷୀଣ ଅଟ୍ଟହାସ ଘରର ସ୍ତବ୍ଧ ପରିବେଶକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରି ଗୁମୁରି ଉଠିଲା । ରୁମ୍ ଭିତରେ ବତୀ ଜଳିବା ପରେ ଦେଖାଗଲା ରୂପସୀ ଯୁବତୀଟିଏ ଶଯ୍ୟା ଧାରରେ ଉଠି ବସି ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଦୁର୍ବୃତ୍ତ ଲୋକଟିକୁ ଭୀତ-ସନ୍ତ୍ରସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନେଇ ରହିଛି । ତାର ନିଦ୍ରାଳୁ ମୁହଁରେ ଆତଙ୍କର ଚିହ୍ନ ଫୁଟି ଉଠିଛି ।

ମିସ୍ ! ମତେ ଚିହ୍ନିବାରେ ବୋଧେ ଭୁଲ୍ କରୁନାହଁ ?

ଏଁ ତମେ ? ଖୁବ୍ ପଥଶ୍ରମ କରିଚ ଦେଖୁଚି—ଏ ଠିକଣା କିପରି ପାଇଲ ସର୍ଦ୍ଦାର ?

ବସ୍ତିବକ୍‌ରୁ ଗୋଟାଏ ଗୃହଁଲ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଚୁ, କିନ୍ତୁ ତୁ ମତେ ଧରେଇ ଯେଉଁ ସଂସାରର ଆୟୋଜନ କରି ସାରିଚୁ ତା ତୁ କରିପାରୁ, କିନ୍ତୁ ମୋର ପାଉଣାଟା ଯେପରି ମିଳିଯାଏ—

ପାଉଣା ?

ଓହୋ ! ତୁମେଇ କହିବାକୁ ହେବ ତା ହେଲେ ! ରଙ୍ଗଜାଠୁ ଯାହା ଲୁଟ କଲୁ, ତାର ଗନ୍ଧ ବି ମୁଁ ପାଇଲି ନାହିଁ । ସୁରଜିତକୁ ହାତ କରି ଖୁବ୍ ଫନ୍ଦା ବଠେଇଲୁ । ସେତକ ସ୍ୱାଧୀନତା ତତେ ଦେଇଥିବା ଫଳରେ ମୁଁ ଆଜ ବେଶ ଶିକ୍ଷାଟାଏ ପାଇଲି । ତେବେ ତୁ ଯେତକ ପଳେଇବୁ

ଫେଲେଇଚୁ, ଆଉ ତତେ ଫେଲେଇବାକୁ ହବନାହିଁ କି ମୁଁ ବି ଗୋଡ଼େଇବାକୁ ଚାହେଁନା । ଏତେ ବର୍ଷର ସ୍ଥିତି ଧାରା ଏପରି ଖଣ୍ଡ ହୋଇଯିବ ଜାଣିଥିଲେ ଚଢ଼େଇ ଚଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଯାଞ୍ଚ ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ଦେଇଥାନ୍ତି । ତେବେ କି କଣ ବୁଝେଇ କହିବ କି ହେବ ମୋ ସାଉଣାଠା କଣ ?

ଦେଖ ସର୍ଦ୍ଦାର ! ତମ ସହିତ ମୋର ଯେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧ, ତାହା ଏ ସଞ୍ଜ ଭିତରର ନୁହେଁ । ତମ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ମୋ ପୂର୍ବ ସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଆସିବାକୁ ଚାହେଁ, ତମ ସହିତ ଗୋଟାଏ ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ମୁଁ କରିପାରେ, କିନ୍ତୁ ତା ଏଠି ନୁହେଁ । ଦସ୍ୟୁକର ପାଟି କରନା । ଏଥିପାଇଁ ମତେ ଯେଉଁଟିକି ଭାଙ୍ଗିବ ମୁଁ ସହିପାରେ—

ଗୁରୁକୁ ଆଉ ଶିଖେଇବାକୁ ହବନି ଚିନ୍ତା ! ତୋ ବାପ ଭଇଲ କାଳରେ ତୁ ଯେ ରଙ୍ଗମହଲ ଅନୁସାର କରିଥିବା ସମସ୍ତ ସମସ୍ତ ଫେରି ଯାଉଚୁ ଟା ଜାଣିବାକୁ ମୋର ଆଉ ବାକି ନାହିଁ । ତୋ ଇଗଲ୍ ଅଡ୍ଭାଇଜର୍ ମୁହଁରୁ ସବୁ ଶୁଣିଚି ମୁଁ—କିନ୍ତୁ ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିବୁ ଏଠାକୁ ମୁଁ କିପରି ଆସିଲି, ନୁହେଁ ?

ମୁଁ ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହେଁନା । ତମେ କଣ ଚାହଁ ?

ରଙ୍ଗମହଲର ଗୁପ୍ତ ଆଲମାରୀ ଭିତରେ ଥିବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ହାରଟି ହେଲେ ମୁଁ ତୃପ୍ତ ରହିପାରେ—

ହୁଁ, ଚତୁର ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକମାନେ ବି କେତେବେଳେ ପାଗଳଙ୍କ ପରି କଥା କହନ୍ତି । ତରୁଣୀର କଣ୍ଠରେ ବିଦ୍ରୂପର ହସ ।

କହକର ତୋ ଗୁଲବାଜି…ମୁଁ ପାଗଳ ? କାହିଁ ସେ ହାର ?

ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ଖବର ପାଇଥିବ ଆଉ କାଗଜରେ ପଢ଼ିଥିବ ଯେ ସେଇଟି ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଚୋରି ହୋଇ ଯାଇଚି । ପୁଣି ସେଇଟିକୁ ତାଙ୍କର ଜଣେ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ଚୋରି କରିଚି—

ସେ ବନ୍ଧୁକୁ ବି ମୁଁ ଫିଙ୍ଗେ ଆଉ ଡାକେ, ପିଏ ନେଇଛି ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ମୋ ଆଗରେ ଭସ୍ମ ହୋଇଛି···ହା-ହା-ହା-ମିସ୍ ! ହୁସିଆର ! ଡକ୍ଟର ଲେଙ୍କେ ହାତ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ···ପିସ୍ତଲଟିକୁ ହାତରେ ଜୋରରେ ଖେଳାଇ ସର୍ଦ୍ଦାର ଗର୍ଜ୍ଜି ଉଠିଲା ।

ଦେଖ ସର୍ଦ୍ଦାର, ସେ ହାର ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ । ଆଉ ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ମୋ ପାଖରେ ବ୍ୟାସ୍ କିଛି ନାହିଁ । ମୁଁ ଯେତେବେ ଯାହା ଆଣିଛି, ସେ ସବୁ ରଫ୍ୟୁଜି, ଡିସପେନ୍ସରି ଆଉ ଦୁସ୍ଥାଶ୍ରମମାନଙ୍କୁ ଦାନ କରି ଦେଇଛି । ଏ କଥା ତମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣ । କିନ୍ତୁ ତମର ଉପକାର ମୁଁ ଜୀବନରେ ଭୁଲି ପାରିବିନି । ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଗୋଳମାଳ ବେଳେ ମୋ ବାପକୁ କୌଶଳରେ ହତ୍ୟାକରି, ପୁଣି ତମମାନଙ୍କ ହାତରୁ ରକ୍ଷା ମହାନ୍ତି ମତେ ଯେପରି ସମର୍ପଣ କରିଦେଲ, ସେ ଦୃଶ୍ୟ ଏବେ ବି ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଛି । ଏ କେଇଟି ବର୍ଷ ତମେ ମତେ କନ୍ୟା ପରି ପାଳି ଆସିଛ । ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ତମ ପାଖରେ ଋଣୀ ।

ଦେଖ୍ ଚମ୍ପା ! ହସାଉର ସ୍ୱାଦୁ ଆମେ କେବେ ବୁଝିନୁ । ସେ ସବୁ ଆମ ପାଖରେ କଚା ସ୍ୱପ୍ନ ପରି···ତା ପରେ ସେ ହଠାତ୍ କର୍କଶ ହୋଇ କହିଲା, ଏ ଆଲମିରାର ଚାବି କାହିଁ ?

ଚାବି ?

ମୋ କଟଦେଶ କୋଉଠେ ଖୋଜି ପାରୁନୁ ।

ତରୁଣୀଟି ଝଟକରେ ଚାବି ନେଇ ଆଲମିରା ଖୋଲି ଖୋଲି ଆଲମିରା ପାଖ ସୁଇଚଟିକୁ କୌଶଳରେ ଅଫ୍ କରି ଦେଲା । ଅନ୍ଧାରରେ କେହି କାହାକୁ ଦେଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସର୍ଦ୍ଦାର ସେଇ ଅନ୍ଧାରରେ ତରୁଣୀଟିକୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ କରୁ ସେ ଅନୁଭବ କଲା ଚାଇନିଜ୍ ଛୁରିକାଟିଏ ତା ପିଠିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଛି । ତାପରେ କୋମଳ କଣ୍ଠର ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା, ଏଥର ସର୍ଦ୍ଦାର କୋଉଠେ ସିଧା ରାସ୍ତା ଦେଖିବେ । march on devil···ହୁସିଆର

ଖୋଲିଅନ୍ତୁ ସର୍ଦ୍ଦାର, ଟିକିଏ ହଲଚଲ ହେଲେ ତମର ଗଳା କାଟିବ ଛୁରିକା ତମ ଲହୁର ରକ୍ତ ପିଇବ…

କିନ୍ତୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ସବୁ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲା । ସର୍ଦ୍ଦାର ଦୁଆର ମୁହଁ ଆଡ଼କୁ ଆଗଉ ଆଗଉ ହଠାତ୍ ନଇଁପଡ଼ି ଖୁବ୍ ଆଣ୍ଠୁ ମାଡ଼ ମାରିବା ମାତ୍ରେ ଯୁବତୀଟି କବୃଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଯେତେବେଳେ କଥା ଭଲ କଠିଲା, ଦେଖାଗଲା ଦୁର୍ବୃତ୍ତ ଲୋକଟି ତାହାକୁ ତାଙ୍କ ପୋଷାକ ସହିତ ଚାଦରରେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଛି । ତାପରେ ସେ କ୍ଷଣ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଆଲମିରା ଭିତର ତଳ ତଳ ଖୋଜି ହତାଶ ହେଲା । ଆଉ ସବୁ ଟ୍ରଙ୍କ ତନ୍ନତନ୍ନରେ ଖୋଲି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି କିଛି ପାଇଲା ନ । ସେ ହଠାତ୍ ଭୁଲ ପଡ଼ି ତାହାକୁ ଅନେଇବା ମାତ୍ରେ ଦେଖିଲା ତାହା ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ମୁକ୍ତ ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ସର୍ଦ୍ଦାର ମୁହଁରେ ହସର ଆଭାସ ଦେଖାଗଲା । ସେ ଚମକି ଆସି ତାହା ମୁହଁକୁ ଟେକି ଦେଇ ତା ଗଳାରୁ ହୀରା ନେକ୍‌ଲେସ୍‌ଟି ଖୋଲି ନେଲା ।

ତାହା ଚଳାର ଭରବା ପୂର୍ବରୁ ତା ମୁହଁରେ ରୁମାଲଟାଏ ମାଡ଼ି ଦେଇ କହିଲା, ଏଥରକ ମୁଁ ବିଦାୟ ନେଉଥାରେ ମିସ୍ ! ମୋର ପ୍ରାପ୍ୟ ମୁଁ ଦୂର ମାହାରେ ପାଇ ଗଲି । ଆଉ ଆସି କେବେ କଷ୍ଟ ଦେବିନି । କହି ହାରଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟବସ୍ତୁରେ ଧରି ଦୁଆର ମୁହଁକୁ ଆଗଉ ଆଗଉ ହଠାତ୍ ନିର୍ବୋଧ ପରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା ସେ । ସେ ପାଦେ ଅଗକୁ ଆସି ପାରିଲା ନାହିଁ କି, ପଛକୁ ବି ଲେଉଟି ପାରିଲା ନାହିଁ । ହାତ ତାର ଯେଉଁଠି ଯେପରି ଥିଲା ସେଇପରି ରହିଗଲା । ପକେଟକୁ ହାତ ନେବାକୁ ବି ସେ ସମୟ ପାଇଲା ନ ।

Good night gentleman ! ମୁଁ ଜାଣେ ତମେ ଠିକ୍ ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚିଛ । ଦେଖ ବନ୍ଧୁ, ପକେଟରେ ହାତଖଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନା । ତମ ବୁଲେଟ୍‌ଠାରୁ ଆହୁରି ଶୀଘ୍ର ମୁଁ ଛୁରୀ ଫିଙ୍ଗିପାରେ···କହି ବସିନ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଛୁରୀଟିକୁ ସର୍ଦ୍ଦାର ଉପରକୁ ଫିଙ୍ଗିବା ଭଙ୍ଗୀରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଲା । ସର୍ଦ୍ଦାର ବାଁ ହାତଟି ସେଇପରି ଝୁଲୁଛି, ଡାହାଣ ହାତଟି ଅଳ୍ପ ଉପରକୁ ଟେକି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବସିନକୁ ଅନେଇ କହିଲା, Oh you old devil ! ମୋ ରାସ୍ତା ଛାଡ଼ି ଦେ ବସିନ୍ !

ଦେଖୁଛି ମୋ ପରିଶ୍ରମ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇନି । କିନ୍ତୁ ତମ ନାଁରେ ସେ ପେଲସ୍ ଓ୍ୱାରଣ୍ଟ ହୋଇଛି ବନ୍ଧୁ । ବସିନ କେବେ ମିଥ୍ୟା ଖବର ଦିଏନା । ମୋର ବ୍ୟବସାୟ ଖୁବ୍ ସଫା, ସେଥିପାଇଁ ମୋ କଥାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ମୂଲ୍ୟବାନ and that is equal to a diamond necklace, hurry up···କହି ହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାଁ ହାତଟି ବଢ଼େଇଲା ।

ଅଚ୍ଛା ? କହି ସର୍ଦ୍ଦାର ହାରଟିକୁ ହାତରୁ ତଳେ ଖସେଇ ପକେଇଲା । ଖସେଇ ପକେଇଲା ବସିନକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହୁଏତ । ଏତିକିବେଳେ ବାହାରେ କାହା ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ଯେମିତି ପକେଟରେ ହାତ ଦେଇଛି ବସିନ ବତୀଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ତା ଛୁରୀଟିକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଫିଙ୍ଗିଲା ଏବଂ ସର୍ଦ୍ଦାର ଆସି ଥିବା ଘର ପଛପଟ ରାସ୍ତାରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲା । ଏଣେ ସର୍ଦ୍ଦାର ପକେଟରେ ହାତ ଦେଇ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ଛୁଇଁ ଛୁଇଁ ଅନ୍ଧାର ହୋଇଯିବା ମାତ୍ରେ ତା ଉପରେ ଆସି ଏକ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟର ଫୋକସ୍ ପଡ଼ିଲା । ତାପରେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା, put up your hands ! ପୋଲିସ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟରଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଦୁଇଜଣ ସଶସ୍ତ୍ର ସିପାହୀ ପଶି ଆସି ସର୍ଦ୍ଦାର ଆଗରେ ବନ୍ଧୁକ ଟେକି ଧରିଲେ । ଆଉ ଜଣେ ସାଦା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିବା ସହକାରୀ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ବସିନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଫେରି ଆସି

କହିଲେ, Wonder, that fellow has completely disappeared···ତା'ପରେ ସେ ଯୁବତୀଟିକୁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ କଲେ ।

ସେତିକିବେଳେ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ସର୍ଦ୍ଦାର ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ରିଭଲଭର କାଢ଼ି ତାଙ୍କ ସହକର୍ମୀଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦେଖାଇ କହିଲେ, A silencer fitted autometic !

ତା'ପରେ ସର୍ଦ୍ଦାର ହାତରେ ହାତକଡ଼ି ପିନ୍ଧାଇ ପିନ୍ଧାଇ କହିଲେ, ଭଲକଥା ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡରେ ଲିପ୍ତ ଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ତମକୁ ଆରେଷ୍ଟ କରାଗଲା ।

ନେଭର ମାଇଣ୍ଡ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ! ସର୍ଦ୍ଦାର ମୁହଁରେ ତାଚ୍ଛଲ୍ୟର ହସ ।

ପୋଲିସମାନେ ସର୍ଦ୍ଦାରକୁ ନେଇ ଗଲା ପରେ ପୋଲିସ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ତରୁଣୀଟି ନିକଟକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ, ତମ ନାଁ ?

ମିସ୍ ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗଦା ରାୟ ।

ବାପା ନାଁ ?

ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ନରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ରାୟ ।

ସେ କ'ଣ କରୁଥିଲେ ?

ଇଷ୍ଟର୍ଣ୍ଣ କଟନ୍ ମିଲ୍‌ସର ମାଲିକ ।

ଓହୋ ! ମି. ସିନ୍ହା ! This is a misterious game···ମିସ୍ ରାୟ ! ତମେ ଏଠି କେତେଦିନ ହେଲା ଅଛ ?

ପ୍ରାୟ ସପ୍ତାଏ ହେବ ।

ମଣିଦାସ ରୋଡ଼ ନାମ୍ନୀ କେହି ଅସ୍ତ୍ରୀୟା ତମର ପରିଚିତ କି ?

ନା—

ଏଠି ତମକୁ କେହି ଅଭଦ୍ର ବ୍ୟବହାର କରି ପାରିଲେ ?

ହଁ, ମୋର ଅଭିନ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଓ ନୃତ୍ୟ କଲ୍ପୋଥାୟୀ ।

ସବୁ ନୋଟ କରି ନେଇ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ପରେ ତାଙ୍କ ସହକାରୀଙ୍କୁ ବେଶି ନେଇ କହିଲେ, ମିସ୍ ରାୟ ! ତମ ନାଁରେ କେତେକ ଅଭିଯୋଗ

ଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ନଜରବନ୍ଦୀରେ ରଖାଗଲା ଆଜ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ମୋ ବନ୍ଧୁ ମି. ସିନ୍ହାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଯାଉଛି । ବେଆଇନ ଗିରଫଦାରୀ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆଶାକରେ ମୋ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ! ଆଚ୍ଛା ! ଗୁଡ୍ନାଇଟ୍ ମି. ସିନ୍ହା ! କହି ନମସ୍କାର, ଚାଲିଗଲେ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ।

ମି: ସିନ୍ହା ଘର ଗୁଡ଼ାକ ଉପରେ ସନ୍ଦର୍ଭ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲେଇ ନେଲେ । ତାପରେ ଈଷତ୍ ଉତ୍ସାହରେ କହିଲେ, ମିସ୍ ରମା ! ତୁମେ ଭିତରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇପାର, ମୁଁ ଏଇଠି ବସୁଛି । ତାପରେ କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା ଏକ ବୃଦ୍ଧା ଫଟୋକୁ ଦେଖି ଦେଖି କହିଲେ, ଏଇଟି ବୋଧେ ତମ ମା ଫଟୋ ?

ଆଜ୍ଞା ! କହି ନତ ମସ୍ତକରେ ବସିଲା ଯୁବତୀଟି ।

ହୁଁ ! ଶୁଣୁଣି ଯୁବକ ଅଫିସରଟି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି କହିଲେ, ଓ ତମେ ଏଇଠି ଶୋଇବ ? ମୁଁ ବେଶି ବାହାରେ ଅଛି । କହି ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେବା ମାତ୍ରେ ରମା କହିଲା ନା ଆଜ୍ଞା, ଆପଣଙ୍କ ଭିତରେ ମୁଁ ବାଧା ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ନା । ବରଂ ଆପଣ ସେଇଠି ବସନ୍ତୁ ।

ଧନ୍ୟବାଦ । ଚେୟାରଟିକୁ ବୁଲେଇ ନେଇ ବସିଲେ ମି: ସିନ୍ହା ।

କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବତାରେ କଟିଗଲା ପରେ ରମା ପ୍ରଶ୍ନକଲା, ଅନୁରୋଧ କରି ପାରେ କି ମୋ ବନ୍ଧୁଙ୍କରେ କି କି ଅଭିଯୋଗ ରହିଛି ?

ଦେଖନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ପୋଲିସ ସିକ୍ରେଟ୍ । ପୋଲିସର ସନ୍ଦେହ ଦୂର ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ନଜରବନ୍ଦୀରେ ରଖାଯିବ ।

କିନ୍ତୁ କାରଣ ନ ଦର୍ଶାଇ କୌଣସି ନିରୀହ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ହଇରାଣ କରିବା ମାନେ ?

ଏ ସବୁ ଗୋପନ୍ ବ୍ୟାପାର ମିସ୍ ରମା ! ଟିକେ ରହି କହିଲେ, ତମ ବନ୍ଧୁଙ୍କରେ ଦେଶଦ୍ରୋହ ସୂତ୍ରରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି । ସବୁ ବିଷୟ ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣେ ନା । ତେବେ ଓଡ଼ିଶା ପୋଲିସ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ମିସ୍ ମଲ୍ଲିକାଳ ନାମ୍ନୀ ଜଣେ ରହସ୍ୟମୟୀ ତରୁଣୀ କୋଟିଏ ଟଙ୍କାର୍ ସହିତ ଲୁ

ରହି ଓଡ଼ଗାଁର ଏକ ସ୍ଲିପିଂ ରଜନୀକାନ୍ତ ମହାନ୍ତଙ୍କ ଘରୁକରେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରୁଥିଲେ । ମିସ୍ ମଣିବାଲା ତାଙ୍କ ମାଷ୍ଟର ଟାଇପିଷ୍ଟ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସପ୍ତାଏ ହେବ ମିସ୍ ମଣିବାଲାଙ୍କର ପତ୍ତା ମିଳୁନି । ପୁଣି ନଳିନୀବାବୁ ତାଙ୍କ ପକେଟରେ ଲାଗିଥିବା ଏକ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଧରିବା ପାଇଁ ଏକ ଘଟଣାର ଗୁଇନ୍ଦା ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଡେଲିପର୍ଟର ଏକ ଘଟଣାର ଗୁଇନ୍ଦା ମାନଙ୍କୁ ବେଶୀ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେଉନା, କାରଣ ଦାୟିତ୍ୱହୀନ ସେମାନେ ଠିକ୍ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ହଁ, ଏ ଗୁଇନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ମିସ୍ ମଣିବାଲାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ । ଏଣୁ ଓଡ଼ିଶା ପୋଲିସ ସନ୍ଦେହ କରେ ଯେ ଗୁଇନ୍ଦା ସମ୍ଭବତ ମିସ୍ ମଣିବାଲାର କୌଣସି ଭିତର ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି । ଆଜ ଏ କଥାକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଗୁଇନ୍ଦାର ରୁମ୍‌ରୁ ମଣିବାଲାର ଏକ ପ୍ରେମ ପତ୍ର ମିଳିଛି । ଏଣୁ ମଣିବାଲା ନାମରେ ପୋଲିସ ୱାରେଣ୍ଟ ବାହାରିଛି ଏବଂ ଏକ ଠିକଣାରେ ସେ ଥିବ ବୋଲି ଆମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠି ଆସି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ମଣିବାଲା ଅଙ୍ଗଦଙ୍ଗି ମିସ୍ ଚିତ୍ରା ନନ୍ଦନ୍ତି । Sorry, I mean yourself ମଣିବାଲା ବଙ୍ଗାଳୀ, ପୁଣି ଉଚ୍ଚାଣ୍ଡ । ତମେ ଖାଣ୍ଟି ଓଡ଼ିଆ । କିନ୍ତୁ ମଣିବାଲା ରୂପ ସହିତ ତମ ରୂପର ଅବିକଳ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟହିଁ ଏ ସବୁର ମୂଳ କାରଣ । ମଣିବାଲା ଓଠ ତଳେ ଥିବ କଳା ଚିହ୍ନଟି କେବଳ ତମର ନାହିଁ । ଏଣୁ ତମେ ସସ୍‌ପେକଟେଡ଼୍···କହି ଗମ୍ଭୀର ସହ ବସିଲେ ମିଃ ସିନ୍ହା ।

ଚଳିଛି ବେଶ୍ ଚମତ୍କାର ମିଃ ସିନ୍ହା ! କେବେହେ ଆପଣଙ୍କ ଉଚ୍ଚପଣା ନ ଥିବା ମଣିବାଲା ଆଉ ସେଇ ନିର୍ବୋଧ ଗୁଇନ୍ଦାଟି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲେ ?

ଏ ସବୁ ଲଭ ଏଫାୟାର୍ସ । ଏଥିରେ କ ହାଣ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନା ।

ଲଭ୍ ? କୋଉ ଏ ଗୁଇନ୍ଦାର ପ୍ରେମ ? ଦୂରଦୃଷ୍ଟି ଥିବା ଯେ କୌଣସି ଲୋକ କହିବ ଯେ ସେ ଗୁଇନ୍ଦାଟି ଏ ଫେଣ୍ଟ ମଣିବାଲାକୁ ଧରିବା ପାଇଁହିଁ ବୁଲୁଛି ।

ଏତିକିବେଳେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପରେ ମିଳ ପୁଣି ଟେଲିଫୋନ ହୋଇଗଲା ।

ତା ହେଉଥାରେ ମିସ୍ ଟିଶା । ତେବେ ଡଟର ଯେ ମଣିଭାଇ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଏ ସନ୍ଦେହ ମୋର ନାହିଁ …ଏଣିକି ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତର ତମକୁ ସ୍ମୃତି ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ଅଛି, ସୁସ୍ଥ ସକାଳେ ଦେଖା ହେବ । ଗୁଡ୍ ନାଇଟ୍ ।

ମି: ସିନ୍ହା ନାଲ ଲମ୍ବା ଦାଢ଼ୀ ଉପରେ ଥରେ ହାତ ବୁଲେଇ ଆଣି ଢୁଆଁର ମୁହଁକୁ ଯେପରି ଅପେକ୍ଷା ପଛକୁ ଗୁଡ଼ିଲ, ହ୍ୟାଣ୍ଡ୍ସ ଅପ୍

ସେ ଚମକି ପଡ଼େ ଦେଖିଲ ତରୁଣୀଟି ହାତରେ ଛୋଟ ପିସ୍ତଲଟିଏ ତାକୁ ତଳ କରୁଛି ।

ଏ କଣ, ଏଇଟା ଯେ ମୋ ପିସ୍ତଲ ?

ହାଲେ ମି: ମାନସିଂହା in disguise ? ସେ ହସିଲଭର୍, ତୁମେ ତୁମେ ମ: ଅବନୀଶ ମାନସିଂ । ପ୍ରେମ ଅଭିନୟ ଖୁବ୍ ଚମତ୍କାର । ମଣିଭାଇ ଖୋଲିଦେଲେ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲ ନିଶ୍ଚୟ । ମୁଁ ଠିକ ମାର୍ଚ୍ଚ କରୁଛି Like a lover a detective never talk so much ! ପୋଲିସ ସାହେବଙ୍କୁ ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ ରିପୋର୍ଟ କରିବି ।

ଦେଖ ମିସ । ଜଣେ ପୋଲିସ ଅଫିସର ସହିତ ରହସ୍ୟ କରିବା ସାଙ୍ଘାତିକ ଅପରାଧ ।

ଜଣେ ତରୁଣୀକୁ ଏକଲା ପାଇ ପ୍ରେମାଳାପ କରିବା ଅବଶ୍ୟ ପୋଲିସ ଅଫିସରର କାମ ନୁହେଁ । ଏ ଅପରାଧର ସେଣ୍ଟେନ୍ସ ନିଶ୍ଚୟ ପୋଲିସ ଅଫିସରଙ୍କୁ ଜଣାଥିବ ।

ତୁମେ କିଏ ?

ମେମ୍ବର ଏ ଗ୍ୟାଙ୍ଗର । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ସର୍ତ୍ତରେ ତମକୁ ମୁଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇପାରେ ।

ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁ ଚାହେଁନା । ଶାସ୍ତି ଚାହେଁନା । ତରୁଣୀ ହାତରେ ମରଣ ସେଇ ଭଲେ । ଆଃ କି ତୃପ୍ତି !

ଚୁପ୍ କର, ପାଖକୁ ଆସିଲେ

ଶୁଟ୍ କରିବ ? କେଶ । କିନ୍ତୁ ମୋର ଗୋଟିଏ ଅଭିଳାଷ ଡାର୍ଲିଂ !

ସତ ଅପ୍ ! ଅନ୍ଧ ଯୁବକ କଣ୍ଠରେ ବିସ୍ମୟ ଝରିପଡୁଥିଲା । ଯୁବତୀଟି ନିଜ ଆଲିଙ୍ଗନ ଛାଡ଼ି ଯୁବକଟିର ଓଠ ତଳେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଗୋଟିଏ ଚୁମ୍ବନ ଲେଖିଦେଇ କହିଲା, ଏଥରକ ତୁମେ ତୁମ ମନର ମଣିଷକୁ ଚିହ୍ନିବ—

ଅଭଦ୍ର ! କିଏ ମଣିଷଟି ? ଅନ୍ଧ ଅନ୍ଧ ମନର ସବୁ ଦମ୍ଭ ଭାଙ୍ଗି ଗଲା ଯୁବକଟିର ।

ହେଉ, ସଙ୍ଗୀତରେ ମୋ ଆଗରେ ଉତ୍ତର ଦେଉଛ । ଆହା କି ସୁନ୍ଦର ମୁଖଟା ? ଅନ୍ଧ ଯୁବତୀଟିକୁ ଆଉ ନିଜ ମନକୁ ଜାଣି ଅଣିବା ମାତ୍ରେ, ସେ ଦେଖିଲା ତା ଓଠ ତଳେ ଗୋଟିଏ ତିଳ ଚିହ୍ନ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ଯୁବକଟି ତା ପାଦତଳେ ଲୁଚି ହୋଇ କବିତାର ଶବ୍ଦରେ ହସୁଛି ।

ମଣିବାକୁ ! ମୋ ଜୀବନର ଚରମ ସାର୍ଥକତା ! ଏଥରକ ମଣିବାକୁ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ମୋ ଅଭିଳାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ପାରେ...ଅନ୍ଧ କି ବାହୁରେ ଯୁବତୀଟିର ଗଳା ବେଷ୍ଟନ କରି ଛାଡ଼ି ଧରିଲା । ଯୁବତୀଟି ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ଲଜ୍ଜା ହୋଇ କହିଲା, ଅବିନାଶ ! ଏ ଅଭିନୟ କାହିଁକି ?

ଏ ଭାଳ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ଏ ଅଭିନୟର ପ୍ରୟୋଜନ ଥିଲା ମଣି ! ବିପଦ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିଲା । ଓଡ଼ିଆ ପୋଲିସ ଡମ୍ଭ ସନ୍ଦେହ କରିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହିଁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏଥରକ ବୁଝିଲ ମଣି ଏଠି ଗୁପ୍ତଚର ଭାବରେ ରହିବାକୁ ହେଲା ମଣି !

'ମଣି ମଣି' କେତେ ଅବିନାଶ ! ଏ ସଙ୍କଟର ଜୀବନକୁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଭୟ କରି ଆସିଛି । ଏବେବେଳେ ଅବିନାଶ ପକେଟରୁ ହାର ଗୋଟି କାଢ଼ି ତରୁଣୀ ଗଳାରେ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇ ଦେଇ କହିଲା, ସେଇ ହାରରେ ଏଇଟିକୁ ମୁଁ ପକେଟରୁ ଖୋଜି ନେଇଥିଲି ।

ତା'ପରେ ତରୁଣୀଟି ଅବିନାଶର ଆଲିଙ୍ଗନ ଭିତରେ ହଜିଗଲା । ସକାଳ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପୁଣି ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେତେବେଳେ ବିହାର ଖବର ନେଇ ଅନଶନ ଓ, ପ୍ରଦର୍ଶନ ଜନତା ନାହିଁ ! ତାହାରେ ଉତ୍ସ ଦେଉଥିଲା ସେମାନଙ୍କୁ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ଅସ୍ଥିର ହେଲେ । ତାହାର ଜବାବ ଉପରୁ ବନ୍ଦ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଲୋକ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଜନତା ଦେଖିବାକୁ ଲୁଚାଇ ଯାଉ । ସେଠାରୁ ପ୍ରକାଶ ଯେ ଯେତେବେଳେ କୋଟିଏ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ ।

ଅବନୀଶ ଏ ଖବର ଶୁଣି ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଭିତରେ ଚାଲିଗଲା । ସେ ତାହାର ଅସ୍ଥି ଅସ୍ଥି ଖଣ୍ଡ ପାଖରେ ଛିଣ୍ଡା କାଗଜ ଲୁହାଏ ପଡ଼ିଥିଲା ଦେଖି ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଠେଇ ଆଣିଲା ଏବଂ ଯୋଡ଼ଯାଡ଼ ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

ଗାନ୍ଧୀ ହୋଟେଲ ଭିତରକୁ ଜଣେ ପୁଲିସ ଅଫିସର ସହିତ ପଶିଗଲେ । ମେଜର ଗ୍ରସ୍ ହେଉଥିବା ବାଳକ ତେବେ ଧରାଯାଇ ତାଙ୍କ କଥାର ସୂଚନା ଦିଏ । ସେ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଏକ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ ।

କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଆଉ ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ ପଢ଼ିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଆଚରଣରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣା ହେଲେ ବି ଏକାନ୍ତ ମନ ଦେଇ କାଗଜ ପଢ଼ୁ ନ ଥିଲେ, ମନୋକଷ୍ଟରେ ରହିଥାନ୍ତି । କେବେ କେବେ ଗୋଡ଼ ଲମ୍ବେଇ ଅର୍ଦ୍ଧଶାୟିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁହଁ ଉପରେ କାଗଜ ରଖି ପଢ଼ୁଥିବାରୁ ଆଗନ୍ତୁକ ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଦେଖିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ କହିବାପରେ ବନ୍ଧୁ ଆସି ଗୋଟିଏ ବିଦେଶୀ ପାନୀୟର ଅର୍ଡର ନେଇଗଲେ । ପଠନରତ ଭଦ୍ରଲୋକଟି ପୂର୍ବରୁ ଦୁଇଥର ପତ୍ରର କୌଣସି ଅର୍ଡର ମିଳି ନଥିବାରୁ ବନ୍ଧୁ ଏଥର ତାଙ୍କୁ ନ ପଚାରି ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ଫେରି ଯାଉଥିଲେ, ପଛରୁ ଶୁଭିଲା, ବନ୍ଧୁ ! ଆଉର୍ ଏକ ଗ୍ଲାସ୍ ।

ଅଚ୍ଛା ସା'ବ…କହି ବନ୍ଧୁ ନିଷ୍କ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ । ଭଦ୍ରଲୋକଟି ନିଜେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ, Sensation after sensation . A young girl named Miss Chitrangada Ray completely disappeared in the broad day light, who was suspected by police for…

କେତେ—ବନ୍ଧୁ ଆସି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଗ୍ଲାସ ରଖି ଦେବା ମାତ୍ରେ ଉଦ୍‌ଗ୍ରୀବେଶେ ମୁହଁରୁ ଲାଗେଇ ଦେଲେ ଗ୍ଲାସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦୁଇ ଚାରିଥର ଛନ୍ତ, ତାକୁ ଦୁଇ ଥର ଗଲା । ଦୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କର ଅପରପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ଟେବୁଲରେ ବସିଥିବା ଯୁବକ ଚନ୍ଦ୍ରାଭସ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ଉପରେ ନିବଦ୍ଧ । ସିଧା ହୋଇ ବସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ସେ କହିଲେ, ହ୍ୟାଲୋ ! ଗୁଡ୍ ନାଇଟ୍ ସାର୍ ! ଏଣି ଠିକ୍ ଆଠଟା ।

ହାତଠାରୁ ଟିକେ ଦୂରେଇ ନେଇ ଗ୍ଲାସରୁ ଅଳ୍ପ ପାନ କରି ଯୁବକଟି କହିଲେ, ଓଃ My boosoom friend, the seller of words !

ଏ ବ୍ୟବସାୟ କିନ୍ତୁ ଚମତ୍କାର ସାର୍ । ଦେଖନ୍ତୁ ଏ ସୁଟ୍ ର ଦାମ କେତେ ଠକିଲେ ପାରୁଛନ୍ତି ? ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟର କୃପାରୁ ଆଜି ମୁଁ ବେଶ୍ ମଉଜରେ ଅଛି । ବନ୍ଧୁ ଗ୍ଲାସରୁ ଚୋଟେ ମାରିଲେ ।

ଖଣ୍ଡେ ସିଗାରେଟ୍ ନେଇପାରେ କି ସାର୍ ? ଯୁବକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖ ପଟେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା ସିଗାରେଟ୍ ପ୍ୟାକେଟରୁ ଖଣ୍ଡେ ସିଗାରେଟ୍ ନେଇ କହିଲି, ଧନ୍ୟବାଦ । ଅନେକ ଦିନ ପରେ ଦେଖା ହେଲା, କିନ୍ତୁ, 'ଏଣିକି ଆମର ପୁଣି କେବେ ସାକ୍ଷାତ ହେଉଥିବ ?

ରଫିକ ! ତୁ ମୋ ପକ୍ଷରେ ଏଥର ଲଢ଼ିବା ମାନେ ?

ମୁଁ ଭାବୁଥିଲେ ମୋ ବ୍ୟବସାୟ ନେଇ ଯାନ୍ତୁ ଆଉ ଯଦି find it profitable ! ଖବର ଯୋଗାଡ଼ କରୁଛୁ ଯଦି ମିଳିବ ...

ଓଃ… ସେଇଥିପାଇଁ ତୁ କେତେକ ଦିନ ପଛ ଧରିଛୁ ?

ହେଇପାରେ । ତାପରେ ହିସାବରେ ଧର୍ମ ଭଲ ଭାବେ ଖୁବ୍ ଲଢ଼ିଲ, କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଗ୍ରେନେସ ଦେଇପାରେ ଯେତେ ଟଙ୍କା ଦେବେ ... ।

ଯଥା ?

ଯା ପ୍ରତି ହଜାରେ ହେଲେ ଚଳିବ, କିନ୍ତୁ ମୋ ସୁଟ୍‌କେସରେ ଅନେକ ଜିନିଷ ଅଛି । ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ… ସବୁ ଜିନିଷ ଦେଇ ଦେବି ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ମୁଁ ଚୁପ୍ ହୋଇଯିବି ।

ମୁଁ ଭଲପାଇ ଜାଣିଛି ରଫିକ ।

ଦଶ ହଜାର ଟଙ୍କାରେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଏତେ ଆପଣ କହି ପାରିବେ ତାହା ମନେ ଅଛି ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ମନେ ରଖିବା ଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପକ୍ଷର ହଜାର—

ଏ ସବୁର ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି କଣ ?

ମୁଁ ମଥା ବାନ୍ଧି କହୁଛି, ଏଡ଼କ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇପାରେ—

ମୋ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ?

କେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭିତରେ ଦେଇପାରେ—

ହୁଁ, କିଏ କହିବ କହିଲେ—ଯଦି ତେ ଟଙ୍କା ନ ପାଇବ ?

ମୋର ଜିନିଷ ଯାଏ ଆସେ ନା—I will sell it to police.

ମୋ ଠାରୁ ଚୋର କୌଣସି ପ୍ରାପ୍ୟ ନାହିଁ—

ମୁଁ ଜାଣିଛି ଅଛି ।

ଯଦି ନ ଦିଏ ?

କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ଜନ୍ୟ ଦରକାର ନାହିଁ ସାର୍ । ଆପଣ କେବଳ କାମ—

ପୋଲିସ ପାଖରୁ ତୋ ଘୁଷ ଅସୁଲ କରି ପାରୁ । ଗୋଟାଏ ପଇସା ବି ମୁଁ ଦେଖାବୁ ଯାଉନ ।

ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଉତ୍ତେଜିତ ହେବା ଅନୁଚିତ । ମୁଁ ଜାଣେ ଏବେ ବି ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଗୁପ୍ତଧନ ଅଛି ତାହା ଲକ୍ଷ ସମୁଦ୍ର ତୁଳନା ହେଉ-ପାରେ—କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ମତେ କେତେ ଦେଇ ପାରିବେ ?

ବୃଦ୍ଧ ଉଠି ଆସୁଥିଲେ । ରତନର ଦାନ୍ତରେ ରକ୍ତ ଦେଖି ରାଗି ଉଠି ତା ମୁହଁରେ ଗୋଟାଏ ଶକ୍ତ ଗୁସ୍ସା ବସେଇ ଦେଲେ । ତାପରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଗଳାରେ କହିଲେ, ଏବେ ଦେଉଛି payment in full.

ରତନ ତଳେ ପାଖରେ ପଡ଼ିଗଲା । ତା ଦାନ୍ତମୂଳରୁ ଝରୁଥିବା ରକ୍ତକୁ ରୁମାଲରେ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ବୃଦ୍ଧଟି ପରଦା ପଛପଟ ଛିଦ୍ର ଦେଇ ବାହାରି ଗଲେ ।

ରଂଗମଞ୍ଚ ସଂଲଗ୍ନ ଏକ ଆସନରେ ବସି ଯେଉଁ ଯୁବକଟି ବୃଦ୍ଧଙ୍କ କଥୋପକଥନକୁ ମନଯୋଗ ସହକାରେ ଶୁଣୁଥିଲା, ବୃଦ୍ଧ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଆସିବା ମାତ୍ରେ ସେ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଆସିଲା ଏବଂ ସନ୍ତର୍ପଣ ଭାବେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ରତନର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ କଲିକତା ପୋଲିସ ମହଲରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଭୁବନ ଲାଲ ଅପେକ୍ଷା କରି ତାହାକୁ ଫେରି ଆସିବା ନ ଦେଖି ଛବିନାଥ ମନରେ ଯେଉଁ ସନ୍ଦେହର ଅଙ୍କୁରୋଦ୍‌ଗମ ହେଉଥିଲା ତା ପଛେ

ଆତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ଦେଖି ସେ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ତାହା ପଛରୁ ପାଇଥିବା ଟ୍ରଙ୍କ କଲ୍‌ର ସାରାଂଶରୁ ଅବିନାଶ ବହୁ କଷ୍ଟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ତା ମା ତାକୁ ଡକେଇ ପଠେଇଥିଲେ । ସହରସ୍ଥ ହୋଟେଲଙ୍କ ପୋଲିସର ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ ଯେଉଁ ଲୋକଟି ଭାନରେ ଆସିଥିଲା, ତାହାକୁ ସହିତ ଯେ ତାହା ଯାଇଛି ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ତାହା ମା ନିଜେ ନ ଆସି ତାହାକୁ ଡକେଇ ପଠେଇବା ମୂଳରେ ଯେ କୌଣସି ଅଭିସନ୍ଧି ରହିଛି ଆଉ ସେ ଅଭିସନ୍ଧିର ସୂତ୍ରଧାରୀ ଯେ କୁଚକ୍ରୀ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି, ଅବିନାଶର ଏ ଧାରଣା ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ହୋଇଥିଲା । ରଜନୀ ମହାନ୍ତିର ବାସଭବନ, ମିଲ୍ ଆଖପାଖ ଖୋଜି କୌଣସିଠାରେ ତାକୁ ନ ପାଇ ସହରର କେତେଟା ଉଚ୍ଚଧରଣର ହୋଟେଲ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଆଜି ସକାଳୁ ସେ ବାହାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲରେ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ସହିତ ବିପିନକୁ ପାଇବ ବୋଲି ସେ କେବେ ଆଶା କରି ନଥିଲେ । ଶେଷରେ ବିପିନକୁ ଛାଡ଼ି ରଜନୀ ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ ହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଶ୍ରେୟସ୍କର ମଣିଲେ ସେ ।

ରାତି ସେତେବେଳକୁ ସାଢ଼େ ନ'ଟା । ଅନେକ ଦୂର ଆସିଲା ପରେ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଏକ ସିନେମା ହଲ୍‌ରେ ପଶିଲେ । ଅବିନାଶ ପାଖ ପବ୍ଲିକ ଟେଲିଫୋନ୍‌ରୁ ଥାନାକୁ ଫୋନ କରି ସି, ଆଇ, ଡ଼ି କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଟିଏ ମଗେଇ ନେଇ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବାକୁ କହି ଥାନାକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଓଡ଼ିଶା ପୋଲିସ ରିପୋର୍ଟ ଦିଏ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ସେଇଦିନୁ ବ୍ରହ୍ମପୁରରୁ ଫେରି ନାହାନ୍ତି···ଅବିନାଶକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଥାନା ଇନ୍‌ଚାର୍ଜ ଅଫିସର କହିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ସେଇଦିନୁ ଏଇଠି ଅଛି ।

ଇଜ୍ ଇଟ୍ ମିଃ ମାନ୍‌ସିଂ ?

ହଁ, ସିଟି ବିଟ୍‌ର କନେଷ୍ଟବଲ ଯେଉଁ ରିପୋର୍ଟ ଦେଇଥିଲା ଯେ ନରେନ୍ଦ୍ର ସିହ୍ନଙ୍କ ସୁରୁଙ୍ଗା କୋଠାରେ ରାତି ଶେଷ ପହରରେ ବତୀ ଜଳେ—

କିନ୍ତୁ ସେଠି ସେ କେବେ ରୁହନ୍ତି ନା ।

ସେଇଥିପାଇଁ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଉପରେ ମୋର ସନ୍ଦେହ । ସେ ନିଜ ଘରେ ନରହି ହୋଟେଲରେ ଖାଉଛି; ପୁଣି ପ୍ରତିଦିନ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଟେଲରେ । ନେସନାଲ୍, ପ୍ୟାରାଡାଇଜ୍, ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲର ମ୍ୟାନେଜରମାନେ ମଧ୍ୟ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଟାଇପ୍‌ର ଲୋକ ଦେଖିଛନ୍ତି ବୋଲି ମତେ କହିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ରାତିରେ କୌଣସି ହୋଟେଲରେ ତାକୁ ରହିବାର ଦେଖିଇନି ।

ତାକୁ ଖୋଜିଲେ କେଉଁଠି ?

ରକ୍ସି ସିନେମା ହାଉସରେ—କନେଷ୍ଟବଲଟିଏ ଲଗିଛି । ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ପଛରେ ହଠାତ୍ ସେ ଲାଗିଛି ଏ ଧାରଣା ମୋର ନଥିଲା । ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ ଭିତରେ ହଠାତ୍ ଆଗରୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲି ।

ସେ ପୁଣି କିଏ ?

ଚନ୍ଦ୍ରା ଘରୁ ଆମ କବଲକୁ ସେ ଖସି ପାଇଥିଲା ।

Oh, he is a dangerous type···

ହଁ ସାର ! ସେ ବରଂ ଆମ ଡିଟେକ୍ସନ୍‌ରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁ କାବୁ କରିଛି—ଆଉ ଯଦି ତା ସତ ହୋଇଥାଏ ତେବେ କୌଣସି ଶୁଭ ଲକ୍ଷଣ ନୁହେଁ । ରଜନୀ ମହାନ୍ତିକୁ ଦେଖିଲା ପରେ ମୁଁ କପଟ ଖୁନ୍‌ର ଗନ୍ଧ ପାଉଛି ।

କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେ କେଉଁଠି ରଖିଥାଇ ପାରେ ତା ବି ତ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଜାଣିନେ ।

ଏତିକିବେଳେ ଟେଲିଫୋନ ରିଙ୍ଗ୍ ହେଲା । ଇନ୍‌ଚାର୍ଜ ଅଫିସର ରିସିଭର ଉଠେଇ କହିଲେ, ହାଲୋ ? ଓ, ନବୀନ ! ହୁଁ ! ଅଚ୍ଛା ! ଅଚ୍ଛା । ଫୋନ ରଖୁ ରଖୁ କହିଲେ, ମି: ମାନସିଂ ! ରକ୍ସି ପାଖରେ ନବୀନ କନେଷ୍ଟବଲ୍, ଆପଣଙ୍କୁ ଚାହୁଁଛି ।

ମୁଁ ତେବେ ଯାଏ । ଫୋନ କଲେ ଆପଣ ଫୋର୍ସ ସବୁ ସିଧେ—କହି ଦ୍ରୁତ ପଦକ୍ଷେପରେ ଥାନାରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ଅବିନାଶ ।

କୃଷ୍ଣପକ୍ଷର ଅନ୍ଧାର ଝାଙ୍କାଳିଆ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଲୁଅରେ ଅଦ୍ଭୁତ ଚଞ୍ଚଳ ହେଉଛି । ସେଇ ଘନ ତମିସ୍ରା ଭିତରେ ଖୁବ୍ ଧୀରେ ଫାଟକ ଖୋଲି ଗୋଟିଏ ଛାୟା ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରବେଶ କଲା । ତାପରେ ନିଃଶବ୍ଦରେ ବାରଣ୍ଡାକୁ ଉଠି ଡ'ମହଲ ପ୍ରାସାଦର ସଦର ଦରଜା ତାଲା ଖୋଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଭିତରକୁ ପଶିବା ପୂର୍ବରୁ କବାଟକୁ ଥରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲେଇ ନେଇ ଯେମିତି ପାଦେ ଆଗେଇଛି, ସେ ଅନୁଭବ କଲା ତା ପଛ ପଟେ ଯେପରି କେହି ଆସୁଛି । ସେ ହଠାତ୍ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମୁହଁ ବୁଲେଇବା ମାତ୍ରେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା, ହ୍ୟାଣ୍ଡ୍ସ ଅପ୍ ! ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜ ପିଠିରେ ଏକ ରିଭଲଭର୍‌ର ସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ତା ହାତ ପକେଟକୁ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଅଟକିଗଲା ।

Lead on…ପୁଣି ଶୁଭିଲା । ତାକୁ ଯେ ଏପରି କେହି ଆକ୍ରମଣ କରିପାରେ, ସେ ତା କଳ୍ପନା ବି କରି ନଥିଲା । ପୁଣି ଶୁଭିଲା, I say lead on sir ! ପିସ୍ତଲଧାରୀ ଛାୟାମୂର୍ତ୍ତିଟି ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ଆଦେଶ ଦେଲା । ଦୁଆର ଅତିକ୍ରମ କରି ଗଲା ପରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍ ଆଲୁଅରେ ଦେଖାଗଲା ପ୍ରଶସ୍ତ ରୁମ୍‌ଟି ଖାଲି । ପାଖ ଦୁଇଟି ରୁମ୍ ମଧ୍ୟ ତାଲା ବନ୍ଦ ।

ବନ୍ଦୀ ଥିବା ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲ ।

ବନ୍ଦୀ ? ମାନେ ?

ଏ ଘରେ ତମେ ଏକଲା ରୁହ ?

କିଏ ତୁ ? ମୁଁ ଜାଣି ପାରେ କି ମତେ ଏପରି ଆକ୍ରମଣ କରିବା ମାନେ ?

ଚମ୍ପା କାହିଁ ?

ଓହୋ ! ଗଳାଟାକୁ ଚେଞ୍ଜ କରିଦେଇଚ ଅବିନାଶ । ମୋର ଚମ୍ପା ମୋର ହେବ । ନୁହେଁ ? ମୋ ଡିଫେନ୍‌ସ ପାଇଁ ତମକୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଚ ସେ ଗ୍ୟାଙ୍ଗ୍‌ର ସେମେ ବି ଜଣେ ଭକ୍ତ । ଟ୍ରେଟର୍‌ସ !

ଗୁଇନ୍ଦାମାନେ କେବେ କ୍ରିମିନାଲ୍‌ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଓକିଲତି କରନ୍ତିନି ମି: ମହାନ୍ତି ! ଚମ୍ପାକୁ କେଉଁଠି ରଖିଚ ?

ଚମ୍ପା ନୁହେଁ ମି· ମାନସିଂ ! ମିସ୍ ମଣିମାଳା କୁହ । ଦସ୍ୟୁଦଳର ସଙ୍ଗିନୀ ! ମୋ ଗୁଇନ୍ଦାର ପ୍ରେୟସୀ ।

No more talk—ମୁଁ କହୁଚି ଚମ୍ପା ତୁମକୁ ନେଇ ଚାଲ ।

ମୁଁ ସଫା କହୁଚି ଚମ୍ପା ଏଠି ନାହିଁ ।

ତା ମୁଁ ଦେଖିନେବି ।

ବେଶ୍—

ଅବିନାଶ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ରୁମ୍ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଅବିନାଶ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଅନ୍ୟ ହାତରେ ପିସ୍ତଲଟି ସେମିତି ଧରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଥାଏ । ଲାଇଟଟି ବନ୍ଦ ହେବା ମାତ୍ରେ ଅବିନାଶ ଅନୁଭବ କଲା ତା ରିଭଲଭର୍‌ଟି ଟିକିଏ ଖସିଗଲା, ଟର୍ଚ୍ଚଲାଇଟ ମାରୁ ମାରୁ ମୁହଁରେ ଅସି ଶକ୍ତ ବିଧାଟାଏ ବସିଲା । ସେ ଥରେ ପାଲ୍‌ଟା କରି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଠିକ୍ କରୁ କରୁ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଅବିନାଶ ଉପରକୁ ତେଣେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ଅବିନାଶ ଆକ୍ରମଣଟି ସମ୍ଭାଳି ନେଇ ପ୍ରତି ଆକ୍ରମଣ କରୁ କରୁ ପୁଣି ଏକ ମୁଷ୍ଟି ଆସି ମୁହଁରେ ବସିଲା । ସେ ଅବଶ ହୋଇ ପଡ଼ି ଯାଉ ଯାଉ ଦେଖିଲା ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ରୁମ୍‌ରୁ ଖସି ଗଲେଣି । ଅବିନାଶ ପଛକୁ ଆସୁ ଆସୁ କବାଟ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ତାପରେ ଏକ ବଦ୍ଧ ଘର ଅଟ୍ଟହାସ ଅନ୍ଧାରର ନିସ୍ତବ୍ଧତାକୁ

ଆନ୍ଦୋଳିତ କରି ଦେଲା । ଅବିନାଶ କବାଟକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଠାଣି ଠାଣି ଶେଷରେ ହତାଶ ହୋଇ ଶିକୁଳି ସେଥି ଦୁଇଥର ଫାୟାର କଲା ।

ଅବିନାଶ ବାହାରକୁ ଆସି ଏକ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ହଲ୍‌ରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ଉପର ମହଲାରେ ଏକ ରୁମ୍‌ରୁ ହଠାତ୍ ନାରୀ କଣ୍ଠର ଚିତ୍କାର ଶୁଣି ଅବିନାଶ ଅପଷ୍ଟେୟାର ଖୋଜିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଶେଷରେ ସେ ସେତେବେଳେ ଅପଷ୍ଟେୟାର ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା, ଅନ୍ଧାରରେ ଦେଖିଲା ଚନ୍ଦ୍ରାକୁ ରୁମ୍‌ରୁ ଟାଣି ଟାଣି ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ରଜନୀ ମହାନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରା ବୁକୁଫଟା ଚିତ୍କାର କରି 'ମା ମା' ଡାକ ଛାଡୁଥାଏ ।

ଯେତେ ପାଟି କଲେ ବି ଦେହ ହେଲେ ଏ ସ୍ଥିତିରେ ଆସୁନି ମିସ୍ ମଣିବାଲା ! ପାଟି କଲେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ମୁହଁ ବନ୍ଦ କରି ଦେବି ! ହଠାତ୍ ହଲ୍‌ରେ କାହାର ଛାଇ ଦେଖି ସେ ଫାୟାର କଲା । ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଚଟାଣ ଉପରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଅଳ୍ପ ପଡିବା ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ରାଟିକୁ ନିଜ ଆଗରେ ରଖି ତା ବାହୁରେ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ଦେଖାଇ କହିଲା, I challenge dear detective. କିନ୍ତୁ ମନେ ରଖିବ ଯେପରି ତମ ଚେଷ୍ଟା ମୋ ବାଧା ଦେଉଛି । ତମ ବୁଲେଟ ଆସି ପ୍ରିୟମୁଖ ଚୁମ୍ବନ ନକରେ ଯେପରି···

ତାପରେ ସବୁ ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲା । ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଧୀରେ ଧୀରେ ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇ ଫ୍ଲାଟ ଦୁଆର ମୁହଁ ପାଖେ ପହଞ୍ଚିଛି ଶୁଣି ତା ଉପରେ ଟର୍ଚ୍ଚଲାଇଟ ପଡିଲା । ସେ ବୁଲିପଡି ଲାଇଟ୍ ଆସୁଥିବା ଦିଗକୁ ଦୁଇଥର ଫାୟାର କଲା । ତାପରେ କବାଟ ଖୋଲି ଯେପରି ଆଗେଇଛି ଦେଖିଲା ସଙ୍ଗିନଧାରୀ ପୋଲିସ୍‌ମାନେ ପୋଲିସ ଇନ୍ସପେକ୍ଟରଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ ହଠାତ୍ କବାଟ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁ ଟାଣି ଟାଣି ଉପରକୁ ନେଇଗଲା । ମଝିରେ ଅବିନାଶ ଟର୍ଚ୍ଚଲାଇଟ ମାରି ରଜନୀ ମହାନ୍ତିର ଗତିପଥ ଦେଖୁଥାଏ । ଏତେବେଳକୁ ପୋଲିସଦଳ ପଛ କବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସାରିଥାନ୍ତି । ଅବିନାଶ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ପଶିଥିବା ରୁମ୍ ଆଗରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ଉପରୁ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା, ସାର !

ଅନ୍‌ଷ୍ଟୋପ୍‌'ର ଦେଇ ଆସନ୍ତୁ । ତା'ପରେ କବାଟ ପିଠି ଚିତ୍କାର କଲା, ରଞ୍ଜନ ବାବୁ ! କବାଟ ଖୋଲ ।

ମନେ ରୁହେ ସେପରି ମି. ମହାନ୍ତି ! ମିସ୍ ମଣିବାଲା···my detective's beloved ହା-ହା-ହ-ହା ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ସୁର ଧ୍ୱନି ଉଠିଲେ ଘର ଭିତରେ ରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି ।

ଅନନ୍ୟୋପାୟ ହୋଇ ସମସ୍ତ ପୋଲିସ ଫଉଜ ସହ ଅବିନାଶ ଓ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଲେ ବାହାରେ ।

କିନ୍ତୁ ଭିତରେ ହଠାତ୍ ଦୁଇଥର ଗୁଳି ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଏମାନେ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ । ଏମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଭିତରେ ସେପରି କୁସ୍ତା କୁସ୍ତି ଚାଲିଛି । ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟରଙ୍କ ଇଙ୍ଗିତ ମାତ୍ରେ କବାଟ ଭାଙ୍ଗି ପଶିଗଲେ ।

ରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି ରୁମ୍ ଭିତରେ ପଶି ଭିତରୁ କବାଟ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇ ଚିତ୍ରାକୁ ସେପରି ଧକ୍କା ଦେଇ ପକେଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ଚିତ୍ରା ସୁବିଧା ଦେଖି ପିସ୍ତଲ ଧରିଥିବା ତାଙ୍କ ହାତକୁ ପ୍ରାଣପଣେ କାମୁଡ଼ି ଧଇଲା । ପିସ୍ତଲଟା ତଳମୁହାଁ ହୋଇ ଦୁଇଥର ଗର୍ଜି ଉଠି ତଳକୁ ଛିଟିକି ଗଲା । ରଞ୍ଜନ ବାବୁ ଚିତ୍ରା ଦେହକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଠେଲି ଦେଇ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଛନ୍ତି ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ଗର୍ଜି ଉଠିଲେ, ହ୍ୟାଣ୍ଡ୍‌ସ ଅପ୍ ! ତାପରେ ପୋଲିସ ଫଉଜ ତା ଗୃହପାଖେ ଘେରିଗଲେ । ରଞ୍ଜନବାବୁ ତଳୁ ଉଠିବା ଅବସରରେ ବାଁ ହାତରେ ଜୁଳି ପକେଟରୁ ରୁମାଲଟା କାଢ଼ି ନେଇ ମୁହଁ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ପାଖେଇ ଆସି ହ୍ୟାଣ୍ଡ୍ କଫ୍ ପିନ୍ଧେଇ ଦେଇ କହିଲେ, ମି. ମହାନ୍ତି ! ଖୁନ କରିବା ପାଇଁ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରିବା ଅପରାଧରେ ତମକୁ ଆରେଷ୍ଟ କରାଗଲା ।

ମୁଁ ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲି ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ! କିନ୍ତୁ ଟିକ୍ ଡେରି ହୋଇଗଲା ।

ମାନେ ?

କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ବିଷାକ୍ତ ଟାବ୍‌ଲେଟ୍‌ର କ୍ରିୟା ମୋ ଦେହରେ ଚାଲିବ । ତାପରେ ମୁଁ ଗୋଟାଏ ମଢ଼ାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବି । ମୁହଁ ଯେ ଛିଡ଼ାହେବାବେଳେ ମୁଁ ତା' ଖାଇ ନେଇଛି । ମୋ ରୁମାଲରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଗରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଥିଲା ।

ଏଁ, ତମେ ସତ କହୁଛ ?

ହା-ହା-ହା···ହସଟି କ୍ରମେ କ୍ରମେ କ୍ଷୀଣରୁ କ୍ଷୀଣତର ହୋଇ ଆସିଲା ।

ଗୋଟାଏ ମଲ୍ଲ ମଣିଷ ଉପରେ ମିଥ୍ୟାର ଅପବାଦ ? ତାପରେ ସେ ଢଳି ପଡ଼ିଲେ ।

ମି. ମାନସିଂ ଡାକ୍ତର !

ହଁ ଡାକ୍ତର ! ଆଃ ! ଅବିନାଶ ତମେ ଭାଗ୍ୟବାନ ।

ଅଚ୍ଛା ରଜନୀ ବାବୁ, ମଣିବାଲ୍ଲ ଉପରେ ଆପଣଙ୍କର କିପରି ସନ୍ଦେହ ହେଲା ?

ଗୋପାଳପୁରର ସେ ଗ୍ୟାରେଜ୍ ମୋଟର୍ ଲେଖାଇ ନେବା ପରେ ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କରିଥିଲି । ତାପରେ ତମ ରୁମ୍‌ରୁ ମଣିବାଲ୍ଲର ଗୋଟାଏ ଫଟୋ ପାଇଲି, ଆଉ ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟିଏ ଫଟ ଦେଖି ହଠାତ୍ ଚମ୍ପା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ୮ ବର୍ଷ ପରେ ଚମ୍ପା ଯେ ବଞ୍ଚିଥାଇ ପାରେ ଏ ଧାରଣା ମୁଁ କରି ନ ଥିଲି । ସେଇ ସୂତ୍ରରୁ ତମ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ଟ୍ରଙ୍କ ଟେଲିଫୋନ ଯୋଗେ ସେ ରାତିରେ ମୋ ମ୍ୟାନେଜରଠୁ ଖବର ପାଇଲି ଯେ ଚମ୍ପା ନାମ୍ନୀ ଏକ ଝିଅ ତା ବାପ ଭଲଲ ବଳରେ ମୋ ବ୍ୟବସାୟ ସବୁ ଭଳ ଭଳ ହେଉଛି । ଓଃ···କିନ୍ତୁ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର···ଅଃ···ଚମ୍ପା ଉପରେ ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାର···ଶୁଣି···

ଶେଷ । ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ସଟ୍‌ହାଣ୍ଡରେ ନୋଟ ଟିକୁ ବହୁ ହଠାତ୍ ଉଠିଗଲେ ।

ମୃତ୍ୟୁ ସବୁବେଳେ ଧୀର ପଦକ୍ଷେପରେ ଆସେ ସାର୍ ! ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା ହୋଇ ନ ଥିଲେ ସେ ହୁଏତ ନିଜ କାମରେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ କିପରି ଖବର ପାଇଲେ ?

ସ୍ପଷ୍ଟ କୋ.ହା ଏତେବେଳେ କେହି ଜଣେ ପବ୍ଲିକ ଟେଲିଫୋନ କଲରୁ ଖବର ଦେଲା ଏଠି କୌଣସି ଗୋଳମାଳ ଘଟୁଛି । ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ଖୋଜୁଥିଲା ।

ଓ ଲପିନ, the seller of words…ମୁଁ ଜାଣେ ସାର, ସେ ମୋ ସହିତ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟ କରିବ ।

କେତେକ ପଏଣ୍ଟରେ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ସନ୍ଦେହ ମୋଚନ କରୁଥିବାବେଳେ ଚିତ୍ରା ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇଥିବା ତା ମା ପାଖରେ ବସି କାନ୍ଦୁଥିଲା ।

ଏ ଘଟଣାର ଏକ ବିସ୍ମୟକାନ୍ତ ପରିସମାପ୍ତି ହେଲା । ଏକ ଦୀର୍ଘ ପତ୍ରରେ ତରୁଣ ଗୁଇନ୍ଦା ଅବିନାଶ ମାନସିଂ ବ୍ରହ୍ମପୁର ପୋଲିସ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବାବୁଙ୍କୁ ଲେଖିଲେ—ପାର୍କ ଭିଉ ହୋଟେଲରେ ଥିବା ସର୍ଦ୍ଦାର ଶ୍ରୀଚରଣସିଂଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ମୁଁ କଲିକତା ଆସିଲି । ତା ପରଦିନ ଟ୍ରଙ୍କ ଟେଲିଫୋନ ଯୋଗେ ରଜନୀ ବାବୁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଯିବା ଖବର ଶୁଣି ମୁଁ ଅନୁମାନ କରି ନେଲି ଯେ ସେ ଏଠାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ । ଶେଷରେ ସେ ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ଏବଂ ହୋଟେଲରେ ଯାଇ ପିଇ ଗୋପନ ସ୍ଥାନରେ ରହିବାକୁ

ଲାଗିଲେ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ସର୍ବଦା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥାଏ । ଭଗବାନ ମୂର୍ଖଙ୍କୁ ବୁଝେ ।

ଏ ଘଟଣାର ସୂତ୍ରପାତ ହୋଇଛି କଲିକତାର ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ସଙ୍ଘର୍ଷ ବେଳେ । ନରେନ୍ଦ୍ର ରାୟ ନାମକ ଏକ ଷ୍ଟିଲ୍‌ଡିଲ ଫାର୍ମର ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ମ୍ୟାନେଜର ଥିଲେ । କଲିକତାର ହଙ୍ଗାମାରେ ଯେବେଳେ ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ମାଡ଼ ଖାଇଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଝିଅ ଉପରେ ସନ୍ଦେହ ହେଲା ଯେ ତାଙ୍କୁ କୌଶଳରେ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ସେତେବେଳେ ଏ ସବୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ପରିସ୍ଥିତିରେ କଲିକତା ପୋଲିସ ନ ଥିଲା । ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର ପ୍ରାୟ ୧୦ ଦିନ ପରେ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ଘର ଗୁଣ୍ଡାମାନେ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପିଲାଙ୍କୁ ହାଣି ପକେଇ ଯେତେବେଳେ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କଲେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଜସ୍ର ଧନ ସହିତ ୧୦ ବର୍ଷର ଝିଅ ଚମ୍ପାକୁ ସମର୍ପଣ କରି ଦେଇ ଆତ୍ମରକ୍ଷା କଲେ ।

ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ମରିବାବେଳେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ତାଙ୍କର ପଚିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ନଗଦ ଜମା ଥିଲା । ଆଗରୁ ସେ ଏକ ଉଇଲ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଝିଅ ନାଁରେ କରି ଯାଇଥିଲେ । ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ବିଧବା ସରଳା ଦେବୀଙ୍କୁ ହାତ କରି କୌଶଳରେ ସେ ଟଙ୍କା ସବୁକୁ ଆତ୍ମସାତ କଲେ । ସେତେବେଳେ ଭୁମନ ପଟ୍ଟନାୟକ ସହିତ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ହୁଏ । ବିପିନ ମଧ୍ୟ ଏ ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ଏ କଥାକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିଲେ ଚୋଟାଏ ମୋଟା ରକମ ପୁରସ୍କାର ପାଇବ ବୋଲି ରଜନୀ କାନ୍ତଙ୍କଠୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପାଇଥିଲା । ଅଳ୍ପେ ଅଳ୍ପେ ରଜନୀ ବାବୁ ଜାଲ ଉଇଲ କରି ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ମିଲ୍‌କୁ ଦେବାଳିଆ ଘୋଷଣା କରି ମିଲ୍‌କୁ ନିଜର କରି ନେଲେ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପୁରରେ ଉକ୍ତ ମିଲ୍‌ର ହେଡ଼ ଅଫିସ ସ୍କ୍ରୁପ ଷ୍ଟିଲ୍‌ସ୍ ଏଣ୍ଡ କୋ. ଖୋଲିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ରଜନୀ ବାବୁ ସରଳା ଦେବୀଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରି ଏକ ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ବିପିନକୁ ନିଜ ବ୍ୟବସାୟରେ ଭଲ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ।

ଏହିପରି ଚାରି ଛ' ବର୍ଷ ବିତିଲା । ରଜନୀ ବାବୁ ନିଜ ବ୍ୟବସାୟରେ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ସାରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ଧନ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ପଚିଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ହରଣଚୁରି ହୋଇଯିବା ପରେ ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟର ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଏତେ ବର୍ଷକାଳ ଅପେକ୍ଷା କରି ବିପିନ ତା ପ୍ରାପ୍ୟ ନ ପାଇବାରୁ ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ସହିତ ତାର ବିବାଦ ହେଲା । ସେତିକିବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେଲି ଏବଂ ସେତିକିବେଳେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ-ଆକାଶରେ ଅଶୁଭ ତାରକା ସ୍ୱରୂପ ମିସ୍ ମଣିବାଳାର ହେଲା ଆବିର୍ଭାବ ।

ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ପଛରେ ଲାଗିଥିବା ଗଂଗ୍‌ର ସୁଯୋଗ ନେଇ ବିପିନ ତାଙ୍କୁ ବ୍ଲାକ୍‌ମେଲ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ଏବଂ ସେଦିନ ରାତିରେ ବିପିନ ହିଁ ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଭଳି ଏବଂ ସରଳା ଦେବୀଙ୍କଠାରୁ ଆଣିଥିବା ଷ୍ଟାମ୍ପ ଦ୍ୱାରା ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ଆଲମିରାରୁ ଚୋରି କରିଥିଲା । ଏ ବିଷୟ ବିପିନ ଛଡ଼ା କେହି ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ରଜନୀ ବାବୁ ଜାଣି ସୁଦ୍ଧା ନିଜ ପକ୍ଷ ଉଦ୍‌ଘାଟ ଜଣା ପଡ଼ିବା ଭୟରେ ପୋଲିସ ଆଗରେ ବିପିନ ନାମ ପ୍ରକାଶ କଲେ ନାହିଁ । ସେଇଦିନ ମୁଁ ଜାଣିଲି ରଜନୀ ମହାନ୍ତି ଜଣେ କୁଚକ୍ରୀ । କେତେବେଳେ କ୍ରିମିନାଲ୍‌ମାନେ ଆଇନରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆଇନକୁ ନିଜ ଅଙ୍କରୁ ହାତେଇନ୍ତି । ଏହି ବୁଦ୍ଧିରୁ ମୋତେ ନିଯୁକ୍ତ କରି ଶେଷରେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲେ ଆଇନ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରୁନି, ସେ ଏକ ପ୍ରକାର ପାଗଳ ହୋଇଗଲେ !

ହଁ, ଯା ଭିତରେ ବିପିନ କଲିକତା ଆସି ସରଳା ଦେବୀଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କଲା । ଏ ବିଷୟ ରଜନୀ ବାବୁ ଜାଣିପାରି କଲିକତା ଆସିଲେ । ସେତିକିବେଳେ ମିସ୍ ମଣିବାଙ୍କ ଛୁଟି ନେଇ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲା । ରଜନୀ ବାବୁ କଲିକତାରୁ ଫେରି ଗଂଗ୍ ହାତରେ ପଡ଼ିଲେ ଏବଂ ସେଠୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଆସିବା ରାତିରେ କଲିକତାରୁ ଟଙ୍କା ଭା ବାପ ସମସ୍ତ ଦାବୀ କରୁଥିବ ଖବର ପାଇ ଟେଲିଫୋନରେ କଲିକତା ଚାଲି ଆସିଲେ ।

ମୁଁ କଲିକତା ଆସି ସେ ସର୍ଦ୍ଦାର ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋର ଲିଗାଲ୍ ଆଡ୍‌ଭାଇଜରଙ୍କ (କିଛି ସାହାଯ୍ୟ ନେଲି ଏବଂ

ପ୍ରକୃତରେ ଶନା ନାମ୍ନୀ ଝିଅଟି ରଜନୀବାବୁଙ୍କ ମିଲକୁ ଦାବୀ କରୁଥିବା ବିଷୟରେ ନିଃସନ୍ଦେହ ହେଲି କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତ ଝିଅଟିର ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ମଣିବାଙ୍କ ରୂପର ଯଥେଷ୍ଟ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଶୁଣି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଟିନା ଠିକଣାରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ମୋ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲିନି । ଏ ରହସ୍ୟର କିଛି ଆଦ୍ୟନ୍ତ ବୁଝି ନ ପାରି ମୁଁ କେବଳ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥାଏ । ସର୍ଦ୍ଦାର ତା ପ୍ଲାନ ଅନୁଯାୟୀ ଟିନାକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲା । ମୁଁ ପୋଲିସକୁ ଖବର ଦେଇ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଟିନା ଘରେ ସର୍ଦ୍ଦାର ପଛରେ ବିପିନ ହେଉଛି ଆଉ ବିପିନ ସ୍ତ୍ରୀ ହାରହିର ମେଲଭରେ ସର୍ଦ୍ଦାରକୁ ଖାପଗୃହର ପଠାଇଥାଏ । ସର୍ଦ୍ଦାରକୁ ସେଠି ଆରେଷ୍ଟ କରାଗଲା । କଲିକତା ପୋଲିସ ଏ ଲୋକଟିକୁ ଚିହ୍ନଟ କଲା ଏବଂ କଲିକତା ସହରରେ ଲିପ୍ତ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ତା ନାଁରେ ୱାରେଣ୍ଟ ଥିଲା । ବିପିନ କିନ୍ତୁ ଆମ ହାତରୁ ଖସିଗଲା । ଏ ଘଟଣା ଘଟିବା ପରେ ଟିନାକୁ ନଜରବନ୍ଦୀରେ ରଖାଗଲା କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ପହରା ଦେଉଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ତା ପରଦିନ ଟିନାର କୌଣସି ପତ୍ତା ମିଳିଲାନି । ଏ ବିଷୟ କାଗଜରେ ପଢ଼ିଥିବେ ।

ଦୁଇଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରି ଟିନା ନ ଆସିବାରୁ ମୁଁ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କଲି ଏବଂ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କଲିକତାର ସବୁ ହୋଟେଲ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଖୋଜିଲି । ଯେତେବେଳେ ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲରେ ପାଇଲି, ସେତେବେଳେ ସେ ଏକେଲା ନ ଥିଲେ । ବିପିନ ତାଙ୍କ ପଛ ଧରି ତା ପ୍ରାପ୍ୟ ଦାବୀ କରୁଥାଏ ଏବଂ ନ ଦେଲେ ପୋଲିସକୁ ସବୁ କହିଦେବ ବୋଲି ଧମକ ଦେଉଥାଏ । ରଜନୀ ବାବୁ ବିପିନକୁ ଅପମାନ ଦେଇ ହୋଟେଲରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ କିନ୍ତୁ ବିପିନ ଆମକୁ ଖବର ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନରେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ପୁରୁଣା କୋଠାରେ ସ୍ୱତ ଅଧରେ ଆକ୍ରମଣ କଲି ।

ଟିନା ମା ଓ ଟିନାକୁ ସେଠାରେ ସେ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଥିଲେ । ବିପିନ କିନ୍ତୁ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୋଲିସକୁ ଖବର ଦେଇ ନ ଥିଲେ ଟିନାକୁ ଆମେ

ଜୀବନରେ ବୋଧେ ପାଇ ନ ଥାନ୍ତେ ; ରଜନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ଆରେଷ୍ଟ କଲା ପୂର୍ବରୁ ସେ ବିଷାକ୍ତ ଚକ୍‌ଲେଟ ଖାଇ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲେ । ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ସ୍ୱୀକାର କରି ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଚିତ୍ରା ଉପରେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଏବଂ ପୋଲିସ ଯେପରି ତାକୁ କୌଣସିଥିରେ ଗିରଫ ନ କରେ ।

ସାକ୍ଷାତରେ ସବୁ ।

ପୋଲିସ ସା'ହେବଙ୍କୁ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ଶୁଣାଇ ସାରିବା ପରେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବାବୁ କହିଲେ, ସାର ! ମଣିବାବୁଙ୍କ କ'ଣ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଇଗଲା ?

ଏଥିରୁ ଆଉ କ'ଣ ବୁଝିଲ ? ତାପରେ ସେ ସାମାନ୍ୟ ହସି କହିଲେ, ମଣିବାବୁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହବା ପରେ ଚିତ୍ରାର ହେଲା ଆବିର୍ଭାବ **and our detective got a lady.**

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବାବୁଙ୍କ ସନ୍ଦେହ ମୋଚନ ହେଇଗଲା ମାସକ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଏକ ଭୋଜି ସଭାରେ ଚିତ୍ରା ଓ ଅବନୀଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର ସେ ପାଇଲେ ।

ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ତାଲିକାରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ନାଁ ଥିଲା, ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ବିପିନ ପଟ୍ଟନାୟକ ନାଁ ସହିତ ଓଡ଼ିଶାର ଅନ୍ୟତମ ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ଯୁଗଳ ନବୀନ ରାୟ ଓ ପ୍ରକାଶ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ନାଁ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ।

Edited, Published & Printed by Bansidhar Bhuyan for Jana-Sahitya Prakashan at LIPIKA, Cuttack-4